

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 200001 • 1 Ocak 2000 • 5 DM

İÇİNDEKİLER

Kolay başarılar döneminin sonuna doğru...	
Rüzgar ekenler fırtına biçerler	4-5
'99 yılında işçi sınıfı hareketi	6-7
'99 yılında kamu emekçileri hareketi . . .	8
Banka operasyonu ve	
fedakarlık masalları	9
KESK'in 23 Aralık eylemleri	10-12
SASA'da işçi kıyımı	14
20. yüzyıl:Bunalımlar, savaşlar	
ve devrimler yüzyılı (Orta)	16-17
DİSK Temsilciler Kurulu Toplantısı . .	19
Onlar partimizin özü ve	
özetidirler/1	20-22
ALGP Bülteni'nden	23
'99 yılında dünya	24-25
Ekim'den	28-29

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 200001 • 1 Ocak 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kbl@turk.net

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.

*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan

*Öncelikle, yayınımıza planlı olarak bir sayı ara vermemize rağmen bunu siz okurlarımıza önden duyurmayı ihmal ettiğimiz için özür dileyerek sözlerimize başlamak istiyoruz.

*Bu sayımızda ise, yeni bir yıla girişin gerektirdiği özel düzenleme nedeniyle, TKIP Kuruluş Kongresi Belgeleri ve Kürt sorununda son gelişmeler başlıklı dizi yazılarımıza yer veremiyoruz. Bu dizilerin yayınına gelecek sayıdan itibaren devam edeceğiz

*Yine bu sayımızda, geride kalan yıla ilişkin üç değerlendirmeye yer vermiş bulunuyoruz. Gelecek sayımızda bu değerlendirmelerimiz başka bazı konularda da devam edecektir.

'99 yılını IMF'nin azgın saldırı programlarını hayata geçirmedeki kararlılığını sergileyerek geçiren kapitalist sistemin, izin verdiğimiz sürece, yeni yılda da bu uygulamaları sürdürmek isteyeceği açıktır. Bunun kendisi ise, sınıf ve devrim cephesindeki her türden karşı çıkışın, mücadelenin, eylemliliğin, örgütlenmenin önemini göstermeye yetiyor. Dolayısıyla da tüm gelişmelerin yayınımda yansıtılabilmesinin önemini göstermeye...

Bu sayımızda zindanlar cephesinde bazı yeni gelişmelerin haber ve değerlendirmelerine yer vermiş bulunuyoruz. Ulucanlar katliamı ve direnişinin bir

kez daha buluşturduğu tutsak yakınları, bir kurumlaşma çabası içine girmiş bulunuyorlar. Henüz bu çalışmaya katılamamış olan tutsak yakınlarını da sürece dahil etmek, mücadeleyi büyütmek tüm komünistlerin ve devrimci okurların sorumluluğu dahilindedir. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz!" şiarı en geniş kesime yayılmak zorundadır.

1999'la birlikte bir yüzyıl, emperyalizm ve devrimler çağını da geride bırakmış bulunuyoruz. Büyük kazanımlar ve büyük kayıplarla geçen bu yüzyıl, henüz adım attığımız yeni binyılı kazanmanın

manivelası olacak engin deneyimleriyle donatı dünya proletaryasını.

Türkiye işçi sınıfı için kayıp bir yıl olarak tanımlayabileceğimiz '99, öte yandan, dünya çapında büyük proleter kalkışmalara da sahne oldu. Uzak Asya'da, Latin Amerika'da hızla radikalleşen işçi eylemleri ve son ayın emperyalizm karşıtı görkemli gösterileri, çanların kapitalizm için çalmaya başlamasının hiç de uzak olmadığını göstergeleri oldular.

Türkiye işçi sınıfının da, devrimci öncüsünün rehberliğinde, dünya proletaryasının yükselen mücadelesi içinde yerini alacağı günler yakındır. Yarınlar bizimidir yoldaşlar!

yakında kitapçılarda...

... Devrimci bir parti siyaset sahnesine her şeyden önce bilimsel temellere oturan devrimci bir programla çıkar. Zira programında kendi ilkelerini, temel amaçlarını, bu amaçlara ulaşmanın yol ve yöntemlerini ortaya koyacak, bunu dostla düşmana ilan edecektir. Engels'in sık sık tekrarladığımız güzel sözleriyle, dostun düşmanın güzel önünde göndere bir bayrak çekilecektir ve parti hakkında bu bayrağa bakılarak bir ilk hüküm verilecektir...

"İkincisi; devrimci bir parti programı kurulu düzene ve egemen sınıfa karşı bir savaş ilanıdır. Ortaya devrimci bir program koymak, mevcut toplumun çözümsüzlüklerine karşı devrimci bir çözüm platformu sunmak ve bu temel üzerinde bir savaş ilan etmek demektir. Bir parti programı dostun düşmanın önünde göndere çekilmiş bir bayraksa eğer, düşmana karşı bu bayrak altında savaşılacak, temel hedeflere bu bayrak altında yürünecektir..."

"Üçüncüsü: bir program, bu ilk iki temel özelliğinin de bir gereği olarak, bir partinin üzerinde yükseldiği, parti güçlerinin üzerinde kenetlendiği, kendi irade ve eylem birliğini ifade ettikleri, bu birliği pekiştirdikleri bir zemindir. Bu demektir ki, irade ve eylem birliğimiz; programımız temeli üzerinde yeni bir kuvvet kazanacak, perçinlenecektir. Program, birliğimizin gerçek temeli ve harcı olacak, bizi birbirimize kenetleyen sağlam ve kuvvetli bir bağ olacaktır..."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Parti programı üzerine/1 Program yöntemi ve yapısı • Derleyen: H. FIRAT

Derleyen: H. FIRAT
Parti programı üzerine/1
Program yöntemi
ve yapısı

EKSEN YAYINCILIK

Proletarya devrimi ve sosyalizm yüzyılı...

İnsanlığın büyük geleceği olan komünizmin binyılı...

Yeni yüzyıl ve yeni binyıl

Takvim ölçülerine göre yeni bir yüzyıla ve yeni bir binyıla giriyoruz. Kuşkusuz insanlık tarihi takvim yılı dilimlerine göre akıyor. Fransız Devrimi ya da Sosyalist Ekim Devrimi, bu büyük tarihi olaylar, insanlık tarihinde yeni çağlar açmışlardır. Fakat biri 1789, öteki 1917 tarihi taşır. Bu, insanlık tarihinde çağ açan olayların takvim yılı dilimlerine göre belirlenmediğinin bir göstergesidir. İnsanlık tarihinin birikimlerinin ve bu birikimlerin yol açtığı büyük sıçramaların tümüyle ayrı dinamikleri, buna uygun düşen zamansal mantığı vardır. Büyük Fransız Devrimi dönemi devrimcilerinin, geçerli takvimi ve buna uygun düşen zaman dilimlemelerini iptal ederek, tümüyle yeni bir takvim ve zaman dilimlenmesini benimsemeleri de bunun bir yansımasıdır.

Buradan bakıldığında, takvim yılıyla yeni bir yüzyıla ve yeni bir binyıla girişin herhangi bir özel politik ve toplumsal anlamı yoktur. Fakat bireylerin, akımların ve onların temsilcisi sınıfların yeni bir yıla girişi bile kendilerine özgü umut ve değerlendirmelere konu ettikleri düşünüldüğünde, yeni bir yüzyıla ve yeni bir binyıla geçiş apayrı bir simgesel anlam ve önem taşıyabilmektedir.

Ulusal ve uluslararası planda burjuva gericiliği, yalnızca şu günlerde değil yıllardır, beklenen yeni yüzyıl ve yeni binyıl üzerine spekülasyonlar yapmakta, geleceğin de kendilerine ait olduğunu propaganda etmekte, bununla yığınların gelecek umutlarını karartmaya çalışmaktadırlar. Oysa yeni bir yüzyıl ve yeni bir binyıl insanlığın büyük geleceği demektir. İnsanlığın bu büyük geleceği içerisinde ise, yüzyıl için denmese bile, yeni binyıl içerisinde son sömürücü sınıf olan burjuvazinin, onun temsilcisi olan ulusal ve uluslararası gericiliğin bir yeri olmayacaktır. Kuşkusuz insanlığın bir geleceği olacaksa eğer. Teorik olarak barbarlık içerisinde çöküşü bir ihtimal olarak dışlamak olanağı yoktur.

Girmekte olduğumuz yüzyıl ve binyıl insanlık için umutlu bir gelecek olacaksa eğer, bu konuda burjuva gericiliği değil, fakat sosyalizm, onun temsilcisi olan akımlar konuşmak, geleceğe ilişkin umutlarını ve beklentilerini ifade etmek durumundadırlar. Bu çerçevede biz komünistler; gelecek yüzyılın proletarya devrimleri ve sosyalizm yüzyılı; gelecek binyılın ise, tüm insanlık için eşitliğe ve özgürlüğe dayalı, baskısız, sömürsüz, sınırsız bir sınıfsız toplum demek olan komünizmin binyılı olacağını buradan ilan ediyoruz.

Kuşkusuz bu bizim için bir keyfi spekülasyon ya da bir belirsiz umut ve beklenti değil. Tam tersine, biz bu sonuca son iki yüzyılın toplam tarihi bilançosu ve bugünün temel gerçekleri üzerinden varıyoruz. Sosyalizm son yüz elli yıldır bir bilimdir ve bilim olduğundan beri de, geleceğe dönük umut ve beklentilerini dilek ve temennilere değil, toplumsal gerçekliğin bilimsel tahliline dayandırarak ortaya koyar.

Bugünün dünyasına egemen olan kapitalizm geride kalan binyılın yarısında bir biçimde var oldu ve son iki yüzyıldan beridir de yeryüzünün egemen toplumsal düzenidir. Geride bırakmakta olduğumuz yüzyılda

proletarya devrimi ve sosyalizmin öldürücü solugunu ensesinde hissetse bile. Ortaçağın feodal toplumla karakterize olan binyıllık egemenliğine son vererek insanlık tarihinde büyük bir ilerlemenin temsilcisi olsa da, özellikle son yüzyıldır kapitalizm insanlık tarihinin ilerlemesinin önünde gerçek bir engeldir ve tarihe gömülme beklemektedir.

İnsanlık tarihi için bir ilerlemeyi ifade ettiği dönemde bile kapitalizm insanlığın büyük bölümü için büyük acılara ve yıkımlara neden olmuştur. İster kapitalizmin anayurdu olan ülkelerdeki ilkel birikim süreçleri üzerinden bakılsın, ister bu aynı ilkel birikimin uluslararası boyutu olan sömürgecilik başlangıç tarihi üzerinden bakılsın, ister sanayi devriminin büyük atılımı üzerinden bakılsın ve isterse emperyalist sömürgecilik dönemi üzerinden bakılsın, bu böyledir. Marks bunu *Kapital*'inde "kandan ve ateşten harflerle yazılmış" bir tarih olarak tanımlar. Son yüzyıl üzerinden bakıldığında ise (ki bu emperyalist aşamasına ulaşmış kapitalizmin artık insanlığın ilerlemesinin önünde gerçek bir engel haline geldiği bir tarihi dönemdir), kapitalizmin insanlığa yaşattığı büyük acılar ve yıkımlar dün kadar yenidir ve insanlığın hafızasına kazınmıştır. Geride bırakmakta olduğumuz bu son yüzyıl üzerinden bakıldığında, kapitalizm, yüzlerce gerici yerel savaşın yanı sıra iki büyük emperyalist dünya savaşının yıkımına, insanlığa karşı gerçek bir soykırım olan faşizme ve dünyanın dört bir yanında beyaz terör rejimlerine mal olmuştur. Ki bunlar, kapitalizmin insanlığa ödettiği faturanın en çarpıcı ve uç göstergeleridir. Her bir kapitalist toplumun kendi bünyesinde işçi sınıfı ve emekçilere yaşattığı korkunç sosyal ve kültürel yıkım buna eklendiğinde, "kapitalizm barbarlıktır" tanımlamasının gerçek içeriği ve kapsamı daha iyi anlaşılır.

İnsanlığın önünde engel haline gelmiş her toplum düzeni sosyal mücadeleler, devrimler ve bunların yöneldiği yeni toplumsal düzen tarafından tehdit edilir. 20. yüzyıl bu tehditin geniş çaplı yaşandığı bir yüzyıl olarak kalmadı, yanı sıra bir dizi ülkede bu tehdit gerçekliğe dönüşerek somut bir başarı sağladı. Tarihin diyalektiği bu tehdiye, çelişkilerin yoğun ve keskin, fakat yeni bir toplum düzeni inşa etmek için maddi koşulların yeterince elverişli olmadığı toplumlarda başarı şansı tanıdı. Bu tarihsel diyalektik Ekim Devrimi ile önü açılan 20. yüzyıl sosyalizm denemelerinin kaderini de belirledi. Sonuçta yaşanan bir yenilgi olsa da, sosyalizm, kapitalizme alternatif bu yeni toplumsal düzen için en elverişsiz olan toplumlar üzerinden bile birçok alanda üstünlüğünü ve insanlığın büyük geleceği olduğunu kanıtlamayı başardı. Eski sosyalist ülkelerde bugün yaşananlar ve Sovyetler Birliği'nin omurgasını oluşturan Rusya'da işçi sınıfı ve emekçilerin bugünkü arayışı bile bunu göstermeye yeter. Bugünkü olaylar gösteriyor ki, bu deneyim boşuna yaşanmamıştır. Sosyalizm yüzyılı olacak olan yeni yüzyıl, bu ilk ve dolayısıyla ilkel sayılması gereken deneyimlerin dersleri karşısında, kapitalizmin binyılıyla karşılaştığı bu kez sağlam ve yıkılmaz temeller üzerinde kurmayı

başarabilecekler.

İnsanlık tarihinin akışının takvim yılı üzerinden belirlenmediği şuradan da bellidir. İnsanlığın geçmiş ve geleceği üzerine büyük tartışmalar, yeni bir yüzyıla ve yeni bir binyıla girdiğimiz şu günlerde değil, fakat 20. yüzyıl tarihi içerisinde bir dönemin sonunu işaretleyen 1989 çöküşü sonrasında yaşandı. Emperyalist gericiliğin temsilcileri, bu çöküşün ertesinde, kendinden geçmiş halde "tarihin sonu"nu ilan ettiler. Tam da bu aynı günlerde insanlığın büyük geleceğine ve bunun sosyalizm ve komünizm olduğuna inananlar, inançla tarihin devam etmekte olduğunu haykırdılar. Geride kalanın yalnızca kendine özgü bir dönem olduğunu, bu dönemin dersleri ve deneyimleri ışığında, yalnızca yeni bir tarihi döneme girdiğimizi, kısa dönemli geriye dönüş ve zigzaglara rağmen, orta ve uzun vade üzerinden bakıldığında, insanlığın ileriye ve geleceğe büyük yürüyüşünün devam ettiğini söylediler. Bunu kuru ve soyut bir inanca dayanarak değil, tarihten ve bilimden aldıkları güçle ortaya koydular.

Bunun yaşadığımız topraklar üzerinden belgesel bir kanıtı, EKİM 1. Genel Konferansı'nın tam da bu dizginsiz karşı-devrimci dalganın doruğunda yaptığı değerlendirmelerdir. 20. yüzyılın bilançosunu çıkaran ve '89 çöküşünün ardından girilen yeni dönemi bunun ışığında tanımlayan bu değerlendirmeler, baştan sona kadar olgusal tarihi gerçeklere dayanan bilimsel bir tahlilin ifadesidir. Bu sayımızın orta sayfasına, bu değerlendirmelerin giriş bölümlerini sunuyoruz. Bu giriş bölümündeki değerlendirme ve gözlemleri, aradan geçen 9 yıl sonra, bugünün gerçekleri ile karşılaştırmak bile, komünistlerin geleceğe yönelik iyimserliğinin soyut umut ve temennilere değil, fakat katı nesnel gerçeklerin sağlam bilimsel tahliline dayandığını göstermek için yeterlidir.

Bu sayımızın orta sayfasında yalnızca ilk iki alt bölümü yayınlanan '91 yılı başına ait 20. yüzyıl değerlendirmesinin sonuç bölümü şu sözlerle noktalanmaktadır: "*Burjuva ideologlarının büyük spekülasyonlara konu ettikleri 1989, tarihin değil yalnızca bir dönemin sonunu işaretliyor. İnsanlık yeni bir döneme girmiştir. Yeni dönem yeni bir devrimler dönemi olarak tarihe geçecektir; nesnel olgular buna işaret ediyor, tüm belirtiler bunu gösteriyor.*"

Bu olguların ve belirtilerin özlü bir bilançosu aynı değerlendirme içerisinde yer almaktadır. Uluslararası gericilik dalgası doruğundayken ortaya konulan bu değerlendirme, aradan geçen 9 yılın olayları üzerinden ele alındığında, artık tartışma götürmez biçimde yerli yerine oturmaktadır.

Girmekte olduğumuz yeni yüzyıl dünya ölçüsünde proletarya devrimleri ve sosyalizm yüzyılı olacaktır.

Girmekte olduğumuz yeni binyıl insanlığın büyük geleceği olan komünizmin bin yılı olacaktır.

Kızıl Bayrak

Kolay başarılar döneminin sonuna doğru...

Rüzgar ekenler fırtına biçerler

Devlet üzerinden sömürü düzenine karşı oluşan ve henüz açığa çıkarılmayan tepki ve öfke birikimi, yalnızca deprem bölgesindeki halk için ve yalnızca deprem vesilesiyle değil, İMF-TÜSİAD programı nedeniyle Türkiye’deki tüm işçi ve emekçiler için de söz konusudur. Tahkimden özelleştirmelere, tarımdan bankacılığa kadar açılan her paketteki saldırı, işçi ve emekçilerin yaşamında sefaleti ve yıkımı derinleştirdi. Sermaye iktidarının ‘99’daki başarısı ne olursa olsun, uyguladığı politikalar, yarattığı ve yaratacağı yıkım ölçüsünde patlama dinamiklerini de büyötmektedir. İşçi sınıfı bir devrimci önderlikten yoksun olduğu en olumsuz koşullarda bile alanlara çıkmaya hazır bir ruh hali ve isteği taşımaktadır. Sermaye iktidarının başarısının sırrı, sınıf ve kitle mücadelesinin gerçek potansiyeli ve kapsamıyla örgütlü bir tarzda açığa çıkmamış olmasına bağlıdır. Açığa çıkmamış ve dolayısıyla ezilmemiş-yenilmemiş bir sınıf ve kitle hareketi üzerindeki sermaye iktidarının kolay denetiminin bir parça kırılmaya başladığı bir durumda, işçi sınıfı, kolay başarının faturasını sermayeye ödeterek yolunu açmayı da başaracaktır.

1999 yılı sınıf mücadelesinde önemli bir dönemeç olarak değerlendirilmesi gereken bir yıl oldu. İçeride ve dışarıda peşpeşe hareketli ve karmaşık bir dizi gelişme yaşandı.

Suriye’den sonra Yunanistan ve İtalya krizi, Kosova’ya emperyalist müdahale, AGİT’in İstanbul zirvesi, Kafkas petrolleri üzerine yapılan emperyalist antlaşmalar, AB’ye aday üyelik dış cephenin temel gündemleriydi.

İçeride ise Öcalan’ın yakalanması-yargılanması ve PKK’nin tasfiyeye sürüklenmesi, seçimler, yürürlüğe sokulan İMF programıyla gelen saldırılar, deprem ve deprem sonrasında yaşanan trajik olaylar, siyasal gündemin ön plana çıkan başlıklarını oluşturdu. Yanı sıra, yukarıdakilerle bağlantılı bir dizi başka alt gündem başlıklarından söz edilebilir. (DGM’lerin sivilleştirilmesi, yargıda reform, af tartışmaları, sahte çete operasyonları, vb.)

Düzen ve emekçi cephesi için ‘99 yılı

Bu kadar karmaşık ve zengin bir gündemle geçen

Düzen cephesinde siyasal istikrarsızlık tablosuna müdahale

Sermaye iktidarı yıllardır içinde debelendiği iktisadi krizin yol açtığı siyasal istikrarsızlık ve çürüme tablosu nedeniyle uygulaması gereken kapsamlı saldırı programını bir türlü istediği hızda hayata geçiremiyordu. Programını yürürlüğe koyacak siyasal temsilcilerinin son derece parçalı ve yıpranmış olması, dinsel gericiliğin düzenin kontrol sınırlarının dışına çıkma eğiliminin güçlenmesi, Kürt ulusal mücadelesinin başka bir cepheden devlette iç çürüme ve çeteleşmeyi hızlandırması, Susurluk kazası sonrasında yoğunlaşan kitle tepkisi, siyasal istikrarsızlığın derinleşmesine yol açıyordu.

28 Şubat bu tabloya çeki-düzen verme operasyonuydu. Amaç saldırı programının uygulanması için az-çok istikrarlı bir siyasal görüntüye ulaşmaktı. Merkezkaç eğilimler hizaya çekilmeden, devletin açığa çıkan çeteleşme gerçekliğinin üstü örtülmeden, Kürt ulusal mücadelesi üzerinde daha ileri bir denetimi sağlamadan bu programın uygulanmaya sokulması, daha büyük bir kitle tepkisinin ve mücadelesinin gelişmesinin önünü açabilirdi.

Ordu “yeniden yapılandırma” çerçevesinde, şeriat, çeteler ve bölücülükle mücadele adı altında siyaset sahnesini yeniden düzenlemek için ipleri eline aldı. Öncelikle laik-şeriat çatışması ekseninde toplumdaki muhalif güçlerin önemli bir kesimini arkasına aldı. Açığa çıkan çete elemanlarını tutuklayarak devletin çetelerden temizlendiği imajını verirken, öte taraftan devlet çetesinin asıl organı kontr-gerillayı yeniden organize etti. Tüm bu operasyonlar devletin yeniden yapılandırılması kapsamında ‘99’un sonuna kadar süreklileştirildi. ‘99’un başında, 28 Şubat’ın bittiği üzerine tartışma yürütenlere (Ecevit, Kutun, Yılmaz, vb.) “bin yıl geçse de sonuç alınmaya kadar 28 Şubat’ın süreceği” tehditleri savruldu. ‘99’un bitimine birkaç gün kala bu gerçeklik, ordunun birinci elden sözcülüğünü

‘99 yılı için nasıl bir değerlendirme yapılabilir? Bu gündemler içinde asıl belirleyici olan nedir? Kuşkusuz bu soruların her iki sınıf için farklı yanıtları vardır.

Başlığa çıkan her gündem vesilesiyle sermaye iktidarı ‘97 yılında hız verdiği saldırı ve yıkım programına uygun hareket etti ve ‘99 yılını kendi hanesine bir kazanım olarak yazdı. Önüne çıkan fırsatları başarılı bir şekilde kullandı. Mevcut istikrarsızlığına, süregiden çürüme tablosuna rağmen, kendi programını uygulamada önemli bir mesafe aldı.

‘99 yılı işçi-emekçi hareketi ve devrimci hareket açısından ise, ‘97’den itibaren başlayan gerilemenin sürdüğü, bir dizi saldırının göğüslenemediği kayıp bir yıl oldu. Sermaye iktidarı, mevcut tablosunda köklü bir değişim olmaksızın, işçi sınıfına dönük bir dizi saldırıyı “reform” adı altında yürürlüğe soktu. Ya da tersinden ifade edersek, sınıf ve kitle hareketinin ileriye sıçrayamaması, düzen cephesindeki açmazları ve çatlakları derinleştirmeye güç yetirememesi, sermaye iktidarının pervasız saldırılarının temel dayanağını oluşturdu.

üstlenen Demirel’in ağzından bir kez daha ifade edildi.

Sermaye iktidarı şeriat ve çetelere karşı mücadeleyi gündemden çıkarmaksızın, kapsamlı bir kampanya eşliğinde bölücülükle mücadeleyi ön plana çıkararak, ‘99 yılına girdi. İlk etapta Suriye ile yürütülen pazarlıklar sonucu ve emperyalist baskı mekanizmaları işletilerek Öcalan Suriye’den çıkarıldı. Bu süreçte sırasıyla Rusya, Yunanistan ve İtalya’ya karşı gerici şoven gösteriler örgütlendi. A. Öcalan’ın yakalanması ve yargılanmasıyla geçen 7-8 ay boyunca bu kez şovenist histeri kampanyaları, seçimler ve toplumsal muhalefetin önünü kesmek için kullanıldı. Kürt yurtsever emekçilerinin dünyanın pek çok yerinde gösterdiği tepkiler “demokratik cumhuriyet”i savunma çizgisine çarpıp kırılınca, sermaye iktidarı 14 yıl boyunca kirli savaşta elde edemediği üstünlüğe kavuşmuş oldu. Öcalan’ın yakalanma ve yargılanma süreci boyunca sürdürülen şovenist kampanyalar, ülkenin bölünmezliğinin gerçek güvencesi olarak parlatılan ordunun siyasal müdahalelerinin ve kontr-gerilla faaliyetlerinin meşrulaştırılması için iyi bir olanak olarak kullanıldı. “Özel Harekat Dairesi”nin sözde operasyonu ile yakalandığı haberleri eşliğinde kontr-gerilla timlerinin görüntüleri aylarca medyada yer aldı.

Öte yandan, şovenizm rüzgarıyla yelkenleri şişiren DSP ve MHP’nin seçimlerden görece iki başarılı parti olarak çıkması, FP’nin oy desteğinin gerilemesi, mevcut istikrarsız ve parçalı görünümü tamamıyla ortadan kaldırmasa da, sermaye iktidarı yeni bir hükümet bileşimini oluşturmada önemli bir avantaj yakaladı. Ordunun üstüne gittiği partiler az-çok törpüledi, destek verdikleri ise seçimlerden kazançlı çıktılar. Bunu özel bir çabaya değil, 28 Şubat çizgisine ve şovenizmi özel bir tarzda kullanmalarına borçlular. Ecevit seçim öncesinde ordu ve sermaye ile en uyumlu çalışan bir lider olduğunu kanıtlamıştı. Geriye yalnızca kanlı ve kirli geçmişle kitlelerin bilincinde yer alan MHP’nin hükümette yer almasına karşı oluşabilecek tepkileri yatıştırmak için MHP’ye yeni bir makyaj yapmak kalıyordu. Medya, MHP’nin değiştiğine, geçmişin hatalarını tekrar etmeyeceğine ilişkin haber ve reklamlarla bu işi beklenilenden daha başarılı bir şekilde yerine getirdi.

Sosyal yıkım yasaları çıkarıldı

Kürt ulusal hareketinin önderliği eliyle teslimiyetçi çizgide kolayca tasfiyeye sürüklenmesine, seçimlerden kazasız belasız bir hükümet bileşiminin çıkarılmasına, dinsel gericilik ve çetelerle mücadelenin sürdürüldüğü imajının yaratılmasına dayalı olarak alınan mesafe ve tüm bunların verdiği güvenle, sermaye iktidarı aylar öncesinden IMF’den aldığı direktifleri belli bir rahatlıkla yürürlüğe koymaya başladı. İlk etapta sosyal güvenlik reformu olarak sunulan mezarda emeklilik yasası, 1 Mayıs’ın zayıf tablosundan da güç alınarak gündeme sokuldu. Temmuz eylemlilikleriyle bir süre için askıya alınan yasal değişiklikler bu sefer depremden yararlanılarak adeta yangından mal kaçırcasına gerçekleştirilebildi. Sermaye iktidarının sınıf içindeki truva atı olan sendika bürokrasisi bu süreçte de, her zaman olduğu gibi, mevcut saldırılara karşı sınıfı geriye çekerek rolünü başarıyla yerine getirdi.

Deprem yıkımı düzen gerçekliğine tutulan ayna oldu

Deprem gerçekte sermaye düzenindeki çürüme ve kokuşmaya bir başka cepheden ayna tutmuş oldu.

Yıkımda devletin sorumluluğu o kadar büyüktü ki, ilk birkaç günde devletin müdahalede geç ve yetersiz kalması nedeniyle medyanın eleştirilerine hedef olması karşısında ordu bir kez daha sahneye çıktı. Denetimi eline alarak bir dizi tedbir almak zorunda kaldı. Tabii ki bunlar yıkıma uğrayan halkın yaralarını sarmak için değil, yıpranan devlet imajını düzeltmeye dönük tedbirlerdi. Halkın öfkesinin bir patlamaya dönüşmemesi için alınan askeri-polisiye tedbirler de buna dahildir.

Ne yazık ki, deprem yıkımı nedeniyle devlete karşı oluşan güvensizlik ve tepkiler genel olarak ifade edilse ve dışa vursa da, gerçek kapsamıyla ve bütünüyle açığa çıkarılamadı. Siyasal bir çatışmaya dönüştürülemedi. Devrimci önderlik boşluğu Temmuz-Ağustos eylemliliklerinde olduğu gibi depremle ortaya çıkan durum vesilesiyle de yakıcı olarak hissedildi. Deprem nedeniyle oluşan yıkımın kayıplarını gidermek için çıkarılan ek vergiler bir kez daha emekçilerin omuzlarına yıkılabildi. Yardım için toplanan paralar ise depremedelere ulaşmadan devlet eliyle tekellerin kullanımına sunulabildi.

Ancak devletin depremin faturasını emekçilere ödetmekteki başarısı, oluşan kitle tepkisini denetimde tutmakla sınırlı kaldı. Bu kolay başarı, çürümüş ve çeteleşmiş karakterinin milyonlarca insanın gözünde daha açık hale gelmesini engelleyemedi. Susurluk sonrasında nasıl kontrolden çıkmış birkaç tetikçisini sözde yargılayarak kendini aklamaya çalıştıysa, yıkım karşısındaki sorumluluğunu da benzer bir şekilde, Kızılay, Sağlık Bakanı, yerel yönetimler gibi kurumlar ile sözde denetim altına alınamayan birkaç vurguncu müteahhitin üzerine yıkarak kurtulmaya çalıştı. Fakat bu kez Susurluk’taki kadar başarılı olamadı. Yalnızca yıkıma uğrayan kitleler değil, milyonlarca emekçinin gözünde devlete olan güven de depremin enkazları altında kaldı.

‘99’un yıkım saldırılarının büyüttüğü mücadele dinamikleri

Devlet üzerinden sömürü düzenine karşı oluşan ve henüz açığa çıkarılamayan tepki ve öfke birikimi, yalnızca deprem bölgesindeki halk için ve yalnızca deprem vesilesiyle değil, IMF-TÜSİAD programı nedeniyle Türkiye’deki tüm işçi ve emekçiler için de söz konusudur. Tahkimden özelleştirmelere, tarımdan bankacılığa kadar açılan her paketteki saldırı, işçi ve emekçilerin yaşamında sefaleti ve yıkımı derinleştirdi. Sermaye iktidarının ‘99’daki başarısı ne olursa olsun, uyguladığı politikalar, yarattığı ve yaratacağı yıkım ölçüsünde patlama dinamiklerini de büyötmektedir. İşçi sınıfı bir devrimci önderlikten yoksun olduğu en olumsuz koşullarda bile alanlara çıkmaya hazır bir ruh hali ve isteği taşımaktadır. Sermaye iktidarının başarısının sırrı, sınıf ve kitle mücadelesinin gerçek potansiyeli ve kapsamıyla örgütlü bir tarzda açığa çıkmamış olmasına bağlıdır. Açığa çıkmamış ve dolayısıyla ezilmemiş-yenilmemiş bir sınıf ve kitle

hareketi üzerindeki sermaye iktidarının kolay denetiminin bir parça kırılmaya başladığı bir durumda, işçi sınıfı, kolay başarının faturasını sermayeye ödeterek yolunu açmayı da başaracaktır.

Sermaye iktidarı, medyasıyla, sendika bürokrasisiyle, düzen partileriyle el ele yürüttüğü gerici-şovenist kampanyalara yaslanarak ‘99 yılındaki saldırılarında kolay bir mesafe aldı. Aldığı bu mesafeye rağmen krizini ve siyasal istikrar sorununu çözebilmiş değildir. Sendika bürokrasisinin depremi bahane ederek Temmuz-Ağustos aylarındaki sınıfın örgütlü eylemliliğini kesintiye uğratması bir dönem için sermayeye soluk aldırdı. Fakat daha şimdiden sermaye iktidarının kullandığı araçlar ve kirli yöntemler etkisini yitirmiş bulunuyor.

Rejim gelinen yerde Kürt sorunu üzerinden şovenizm zehirini eskisi gibi kullanma olanağından yoksundur. Üstelik şimdiye kadar ulusal harekete destek vermiş olan yoksul Kürt emekçilerinin bu aşamadan sonra vaad edilen kırıntı düzeyindeki kültürel haklardan çok, iş, toprak vb. sınıfsal taleplerle sermayenin karşısına çıkma imkanları giderek artacaktır.

Tetikçi artıklarına yönelik sözde “temizlik operasyonları” ise istenilen imajı yaratmamakta, yargılama aşamasında oyunun sahteliği ve düzenin pislikleri yeniden ortaya saçılmaktadır. Öyle ki, yıl boyunca prim yapmak ve devrimci tutsaklara saldırı için kullanmak üzere ısıtılıp gündeme sokulan af tartışmaları, üç-beş tetikçinin kapsam dışında tutulup tutulmaması tartışması nedeniyle bir krize dönüşmüştür.

Sermaye açısından başarılı operasyonların yoğunlaştığı ‘99 yılının ileriki aylarında yapılan kamuoyu yoklamaları, kitlelerin düzen ve düzen kurumlarına olan güveninin hızla aşındığını ortaya koymaktadır. Ordu da bu yıpranmışlıktan payını alan bir kurum olarak diğerlerinin yanında yerini almaktadır. Seçim döneminde partilere verilen destek birkaç ay içinde hızla azalmış, parçalanma ve istikrarsızlık tablosu yeniden ortaya çıkmıştır.

İşçisinden kamu emekçisine, yoksul köylüsünden esnafına kadar geniş emekçi katmanları işsizliğe, yoksulluğa, sefalete, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğa iten saldırı politikalarının kaçınılmaz sonucu, sermaye sınıfı ile bu kapsamda ilk kez karşı karşıya gelecek bir sınıf ve kitle hareketinin gelişmesi olacaktır. Önderlik ve örgütlülük ihtiyacına asgari düzeyde yanıt verilmiş bir sınıf ve kitle hareketi, yalnızca bir yılın değil, yılların kayıplarını hızla kapatacak ve yeni kazanımların altına imza atacaktır.

‘99 yılının muhasebesinden çıkarılması gereken en temel ders budur.

Eylemlilik dalgası bir kez daha sendikal ihanetle kırıldı...

'99 yılında işçi sınıfı hareketi

Her yıldönümünün sınıflar mücadelesi açısından politik değerlendirmesini yapmak, yılı anlamak, yeni yıla dönük sınıf çalışması açısından önem taşımaktadır.

'99 yılı sermayenin saldırı politikalarının yaşam bulması açısından önemli bir yıl oldu. PKK'nin ideolojik-politik-örgütsel tasfiye süreci, Öcalan'ın yakalanması sonrasında sermaye devletinin tırmandırdığı şovenizm ve terör dalgası, bunun özellikle bahar aylarında kendiliğinden sınıf hareketliliği üzerinde engelleyici bir etki yaratması, sermaye iktidarına önemli bir manevra alanı yarattı.

Elbette ki yukarıdaki tablo gerçeğin bir yüzü. İşçi ve emekçiler Temmuz-Ağustos aylarında, sermaye iktidarının kapsamlı saldırı programına karşı kitlesel, yaygın, militan eylemlilikleri gerçekleştirdiler. Sendikal ihanet şebekelerinin de büyük yardımıyla, işçi ve emekçiler göçük altındayken, yıkım yasaları meclisten geçirilebildi. İşçi ve emekçiler enkaz altındayken ortada gözükmeyenlerin, işçi ve emekçilerin yıkımını daha da derinleştirecek saldırıları birbiri ardı sıra gündeme getirmesi, işçi ve emekçilerin sermaye devletinin çirkin yüzünü daha açık görmesini sağladı.

Bu yönüyle '99 yılı, devrimci sınıf mücadelesinin gelişimi açısından var olan dinamikleri güçlendirdi. Henüz kendiliğindenlik sınırını aşamasa da, işçi sınıfının politik bilincinde önemli bir gelişme sağladı.

Sendika bürokratlarının kapsamlı ihaneti '99 yılında sınır tanımadı

İhanetçi çetelerin '99 yılı başındaki ilk icraatı tekstil işçilerinin satılması oldu. TİS öncesinde TEKSİF, Tekstil-İş, Öz İplik-İş'in bürokratlarının ihaneti ortaklaştırmak için yan yana geldikleri anlaşıldı. Bu hainler, reel olarak sıfır artış anlamına gelen satış sözleşmelerini ardarda imzaladılar.

500 bin kamu işçisini ilgilendiren TİS görüşmeleri başlar başlamaz, sermaye devleti İMF-TÜSİAD programı doğrultusunda sefalet ücretlerini, esnek çalışmayı dayattı. Türk-İş bürokratları "eşel-mobil" sisteminin her kamu işçisinin bir milyar kaybına neden olduğunu, zamanı geldiği halde zorunlu tasarrufların gasp edildiğini, özelleştirmeler sonucunda onbinlerce işçinin işsiz kaldığını elbette biliyorlardı. İş güvenliği, iş sağlığı, işçi sınıfının siyasete katılımının önündeki yasalarının kaldırılması, eşel-mobilden kaynaklı ücret kayıplarının telafisi vb. talepleri sermaye devletine dayatılması bir yana, bu hainler esnek çalışmaya da yer veren sefalet sözleşmesini imzaladılar.

Sendika ağaları İMF'nin dayattığı son derece kapsamlı saldırı programının hayata geçirilmesi için de üzerlerine düşeni büyük bir başarıyla yerine getirdiler. İMF-TÜSİAD programı, işçi ve emekçilere iktisadi-sosyal yıkımın yanı sıra, onyıllarca verdikleri mücadeleler sonucunda elde ettiği hakların tümünü gasp etmeyi dayatan oldukça kapsamlı bir saldırı programıydı. Sefalet ücretlerinin süreklileştirilmesini, açlığın, sefaletin, işsizliğin ad olan özelleştirmenin hızlandırılmasını, SSK'nın tasfiyesini, mezarda emekliliği,

uluslararası tahkimi, vb. dayatıyordu.

Böylesine kapsamlı bir yıkım saldırısı ancak, işçi-emekçi hareketinin kapsamlı karşı koyuşunun örgütlenmesiyle püskürtülebilirdi. Sermaye devletinin baskı ve şiddeti, böyle bir vahşet programının gerçekleştirilmesi için tek başına yeterli olamazdı. Her zaman olduğu gibi, sendika ağaları sermayenin yardımına koştu. İşçi ve emekçilerin İMF-TÜSİAD programını boşa çıkarmak için yaktığı mücadele ateşini itfaiyeci rolüyle söndürme çabası sendika ağalarına düştü. Militan Temmuz-Ağustos eylemlilikleri bu hainlerin yüzlerini iyice açığa çıkarsa da, tepkiyi zamana yayarak zayıflatma noktasında önemli bir rol oynadılar ve sermaye devletine büyük bir hizmette bulundular.

'99'da sendika şubelerinde ve genel merkezlerinde MHP'nin güç kazanması

Türk-İş içerisinde "solcu, namuslu, demokrat" sıfatlarıyla anılan sendika bürokratları tabandan uzaklaşmanın ve dejenerasyonun "bedeli"ni ödediler. Sendika şubelerini ve etkin oldukları Petrol-İş, Harb-İş, Selüloz-İş gibi sendika genel merkezlerini kongrelerde kaybettiler.

Sermaye devletinin toplumsal mücadele dinamiklerini geriletmede şovenizm silahını etkin bir şekilde kullandığı, şovenizm rüzgarının MHP'nin yelkenlerini doldurduğu bir süreçte, MHP'nin sendikalarda etkisinin genişlemesi anlaşıldır. Şovenizme karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" temelinde hareket etmek için kılını kıpırdatmayan "namuslu, dürüst ve demokrat" bürokratların kendilerini de şovenizmi rüzgarı vurmuştur. Irkçılığa karşı mücadele etmek şöyle dursun, Kürt halkına dönük inkarcı ve imhacı politikalar önünde secdeye varanların MHP'nin sendikalarda yükselişini bir parça güçleştirmesi düşünülemezdi.

MHP'nin yeni dönemde elde ettiği mevziler devrimci sınıf mücadelesi önünde önemli bir barikattır. MHP elde ettiği sendikal mevzileri sınıf hareketini geriye çekmek için etkin olarak kullanacaktır.

Ancak, MHP'nin denetiminde olan Türk Metal-İş'in ihanetçi bürokratlarına karşı militan bir tutumla direniş bayrağını yükselten metal işçileri de, gerçeğin diğer yüzüdür. Bu hareketlilik devrimci sınıf mücadelesinin ne denli büyük olanaklara sahip olduğunun da bir göstergesidir. Sınıfa karşı sınıf politikası temelinde devrimci sınıf çalışmasının bir parça karşılığını bulduğu koşullarda her türden sendika bürokratlarının etkinliği paramparça edilecektir.

'99 1 Mayıs'ı geçmiş yıllara göre nicelik ve nitelik olarak zayıf geçti

Tüm tehdit, terör, fiili sıkıyönetim uygulamalarına rağmen, 1 Mayıs'ta onbinler alanlara çıktı. Şovenizm saldırısının yarattığı toz dumanı arkasına alan sermaye devleti 1 Mayıs kutlamalarını engellemek istedi. Türk-İş'in hain bürokratları sermaye devletinin 1 Mayıs'ı salonlara

kapatma tutumuna uygun davrandı. Tüm zayıflıklarına rağmen, onbinlerin ülkenin dört bir yanından alanlara çıkma kararlılığı göstermesi anlamlıydı.

Ancak ‘99 1 Mayıs’ı, önceki yıllarla karşılaştırıldığında, nicelik ve nitelik olarak zayıf geçti. Tuzla Deri, TÜMTİS, VIP Tekstil, Swisscard işçilerinin militan duruşuna rağmen, reformist politika 1 Mayıs’a damgasını vurdu. KESK ve DİSK bürokratları 1 Mayıs’ta demokratikleşme taleplerini öne çıkarttılar.

Devrimci demokrat akımların sınıf hareketinden uzaklığı, doğru politik çizgisine rağmen sınıf devrimcilerinin sınıf hareketiyle henüz birleşmeyi başaramamış olmaları ve sermaye devletinin kitleleri sersemletmede kullandığı şovenizm silahı ile baskı ve terör, 1 Mayıs’a reformist politikanın damgasını vurmasında önemli bir rol oynadı Şovenizm rüzgarı bahar ayları boyunca kitle hareketini durağanlığa itti ve bu 1 Mayıs’a da yansdı.

Öte yandan işçi kortejlerinin bir kısmında görülen hareketlilik ve mücadele isteği, yeni bir sınıf hareketliliğinin habercisiydi.

‘99 Temmuz-Ağustos eylemlilikleri: Son yılların en kapsamlı eylem dalgası

Temmuz-Ağustos eylemlilik süreci, kapsamı, dinamizmi ve kararlılığıyla son yılların en güçlü eylem dalgası olma niteliği taşıyordu. Bu dalga aynı zamanda işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesinin de önünü açtı.

Eylemlilik sürecinin güçlü bir biçimde yaşanmasının temel önemde nedenleri vardı. Birincisi, sermayenin saldırılarının alabildiğine kapsamlı olmasıydı. Sosyal yıkım programı işçi sınıfının tarihinde görülmemiş hak kayıpları anlamına geliyordu. IMF’nin yıkım programları, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için, zamlarla, tensikatlarla, sefalet ücretleriyle yetinmiyordu. İşçi sınıfının onyıllara dayalı mücadelesiyle elde ettiği kazanımları da hedefliyordu. Saldırının bu kapsamı mücadele etme, karşı koyma isteğini kamçılıyordu.

İkincisi, IMF’nin dayattığı sosyal vahşet programı kamu emekçilerini ve emekçi köylülüğü de hedefliyordu. Bu aynı zamanda sermayenin topyekun saldırısına karşı tüm emekçi kesimlerin ortak mücadele zeminini güçlendiriyordu.

Üçüncüsü, IMF’nin saldırıları anti-emperyalist mücadele eğilimini güçlendiriyordu. İşçi ve emekçiler uluslararası sermayenin konumunu sağlamlaştırmaya dönük yasaya (tahkim) evet diyenleri “vatan haini” ilan etmesi boşuna değildi. İşçi ve emekçilerin, ülkenin çıkarlarıyla kendi çıkarlarının aynı olduğunu, öte yandan işbirlikçi sermaye ile uluslararası sermayenin çıkarlarının ortaklaştığını daha net kavramaya başladılar.

Dördüncüsü, ‘95 kamu TİS’leri sürecindeki hareketliliği dışında tutarsak, son yıllarda sınıf hareketine “durgunluk” damgasını vurmuştu. Bu dönem aynı zamanda sınıf hareketinin bünyesinde önemli patlama öğelerinin birikmesine yol açmıştı. Temmuz-Ağustos eylemlilikleri sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçilerde son yıllarda daha da büyüyen bu öfke ve hoşnutsuzluğun dışa vurumuydu.

24 Temmuz mitinginde 500 bin işçi ve emekçi Ankara’yı salladı. Bu kitlesel ve militan eylem, tabanın basıncıyla alanlara çıkmak zorunda kalan sendikal ihanet şebekesini bile korkuttu. Bu miting tüm toplumsal kesimleri sarstı. İşçi ve emekçilere umut ve güven verdi. Emeğin ihtiyacı olan temiz bir havanın ülkeyi sarmasına yol açtı.

Temmuz-Ağustos eylemlilikleri sendika

bürokratlarını oldukça zorladı. İşçi ve emekçilerin “Uzlaşma yok, direniş var!” sesine kulak vermeyerek 24 Temmuz eylemi sonrası Emek Platformu’ndan ayrılan Türk-İş ve Türk Kamu-Sen, işçi ve emekçilerin gözünde iyice teşhir oldu. Öyle ki, genel grev talebinin yükseltildiği süreci kontrol altına almak için bu hainler güruhu tekrar Emek Platformu’na dönmek zorunda kaldılar.

Eylemlerdeki kitlesellik ve militanlaşma karşısında sermaye hükümeti, tepkileri yatıştırmak için, kısa bir süre için de olsa mezarda emeklilik yasasını geri çekmek zorunda kaldı.

Sendika bürokratlarının ihanetine, Türk-İş’in eyleme katılmamayı açıkça ifade etmesine rağmen, 29 Temmuz genel eylemine onbinlerce işçi ve emekçi katıldı. Eylem sokaklara taşıdı. İşçi ve emekçiler ihanetçilere inat yaygın ve kitlesel eylemler gerçekleştirdiler.

Temmuz-Ağustos eylemlilikleri süreci kitlelerin eylem isteğinin ne denli güçlü olduğunun göstergesiydi. Ancak önderlik boşluğunun yarattığı zaafılar bu eylemlilik sürecinde de ortaya çıktı. Bırakalım devrimci önderliği, sendikal düzeydeki önderlik bile işçi sınıfının eyleme dönük motivasyonunu güçlendirici bir etki yaratıyordu. Eylem isteğinin büyüklüğü elbette önemliydi, ama tek başına yeterli değildi. Başarı eylemsel süreçlere hazırlık noktasında düğümleniyordu. Kitlelerin kabaran öfkesini yönlendirecek devrimci önderlikten yoksunluk, Temmuz-Ağustos eylemlilik sürecinin IMF-TÜSİAD saldırı programını boşa çıkarmadaki yetmezliğinin temel nedeniydi.

Kendiliğinden sınırları aşamayan Temmuz-Ağustos eylemliliği süreci sermaye iktidarının korkusunu büyötmeye yetti. Kitle hareketliliği sermaye devletini öylesine sıkıştırdı ki, yıkım programının yasal zeminini düzleyecek yasalar ancak depremin yarattığı toz-duman ortamında çıkarılabildi.

Bu aynı zamanda çürümüş düzenin iğrenç yüzünün bir kez daha ortaya çıkmasıydı. Temmuz-Ağustos eylemlilikleri süreci daha güçlü ve militan eylemler için işçi sınıfına paha biçilmez deneyimler de kazandırdı.

Mevzi direnişlerde fabrika işgalleri öne çıktı

‘99’da anlamlı mevzi direnişler gerçekleşti. Önemli bir bölümünde işgaller gündeme geldi. Bu, işçi sınıfının eylem düzeyini ve eğilimlerini göstermesi açısından son derece önemliydi

VIP Tekstil’de kısa süreli de olsa fabrika işgali gerçekleştirildi. SEKA ve Kordsa’da da işgaller yapıldı. FAKO ilaç fabrikasında direnişe geçen işçiler direnişin başında fabrikayı işgal ettiler. Sümerbank Beykoz Ayakkabı Fabrikası’nda direnişteki işçiler aileleriyle birlikte fabrikayı terk etmeyerek işgal ettiler. Direnerek kazanmanın yeni bir örneğini gösterdiler. Sermaye devletinin fabrikayı kapatma saldırısını boşa çıkarttılar.

Tuzla deri işçileri ‘99 yılı boyunca direniş bayrağını yine önlerde taşıdılar. Tuzla işçisinin militan duruşu diğer mevzi direnişler için de moral kaynağı oldu. Tuzla işçileri saldırıları her seferinde militan bir tarzda boşa çıkardılar. “Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için!” düşüncesinde ifadesini bulan sınıf birliğine uygun bir pratik sergilediler. Örneğin Tabaksan’da işten çıkarılan 14 işçinin tekrar işe alınması için topyekun iş bıraktılar. Kısacası, ‘99 yılı boyunca, Tuzla işçisinin direnişinin simgesi olan direniş çadırları hep var oldu.

‘99 yılında mevzi direnişlerde ortaklaşma eğilimine tanık olundu. Örneğin farklı sektörlerde ortaklaşma eğiliminin çok görülmediği Kartal bölgesinde bile Karyapsan, Tuzla Deri ve Swisscard

işçilerinin direnişlerini ortaklaştırma çabası dikkat çekti. Yapılan basın açıklamalarına binlerce işçinin farklı mevzi direnişlerden gelerek katılması, politik içerikli sloganları haykırması, sınıf hareketliliğinin parçalı yapısının kırılması yönündeki güçlü dinamiklerin göstergesiydi.

Türk-İş Genel Kurulu yapıldı

İşçi sınıfının karşı karşıya bulunduğu saldırıları, buna karşı yürütülecek olan mücadelenin ne olması gerektiği üzerine tek kelimenin edilmediği Türk-İş Genel Kurulu yapıldı. Genel Kurul’da bir kez daha ihanette sınır tanımayan sendika ağalarının koltuk kavgaları yaşandı. Yaşamlarıyla, dünyalarıyla sermayenin bir parçası haline gelmiş sendika bürokratlarının koltuklarından başka bir dertlerinin olmaması son derece doğaldı.

Bir tarafta TİS ihanetlerinde, sosyal vahşet programının yaşam bulmasında doğrudan rolü olan, yüzbinlerce işçinin gözünde ihanetçiliği tescilli Bayram Meral’in listesi, diğer tarafta tekstil işçilerini sefalet mahkum eden TİS’leri kapalı kapılar ardında gece yarısı imzalayan Zeki Polat’ın listesiyle yarıştı. Bu hainler doğal olarak birbirlerinin ihanetçi geçmişlerine hiç değinmediler. Nasılsa her birinin bir koltuğu vardı. Kim kazanırsa kazansın sermaye kazanacak, işçi sınıfı kaybedecekti.

Devrimci sınıf sendikacılığına uzak duran “namuslu”, “sınıftan yana sendikacılar” ihanet şebekesinin kirli ilişkilerini, ihanetçi tutumlarını doğru-dürüst sorgulamadılar. Türk-İş’i mücadele örgütü haline getirmek için alternatif politikalar ortaya koymak için hiçbir çaba harcamadılar. Zira onların sınıf hareketinin devrimci dinamizmini açığa çıkarmaya, bedel ödeme çizgisinde bir militan mücadeleyi yükseltmeye ne niyetleri ne de güçleri vardı. Bundan dolayıdır ki, liberal işçi muhalefeti sınırlarında dahi alternatif bir platformla Türk-İş Genel Kurulu’nda ortaya çıkamadılar.

‘99’da kapitalizmin kâr hırsı iş güvenliğini ve iş sağlığını tehdit etti

Türkiye, ‘99 verilerine göre, işçilerin çalışma koşulları açısından en riskli 18. ülke konumunda bulunuyor. Emeklilik yaşının 62’ye çıkarılmasıyla övünülen Türkiye’de maden ocaklarında çalışan işçilerin yaşam süresi 52’dir. Bu aslında mezarda emeklilik tanımlamasının ne denli doğru olduğunun göstergesidir. ‘99 yılında iş kazalarının en fazla olduğu ülkeler sıralamasında Türkiye 5. sıraya yerleşti. Bu yıl içinde kapitalistlerin işletmelerinde yeterince önlem almamasından dolayı 1318 iş kazası gerçekleşti. 1473 işçi yaşamını yitirdi, 4378 işçi ise iş göremeyecek şekilde sakatlandı.

Bu tablo, tekerci sermayenin hükümlüğünün sürdüğü bir Türkiye tablosudur. İşçi sınıfının yarattığı bütün değerlere büyük bir açgözlülükle el koyan asalak burjuvazi, elde ettiği bu devasa kârların çok az bir kısmını bile iş güvenliği ve iş sağlığı sorunlarının çözümünde kullanmıyor. İş cinayetleri ve meslek hastalıkları her yıl biraz daha artıyor.

Sonuç

İşçi sınıfının genel grev, genel direnişe dair ‘99 yılında iyice açığa çıkan mücadele isteği 2000 yılına taşındı. Kolay bir genel grev beklentisine düşmeksizin, fabrika ve işletmelere dayalı devrimci sınıf çalışmasını derinleştirerek, gelişen eylemlere sınıf devrimciliğinin gereği olan bir politik kapasiteyle yüklenmeliyiz. Bunu başarırırsak, 2000 yılını işçi ve emekçilerin kazanımları yılına dönüştürebiliriz.

‘99 yılında kamu emekçileri hareketi

‘99 yılında kamu emekçileri de sermayenin kapsamlı yıkım saldırılarıyla yüz yüze kaldılar. Mezarda emeklilik, sosyal hakların gaspı, sahte sendika yasası, özelleştirmeler, yüzdelik sadaka zamlar ve emperyalizme sınırsız sömürü garantisi sunan tahkim saldırılarından kamu emekçileri de paylarına düşeni aldılar.

Emek cephesinden baktığımızda ise, kamu hareketine damgasını vuran sendika reformizmi ve ihaneti olmuştur. Devlet sendikaları ve diğer işçi sendikalarına göre daha ileri bir konumda olan KESK’in ‘99 Şubat ayında yaptığı 2. Olağan Genel Yönetim Kurulu toplantısı, sağa kayışın, devrimci-demokrat ve yurtsever unsurların bastırılmasının, ilerici güçlerin hareket alanlarını sınırlamanın zemini haline getirilmiştir. Bundan sonra KESK yönetimi kendi sağa kayışını tabana doğru yaymaya ve kurumsallaştırmaya yönelik politikalar üretmeye başlamıştır. Son derece geri bir çizgide oluşturulan eylem takvimleri ile kamu emekçi hareketinin gelişmesinin önüne yeni barikatlar örülmeye başlanmıştır.

Reformist KESK yöneticileri, Öcalan’ın yakalanmasından sonra şovenist histerinin doruğa tırmandırılmasıyla, “kirli barış”ın bedelini bile göze alamamışlar, kamu hareketi içerisinde önemli bir yer tutan yurtseverleri KESK’ten tasfiye etmeye çalışmışlardır. Bunun somut örneği SES seçimlerinde kendini göstermiştir.

‘98 Aralık ayı sonunda başlayan ve ‘99 Şubat ayında hayata geçen ilkesiz “Emek Platformu”na KESK’in de dahil olması, reformist-icazetçi önderliğin geldiği noktayı yeterince özetlemektedir. ‘99 yılı boyunca bu ilkesiz bileşimden, sonuçsuz, istikrarsız, kitleleri bezdiren, biriken öfke ve hoşnutsuzluğu düzen içinde eriten, amaçsız eylem biçimlerinden başka bir şey çıkmadı. Kamu emekçileri bunu pratikte defalarca gördüler. Sermayenin işçi ve emekçileri kendi çizdikleri sınırlar içerisinde tutma amacıyla sendika ağalarını kullanmaları oyununda KESK de yerini aldı.

‘99 yılı kamu emekçileri hareketinde dikkat çeken bir nokta, tabanda büyük bir hoşnutsuzluk, KESK’in eylem biçimlerine karşı bir öfke oluşmasına rağmen, merkezi mitinglere kitlesel katılımların gerçekleşmesidir. 17 Ağustos öncesinde “Emek Platformu”nun öfke boşaltma eylemlerinin verdiği bıkkınlığa rağmen, kamu emekçi hareketinde yine de bir canlanma yaşandı. Deprem öncesinde sendikal ihanete rağmen yükselişe geçen kamu hareketi, deprem sonrasında yüzbinlerce işçi ve emekçinin enkaz altında kalmasıyla, bu fırsatı değerlendiren sermayenin bir gecede sosyal yıkım yasalarını meclisten geçirmesi ve “Emek Platformu”nun buna sessiz kalmasıyla, durgun bir sürece girdi. Tabandan gelen basınçla tekrar eylem sürecine girmek zorunda kalan sendika ağaları, ihanetlerinden vazgeçmeyerek sonuç almaktan uzak eylem biçimlerini gerçekleştirme yolunu seçtiler.

Sermayenin dizginsiz saldırıları devam ederken, genel grev-genel direniş vaatleriyle kitleleri oyalayan sendika bürokratları, hayata geçirdikleri bir günlük iş bırakma eylemlerinin bile önünü tıkayıcı bir tavır sergilediler. Sendikaların aldığı eylem kararları, sendikal ihanete rağmen hayata geçirilmeye çalışıldı. Bu doğrultuda gerçekleşen eylemlere katılım bölgesel düzeylerde düşük bir seyir izledi. Bu durum, KESK’in uyguladığı

hedefsiz ve sonuç almaktan uzak eylem biçimlerinden kaynaklandı. Bölgesel eylemlere katılımın kitlesel olmamasına rağmen, ‘99 yılının Şubat, Temmuz ve Aralık aylarındaki merkezi Ankara mitinglerinde onbinler alanları doldurmuş, hak ve taleplerini dile getirmişlerdir. Bu da sendikal ihanete rağmen tabanın sınıf bilinciyle olmasa da sınıf güdüsüyle hareket etmesinden, sınıf çıkarlarını korumak istemesinden kaynaklıdır. Emekçilerin ileri ve sonuç alıcı eylem beklentilerini boşa çıkaran sendika bürokratları, alanlarda kamu

emekçilerinin militan bir duruş sergilemelerinin önüne geçmekten öte bir rol oynamamışlardır. 4 Mart’ları yaratan sendika ağaları değil, ilerici ve devrimci kamu emekçileri olmuşlardır. Düzenle karşı karşıya gelmekten çekinen KESK bürokratları emekçilerin militan tavrının önüne set çekme misyonunu üstlenmiştir.

Merkezi ve bölgesel eylemlerde kamu emekçilerinin ruh haline bakıldığında, yoğun bir tepkinin, huzursuzluğun ve emperyalizme karşı derin bir öfkenin olduğu görülmektedir. Alanlarda, “MAİ, MİGA, tahkim, kahrolsun emperyalizm!”, “Yaşasın bağımsız, demokratik Türkiye!”, “İMF defol, bu memleket bizim!” sloganları öne çıkmış, uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçilerine duyulan tepki güçlü bir biçimde dile getirilmiştir. Kamu çalışanları, emekçilerin daha ileri ve bilinçli bir kesimini oluşturdukları için, sınıfın toplamına yönelik saldırıların uluslararası sermayeyle yerli sermayenin ortak çıkarlarından kaynaklandığını görmektedirler. Alanlarda “Yılgınlık yok direniş var!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Genel grev-genel direniş!” diye haykırımları da, saldırıları püskürtmenin yolunun üretimden gelen güçle gerçekleşeceğinin bilincinde olduklarını göstermektedir. Reformist sendika bürokratları, söylemde sınıf dayanışmasını dile getirirler de, pratikte somut adım atmamaları gerçek konumlarına uygun davranmaktadırlar. Kamu emekçilerinin devrimci-komünist önderlikten yoksunluğu koşullarında, hareketin kendiliğinden gelişen ileri tutumlarının önünü de sendika reformizmi kesmektedir.

‘99 yılı, sermayenin işçi ve emekçileri daha

azgın sömürme planlarını hayata geçirmeye çalıştığı bir yıl oldu. Sermaye iktidarı 17 Ağustos depremini fırsat bilerek bir dizi saldırıyı hayata geçirmeyi başardı. Bunu 26 Eylül Ulucanlar katliamıyla perçinlemeye çalıştı. Sınıfın öncüsü devrimcileri zindanlarda katlederek işçi ve emekçilere gözdağı vermeyi hedefledi. Gelenen süreçte sermaye devleti önüne özelleştirmeyi, kamu emekçilerinin statüsünü değiştirmeyi, sahte sendika yasasını, ülke kaynaklarını emperyalist tekellere sonuna kadar açmayı, taşeronlaştırmayı vb. bir dizi saldırıyı koymuştur.

Kamu emekçileri tüm bu saldırıların farkında olmalarına rağmen, devrimci önderlikten yoksunluk, sendikal önderliğin reformist-pasifist-uzlaşmacı çizgisi, yurtsever kamu emekçilerinin “demokratik cumhuriyet” beklentileri ve mücadeleyi bu platformda yürütmeleri, sınıf dayanışmasının fiili olarak örülebilmesi gibi nedenlerin sonucu olarak geri bir zeminde mücadele yürütmektedirler. Fakat kamu emekçileri hareketi bağrında güçlü mücadele dinamiklerini barındırmaktadır. Gelenen noktada tabandaki hoşnutsuzluk gün geçtikçe yoğunlaşmakta ve açığa çıkmaktadır. Kamu emekçileri KESK’in reformist anlayışının sonuçsuzluktan ve çözümsüzlükten başka bir şey üretmediğinin farkındadırlar.

Burjuva ideologları sosyalizme alternatif olarak ortaya attıkları “globalleşme” masallarıyla artık emekçi kitleleri uyutamamaktadırlar. Dünyada ve ülkemizde yaşanan ekonomik-sosyal yıkım, kapitalizmin sonunun yaklaştığını, insanlığın önünde sosyalizmden başka bir alternatifin olmadığını gün geçtikçe daha açık göstermektedir. İşçi ve emekçilere yaşanılacak bir gelecek sunmanın yolunun kapitalist düzen koşullarında sözde reformlardan değil, sosyalizmi kurmaktan geçtiği gerçeği gün geçtikçe daha iyi anlaşılmaktadır.

Öncü ve sosyalist kamu emekçileri bu perspektifle hareket ederek, bağrında önemli bir mücadele dinamiğini taşıyan kamu emekçi hareketinin önünü açma görev ve sorumluluğuyla yüz yüzedirler. ‘99 yılı yıkım saldırıları ve reformist önderliğin icazetçi-teslimiyetçi çizgisinin çözümsüzlüğü yeni bir mücadele dönemini örgütlemenin olanaklarını fazlasıyla biriktirmiştir.

Banka operasyonu ve fedakarlık masalları

Uzun süredir beklenen banka operasyonu gerçekleştirildi. Yapılan operasyonla Egebank, Esbank, Sümerbank, Yaşarbank ve Yurtbank Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'na (TMSF) devredildi. 21 Aralık gecesi kaşla göz arasında alınan karar, sabah erken saatlerde açıklanarak yürürlüğe kondu. Açıklamanın yapıldığı aynı saatlerde hükümet tarafından el konulan bankalara atanan yeni yönetim kurulları yönetimi devraldılar.

22 Aralık sabahı Ecevit tarafından yapılan ilk açıklamayla; el konulan bankaların mevduatlarına yüzde yüz devlet güvencesi verildiği ve bu bankaların iyileştirilerek yeniden mali sektöre kazandırılacakları duyuruldu. Yine yapılan açıklamalarda; banka piyasasında operasyonlara devam edileceği ve sıranın kurtarılamayacak durumda olan bankalara geldiği, bu bankaların ya tasfiyesine gidileceği, ya da büyük bankalarla zorla birleştirilecekleri ifade edildi.

Operasyonla İMF direktifi uygulanmış oldu

Gece yarısı yapılan bu banka operasyonunun beklenildiği bir gerçektir. Çünkü bankacılıkta yeniden yapılandırma ve bu yönde banka operasyonlarına gidilmesi, İMF'nin uzun bir süredir hükümetten istediği bir düzenlemeydi. Nitekim hükümet de, İMF'nin bu isteğini yerine getireceğini, stand-by için verdiği "niyet mektubu"nda taahhüt ediyordu. Bu taahhüdün ilk gerekleri de geçen hafta çıkarılan "bankacılık yasası"yla yerine getirilmişti. "Bankalar yasası"yla oluşturulan "Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Üst Kurulu"na, bankalar piyasasına müdahale etme, bankalara el koyma ve zorla birleştirme yolunda geniş yetkiler verilmişti. Ancak, bu yetkiler 1 Ocak 2000 yılına kadar Bakanlar Kurulu tarafından kullanılacak ve bu tarihten sonra da üst kurula devredilecekti. Dolayısıyla "Bankalar Kanunu" çıktıktan sonra bütün bankalar her an bir operasyonu bekliyorlardı. Hatta şu an el konulan bankalar dahi, bu operasyonun hedefinde kendilerinin olduğunu biliyorlardı ve operasyonu büyük bir rahatlıkla karşıladılar.

El konulan bankaların ortak bazı yanları

Son banka operasyonu hiç de yeni rastlanılan türden bir operasyon değildir. '94'te TYT Bank, İmpeksbank, Marmarabank, geçen yıl ise İnterbank, Türkbank ve Bankekspres benzer bir operasyona tabi tutulmuşlardı. Daha geriye gidersek, 24 Ocak Kararları sonrası benzer banka operasyonları (Hisarbank, İstanbul Bankası) ve bunun devamı olarak banker operasyonlarını görebiliriz.

Bu örneklerde de görüldüğü üzere, tüm banka operasyonları, bir kriz döneminde ya da bu dönemin hemen arkasından, krizi atlarmaya dönük politikalarla beraber gündeme gelmektedir. 24 Ocak Kararları'yla gündeme gelen operasyonlar '70'lerde yaşanan iktisadi krizin sonucuydu. '94 operasyonları, 5 Nisan Kararları öncesinde ekonomide yaşanan dalgalanma ve daralmanın sonucuydu. Son operasyon ise, Asya krizinin etkilerinin Türkiye kapitalizmini de sarstığı bir dönemin arkasından gelmektedir.

Kriz ve krize müdahaleyle anlamını bulan bu ortak özellik, bizi ilk elden şu temel gerçeğe götürmektedir. Kapitalizmin yaşadığı her kriz, beraberinde kapitalist tekeller arasında şiddetlenen rekabet, piyasadaki zayıf ve çürüklerin temizlenmesini ve ayakta kalmak için birleşmelerini, böylece tekelleşme düzeyinin artışı getirir. Bu sonuç, yapılan banka operasyonuna ilişkin bir açıklık sağlamaktadır.

Mali piyasalardaki istikrarsızlık kapitalist ekonomiyi tehdit etmekte, bu da zorunlu olarak "çürükleri" tasfiye etme operasyonlarını gündeme getirmektedir. Bu tasfiyenin sözde serbest piyasa kurallarına göre değil de devletin kaba müdahalesi ile yapılması önemli bir noktadır. Söz konusu olan düzenin geleceği olunca, "bırakınız yapsınlar", "piyasaların düzenleyici eli" safsatalarının bir değeri kalmamaktadır. Sonuçta bu safsatalarla özelleştirilen bir bankaya (Sümerbank) dahi geceyarısı operasyonu ile yeniden devlet güvencesine verilebilmekte, yani işin aslında yeniden devletleştirilmektedir.

Yıllarca özelleştirme diye yırtınarak KİT'leri talana açan ve kârlı işletmeleri özelleştirenler, geçmişte olduğu gibi bugün de batan bankaları ve şirketleri devletleştiriyorlar. Bu, bataktaki sermayenin tüm zararlarının bir kez daha emekçi kitlelere ödettilmesinden başka bir şey değildir.

İMF ve Dünya Bankası'nın istekleri

Operasyonun İMF ve Dünya Bankası tarafından gerekçelendirilmesine ve ilk verilere bakarsak, söylenenler yerli yerine oturacaktır.

Ecevit tarafından yapılan açıklamaya göre; el konulan bankalardan Yaşarbank'a Bankalar yasasının 14. maddesinin 3. fıkrası, diğer 4 bankanın ise aynı maddenin hem 3. hem de 4. fıkraları uyarınca el konuldu. 3. fıkra, mali durumu düzelmeyecek bir biçimde kötüleşen, yükümlülüklerini karşılamayan bankalara el konmasını düzenlemektedir. 4. fıkra ise, "bir bankanın yönetimini doğrudan veya dolaylı olarak tek başına veya birlikte elinde bulunduran ortakların, banka kaynaklarını kendi lehlerine kullanarak, bankayı zarara uğratmaları halinde el konulmasını" içermektedir.

Şimdi de İMF ve Dünya Bankası'nın gerekçelendirmelerine bakarak uluslararası mali sermayenin bankalar operasyonu ile neyi hedeflediğini görelim. İMF ve Dünya Bankası, banka operasyonu talebini şöyle gerekçelendiriyor:

"1) Uluslararası kuruluşlar ve dış yatırımlar, Türk mali piyasasında şeffaflık konusunda ısrarlıdır. 2) İMF programı tutarsa faizler hızla düşeceği için, sadece devlete para satarak kâr eden bankaların yaşama şansı kalacaktır. 3) Avrupa kapısındaki Türkiye'de bankaların küçülmesi değil büyümesi esastır."

Yani çok sayıdaki küçük "çürük" bankanın olduğu riskli bir mali piyasa değil, sadece büyük ve yaşayabilecek, dolayısıyla piyasada güveni bozmayacak tekelleri grupların egemen olduğu uluslararası mali piyasalarla uyum sağlamış,

uluslararası mali güçlerin önündeki engellerin kaldırılmış olduğu bir piyasa istenmektedir.

Fatura kime çıkarılıyor?

Açıktır ki, böylesi geniş kapsamlı bir operasyonun büyük bir faturası olacaktır. Devlet TMSF'na devrettiği bu bankaların alacaklılarına yüzde yüz güvence verirken, içleri boşaltığından dolayı bu bankalara TMSF'dan beli bir kaynak aktarımı yapmak zorundadır. TMSF'da 1.1 milyar dolar bulunurken, bu bankaların "iyileştirilmesi" için akıtılması gereken miktar 5 milyar doları bulmaktadır. Bu miktar ise bütçenin %10'una tekabül etmektedir.

Bu durumda açık nereden karşılanacaktır? Düzen sözcüleri bunun Merkez Bankası ve Hazine tarafından kapatılacağını söylerken açıkça yalan söylemektedirler. Çünkü Merkez Bankası, İMF'nin "para ve kur programı" gereğince, sıkı para politikası izleyeceğini açıklamıştır. Bu durumda fark açıktır ki, yine Merkez Bankası'nın aynı kararlarında açıklandığı üzere, "deprem vergisi" soygunundan ve başta ücretlerin hedeflenen %20 enflasyona göre belirlenmesi olmak üzere, özelleştirme, "tarım reformu" vb. saldırı paketlerinden oluşan yıkım programından karşılanacaktır.

Kaldı ki, Merkez Bankası'nın elindeki birikim de yine işçi ve emekçilerin soyulmasıyla oluşturulmuştur. Burjuva iktisatçılar da bu gerçeği ifade ederek, kabaca şu hesaplamayı yapmaktadırlar: Var olan açık için "İMF'den gelecek para da yetmez. Halkımızın 'deprem vergisi' olarak ödeyeceği ek vergi de yetmez. Artık halkımız zararı, tüpgaz, ekmek, peynir, zeytin, maydanoz fiyatına bindirilen KDV'ler ile yavaş yavaş öder." (Güngör Uras, Milliyet, 23 Aralık '99)

Bu da yetmeyecektir. Çünkü piyasanın yeniden yapılandırılabilmesi, tekelleri sermayenin yeni koşullara ayak uydurabilmesi için kaynak aktarılmasına ihtiyacı vardır. Bu nedenle İMF'nin yıkım programı kesintisiz ve acımasız uygulanacaktır. Bu o kadar açıktır ki, operasyonun hemen ardından Demirel, büyük burjuva temsilcilerine "üstün hizmet madalyası" dağıtırken, şu alışıldık sözleri söylüyor: "Ortada büyük bir taş vardır. Bu taşı kaldırmak için, herkesin elini altına koyması lazımdır"! Ama Demirel'in bu sözlerinin yer aldığı aynı sayfalarda, burjuva temsilcilerinin yapılan opresyonu büyük bir coşkuyla alkışlamaları, taşın altına herkesin elinin değil, fakat yalnızca emekçilerin bütün bir gövdesinin gireceğini gösteriyor.

Tekelci sermaye kodamanları hükümetten memura %15'ten fazla zam yapmamakla yetinmemesini, aynı dayatmayı işçi sınıfı için de gündeme getirmesini istemektedirler. Örneğin Sabancı; sadece memurdan fedakarlık istenmeyeceğini, işçi ücretlerinde hiçbir tavan bulunmadığını, ücret ve maaşların katma değer içindeki payının %50'leri bulduğunu, buna bir sınır çekmek gerektiğini söyleyerek, konunun ESK'da ele alınmasını istemektedir. Böylece fedakarlığın muhatabının işçi ve emekçiler olduğunu itiraf etmektedir.

KESK'in 23 Aralık eylemleri...

Sermaye devletinin IMF'nin direktifleriyle sınıfın toplamına yönelik saldırısı tüm hızıyla devam ediyor. Saldırının kamu çalışanlarını kapsayan kısmında 2000 yılı bütçesi ve bu bütçenin işçi ve emekçilere ayrılan %15'lik sefalet ücreti var.

Bu saldırıları protesto etmek amacıyla KESK 23 Aralık'ta vizite eylemi gerçekleştirdi. Kamu çalışanlarının KESK'in sonuç almaktan uzak eylem biçimlerine duyduğu tepkiden dolayı katılım beklenenin altında oldu. Kaldı ki katılanlarda bile vizite eylemine bir tepki vardı. KESK'in her zaman iddiasının altında eylemler gerçekleştirmesi tabanda hoşnutsuzluğa yol açıyor. 4 Aralık Ankara eylemine KESK'in bile beklediğinin üstünde katılımın gerçekleşmesi 24 Aralık eylemine de aynı düzeyde bir katılım beklentisine yol açmıştı. Fakat KESK'in pasif, tabanın öfkesine bastırmaya, düzen kanallarına akıtmaya yönelik tutumu artık kitleler nezdinde teşhir olmuş durumda. Gerçekleşen eylem KESK'i memnun etmiş görünse de tabanı memnun etmiş görünmüyor.

Sınıf dayanışmasının örülemediği, bu yönde bir örgütlülük gerçekleştirilemediği için, KESK'in bu eylemi işçi sendikalarının desteğini alamadı. Türkiye'nin nabzını tutan iller dışında da eyleme katılım gerçekleşti. Diyarbakır, Batman, Erzinan, Urfa, Mardin, Bingöl, Muş, Ağrı, Dersim, Bandırma, Sungurlu, Kastamonu, Bergama, Milas, Kocaeli, Çanakkale, Aydın, Gebze, Adıyaman, Antep, Elazığ, Kayseri, Niğde, Antalya, Kırıkkale, Sivas, Muğla, Çorum, Hatay, İskenderun ve bazı ilçelerde de vizite eylemine katılım kitlesel değildi. Türkiye'nin belli büyük kentlerinde 23 Aralık vizite eyleminin tablosu şöyle:

İstanbul/Aksaray Metro İstasyonu:

Çapa Tıp Fakültesi önünde saat 11:30'dan itibaren toplanmaya başlayan kitle sloganlar atarak bir süre bekledi. Daha sonra toplanan yaklaşık 1000-1500 kişi Millet Caddesi'nden Aksaray Metro önüne doğru polis eşliğinde yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca süren yağmura rağmen kitle coşkuluydu. Fakat 4 Aralık Ankara mitingine katılım gözönüne alındığında, daha fazla katılımın gerçekleşmemesi düşünülmesi gereken bir noktaydı. Yürüyüş sırasında emperyalizm karşıtı sloganlar öne çıkıyordu. Sık atılan ve kitlenin öfkesini yansıtan sloganlar arasında "MAİ, MİGA, tahkim, Kahrolsun emperyalizm!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "İşçi-memur el ele genel greve!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sermayeye değil, emekçiye bütçe!", "Direne direne kazanacağız!", "Genel grev-genel direniş!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Ekmek yoksa barış da yok!" vb. yer alıyordu. Yürüyüş boyunca halkın olumlu tepkisi dikkat çekti. Pencerelerden el sallayan insanlar, zafer işareti yapan ev kadınları korteji selamlıyorlardı.

Siyami Erdem Metro İstasyonu önünde bir konuşma yaparak emek karşıtı politikaları eleştirdi ve bu duruma sessiz kalınmayacağını belirtti. Eylem sonunda Yapı Sanat Evi çalışanı ve Kutup

Yıldızı elemanı Şeyda Gergin'in kaçırılmasını ve işkence yapılmasını protesto etmek için Sultanahmet Adliyesi önünde aynı gün gerçekleştirilen eylemde 12 kişinin gözaltına alınmasını ve baskıları kınayan bir açıklama yapıldı. Ardından "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganları atıldı ve eylem sona erdi.

İstanbul/Kadıköy:

23 Aralık sabahı yağmur ve aşırı soğuğa rağmen yaklaşık 500 kamu emekçisi Kartal Sağlık Eğitim Merkezi'nin önünde toplandık. Vizitelerimizi onaylattıktan sonra kortejler halinde Kartal Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtik. Kartal minibüs yolu geliş-gidiş istikametini 5 dakika süreyle trafiğe kapatarak, sloganlarla 2000 yılı soygun bütçesini protesto ettik. Maliye çalışanları alkışlarıyla bizi binalarının merdivenlerinde karşıladılar.

Kortej Kartal otobüs duraklarının bulunduğu meydana toplandı. Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Başkanı 2000 yılı bütçesini protesto eden basın açıklamasını okudu. "Kışı bahara çevireceğiz!" sloganıyla Kartal eylemini bitirip, belediye otobüsleriyle Anadolu yakası merkezi eylem alanı olan Kadıköy Söğütöçesme'ye gitmek için yola çıktık.

Saat 13:00'de Belediye önünde toplanarak kortejler halinde Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtik. Soğuk havaya rağmen 1500 civarında kamu emekçisi eyleme katılmıştır. Yol boyunca "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Genel grev-genel direniş!", "Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları ile "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganı ısrarlı bir şekilde atıldı.

Kadıköy İskele Meydanı'na gelen kitleye son günlerde faşist saldırılara maruz kalan Marmara Üniversitesi'nin yiğit öğrencileri kalabalık bir şekilde katılarak dayanışmalarını gösterdiler. "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganıyla karşılandılar. Basın açıklaması yapılırken, sosyalist

kamu emekçilerinin çıkardığı Kamu Emekçileri Bülteni yaygın bir şekilde dağıtıldı.

Kadıköy'de eylem saatini beklerken, Sultanahmet'te Grup Kutup Yıldızı'nın bir bayan üyesine yapılan iğrenç tecavüz ve işkence olayını protesto eden kitleye polisin saldırdığını ve 12 kişinin gözaltına alındığını öğrenmiştik. Kürsüden bu olayın duyurulmasını istedik. Duyuru yapıldıktan sonra "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı. Eylem alanlarında buluşmak dileğiyle eylem bitirildi.

23 Aralık'ta yağmurlu ve soğuk havaya rağmen alanlara çıkan kamu emekçileri, siyasal iktidara ve ona yedeklenmeye çalışan KESK bürokratizmine ne kadar diri ve dirençli olduğunu göstermiştir. KESK yönetimi kamu emekçilerini geri eylemlere mahkum eden tutumunu terk etmelidir. 16-17 Haziran'ları, 11 Aralık'ları ve 4 Mart'ları yaratan kamu emekçilerini kokart takma ve vizite eylemleriyle oyalayıp bıktırmamalıdır.

Kamu emekçileri önümüzdeki süreçte mücadele tarihine yaraşır bir direniş KESK bürokratizmine rağmen ortaya koymalıdır.

Eğitim-Sen 5 No'lu şubeden sosyalist bir eğitim emekçisi

Ankara:

Ankara'da vizite eylemi, işyerlerinden “sevk” olarak üç ayrı koldan Kızılay Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen üç bini aşkın emekçiyle gerçekleşti. Sermayenin kolluk kuvvetlerinin emekçilerin Kızılay Meydanı'na girmesine izin vermemesi üzerine kitlesel bir protestoya dönüşen basın açıklaması, tüm engelleme çabalarına rağmen Kızılay Meydanı'nın girişinde yapıldı. Sık sık, “Sokağa, eyleme mücadeleye!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Yılgınlık yok, direniş var!” sloganları atıldı.

Son dönemde milletvekillerine yönelik kıyak emekliliğe tepki oldukça fazlaydı. KESK otobüslerinden yapılan konuşmalarda sık sık mecliste görüşülmesi ertelenen “kıyak emeklilik”e vurgu yapıldı. KESK'e bağlı sendikalar eyleme pankart açarak katıldılar. Emekçiler son derece coşkuluydular. Protesto eylemi, alkışlarla, sloganlarla ve halay çekilerek sona erdi.

Adana:

KESK Genel Merkezi'nin aldığı eylem kararı doğrultusunda kamu emekçileri 23 Aralık günü vizite eylemi gerçekleştirdiler. Emekçilerin bir kısmı iş bırakırken, bir kısmı da vizite dönüşünde Uğur Mumcu Meydanı'nda toplanarak, yaklaşık bir saat, “Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!”, “Çetelere değil emekçiye bütçe!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları eşliğinde halaylar çektiler. KESK dönem sözcüsü Ali Dinigüzel basın açıklamasında; sosyal yıkım yasasıyla, özelleştirme talanıyla, uluslararası tahkim ve vergi yasalarıyla ellerinde ne varsa almak isteyen iktidara karşı her fırsatta meydanlarda olacaklarını, susmayacaklarını, sömürü ve talana izin vermeyeceklerini söyledi. Açıklamanın ardından şube başkanlarının Cemalpaşa Postanesi'ne giderek iktidar partilerine faks çekmeleriyle eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Mersin:

23 Aralık günü sabah erken saatlerde sevk olarak Sağlık Eğitim Merkezi'ne gidiyoruz. Bin civarında eğitim emekçisi aldıkları sevke işlem yaptırmak için sırada, ama ne mümkün. Diğer memurların da katılımıyla sayımızın iki-üç bine ulaşacağını düşünüyoruz. Bir süre bekledikten sonra, eylemin başlangıç noktası olan Devlet Hastanesi önüne doğru yola koyuluyoruz.

Hastane önünde olağanüstü polisiye “önlem” alınmış. Polis köpekleri görüntüyü tamamlıyor. Eylem hastane önünden taş binaya kadar yürüyüş ve orada yapılacak bir basın açıklamasından ibaret. Kalabalık tahmin ettiğimiz gibi 2 binin üzerinde. Eylem saati yaklaşınca polis barikadı üzerimize doğru ilerliyor. Pankartlar altında kortejler oluşturulmaya başlandığında, polis yüksek sesle bağırıyor; “Dağılın dağılmazsanız zor kullanacağız!”. Sendika başkanları, eylemlerinin haklı ve meşru olduğunu, her halükarda eylemi yapacaklarını, herhangi bir saldırıda sorumluluğun emniyete ait olacağını söylemeleri üzerine polis saldırısı başlıyor.

Öncelikle sendika başkan ve yöneticilerini gözaltına almaya başladılar. Kitle şaşkınlık içerisinde seyrederken, coplu ve köpekli saldırı

geldi. Çete devletin kolluk kuvvetleri kamu emekçilerine düşmanca saldırıyordu. Önüne gelene saldıran köpekleri hiçbir biçimde dizginleme gereği duymuyorlardı. Çok sayıda arkadaşımız köpek tarafından ısırıldı, yaralandı, elbiseleri parçalandı. Polis şiddeti ve kovalamacası ara sokaklarda da sürdü.

Moralsizlik içinde sendikamıza gittik. Gözaltına alınanların çoğunun bırakıldığını, çoğu şube başkanı 12 kişinin gözaltında olduğunu öğrendik. Hem gözaltıları protesto etmek, hem de basın açıklamasını okumak için sendika binasının önüne gitme kararı alındı. Polis binadan dışarıya çıkmamızı engellemeye çalıştı. Kalabalık bu sefer daha bir öfkeyle polisin karşısına dikildi. Kısa süren tartışmadan sonra polis barikatını çekti, basın açıklaması alkışlar ve sloganlar eşliğinde yapıldı.

Basın açıklamasından sonra gözaltındaki arkadaşlarımızın savcılığa çıkarılmasını bekledik. Sorguda serbest bırakılan arkadaşlarımızla birlikte sendikamıza döndük. 50'ye yakın arkadaşımızın gösterdiği bu dayanışma oldukça anlamlıydı.

Sonuç olarak kamuoyu oluşturmaya yarayan anlamlı bir eylem gerçekleştirildi. Fakat polis saldırısına karşı koyamamak ve her saldırıda dağılmak büyük bir eksiğimizdir. Dağılıp kaçışmak yerine polisin üzerine hep beraber yürümek, kimseyi gözaltına aldırılmamak için direnmek zorundayız. Polis eğer gözaltına alacaksa, herkesi gözaltına alması gerektiğini bilmelidir. “Zafer direnen emekçinin olacak” diyorsak, saldırı karışısında darmadağın olarak direnilemeyeceği yeterince açık olmalı.

Mersin'den bir Kızıl Bayrak okuru

23 Aralık; Antalya:

Antalya'da 23 Aralık günü, KESK'in 2000 yılı bütçesini protesto için hazırladığı “eylem” takvimi dahilindeki bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. Defterdarlık önünde toplanan kamu emekçileri, sloganlarla Eğitim-Sen önüne yürüdüler. Eylemde emekçiler, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları attılar.

Ama eylem, kamu emekçilerinin talep ve özelemlerini haykırmasından çok, aynı görüntü altında öfkesini boşaltmasına hizmet ediyordu. Bugün kamu emekçileri için direniş, sendika yöneticilerinden tabana doğru ilerleyen yılgınlığa karşı direnişten ayrılmaz. Bunun örgütleyicisi olmaya aday devrimci kamu emekçisi ise, sendikal bürokrasiye takılmaktan şikayet etmek yerine, artık etkin bir biçimde sendikal bürokrasiyle mücadele etme yolunu tutmalıdır. Sınıfsal mücadele çizgisine çekilmiş bir sendikal mücadelenin önünde durabilecek hiçbir güç yoktur. Devrimci kamu emekçisinin misyonu bunu başarmayı gerektirir.

İşçi ve emekçileri mezarda emekliliğe mahkum eden, emeği sömüren, ekmeğe göz diken, insanlık onuruna alçakça saldıran, devrimcileri katleden faşist sermaye iktidarına karşı mücadele, salt ücret zammını protesto üzerinden örgütlenemez. Ya da sermayenin varlığı bile işçi-emekçiler için bir savaş çağrısıyken, “güncel talep”ler oportünizmine boyun eğilemez.

KESK içerisinde belirli bir yer tutmuş reformist yapılar, emekçi sınıfların tarihsel haklılığından gelen meşruluğunu yasal sınırlara hapsedmişlerdir. KESK'in hava boşaltma eylemleri, sermayenin saldırıları buna ek olarak düşünüldüğünde, emekçiler ablukaya

Mersin'deki saldırıya tepkiler

Mersin'de polisin kamu emekçilerine yönelik faşist saldırısı, KESK'e bağlı sendikalar ve demokratik kitle örgütleri tarafından kınandı.

İstanbul'da Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri temsilcileri, Mersin'de kamu çalışanlarının vizite eylemine yönelik köpekli polisin saldırısı nedeniyle, Galatasaray Postanesi'ne gelerek, Mersin Valiliği ve Mersin Emniyet Müdürlüğü'ne protesto faksları çektiler.

IHD İstanbul Şubesi tarafından yapılan yazılı açıklamada, polisin saldırısı protesto edildi. Mersin Demokrasi Platformu da bir açıklamayla saldırıyı kınadı.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Genel Başkanı Siyami Erdem ise yazılı bir açıklama yaptı. AB'ye aday olunan bir süreçte, demokratik hakların önündeki engellerin kaldırılması gerektiğini hatırlatan Erdem, hakları ve özgürlükleri görmezden gelerek demokrasi havarisi kesilmenin bir anlam ifade etmeyeceğini söyledi.

Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara, saldırının bir insanlık ayıbı olduğunu, AB'ye girme sürecinin işlediği bir dönemde, demokratik hak istemlerinin baskı ve şiddetle değil, anlayış ve demokratik tutumlarla karşılanması gerektiğini belirtti.

Eğitim-Sen Genel Sekreteri Kemal Ünal ile ÖDP Mersin İl Başkanı Osman Yılmaz Mersin'de birlikte bir basın açıklaması yaparak saldırıyı kınadılar. Ünal, AB'ye adaylık sürecinde gerçekleşen polis saldırısını “düşmanca” bir tutum olarak değerlendirerek, İçişleri Bakanı Saadettin Tantan'ı göreve çağırdı.

Yapılan açıklamalarda AB'ye giriş süreci ile demokratik hakların kullanılması arasında kurulmaya çalışılan bağ dikkate değer. Açıktır ki, faşist rejimin kolluk güçlerinin kamu emekçilerinin haklı ve meşru eylemlerine saldırısı ne iltir, ne de son olacaktır. Alanlarda işçi ve emekçilere gaz bombaları atan, copleyan, su sıkın, tekmeleyerek, yerlerde sürükleyerek gözaltına alan polisin saldırıda köpek kullanması hiç de şaşırtıcı değildir. Faşist rejim sermaye sınıfının ihtiyaçları doğrultusunda bundan sonra da saldırılarını sürdürecektir. Bu saldırılar ancak sınıfa karşı sınıf bakış açısıyla hareket edilerek, alanlarda direnilerek göğüslenilebilir. Açıklamalar AB'ye adaylık süreci üzerinden beslenen demokratikleşme hayallerini yansıtmaktadır. Faşist bir rejimin hüküm sürdüğü bu ülkede demokrasi, AB gibi emperyalist birlikler sayesinde değil, işçi ve emekçilerin iktidar mücadelesiyle elde edilebilecektir.

alınmıştır. Bu abluka ancak devrimci kamu emekçilerinin örgütleyeceği birleşik militan mücadelenin basıncıyla dağıtılabilir.

Kızıl Bayrak/Antalya

Kırşehir:

İMF yıkım programı çerçevesinde kamu emekçileri yeni saldırılarla karşı karşıya. Personel Yasa Tasarısı, %15'lik zamlar ve sahte sendika yasası ile kamu emekçilerine sefalet ücretleri dayatılıyor. Yeni yasalarla hakları gasp ediliyor ve kapı önüne konulmaya çalışılıyor.

Bu saldırı programına karşı Kamu Emekçileri Konfederasyonu 9-10 Ekim tarihinde eylem takvimi oluşturmuştu. En son 4 Aralık Ankara mitinginden sonra alınan kararlar gereğince bir üst eylem olarak iş bırakma eylemi yapılacaktır. (Yapılan açıklamaya göre üretimden gelen gücümüz kullanılacaktır!) 4 Aralık'ta büyük bir coşkuyu ve başarıyı sağlayan kamu emekçilerinin karşısına, sendika bürokratları tarafından 5 Aralık'ta yeni bir takvim çıkarıldı.

Yeni eylem takvimi ülke genelinde olduğu gibi Kırşehir özelinde de uygulanmaya başlandı. 20 Aralık'ta %15'lik zammı protesto için kokart takma eylemi yapıldı. Birkaç kamu emekçisi dışında bu eyleme katılan olmadı. Bunun gerisinde KESK yönetiminin sarı sendikacılığı benimsemesi yatmakta. Sendikal-siyasal mücadeleler bir tarafa, var olan bileşenlerini yer yer ekonomik mücadelelerle dahi harekete geçirmemek için birçok engeller çıkarabilmekte. Yerelerde ise bunun yansıması alanlara çıkmamak ve üyelerine eylem haberlerini duyurmamakta karşılığını buluyor.

Kokart eyleminden sonra 23 Aralık'ta da yapılan katılımla Devlet Hastanesi önüne gidilerek basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı yapan Eğitim-Sen Şube Başkanı; "İMF direktifleriyle hazırlanan bütçeyle ülkenin emekçilerine ve halkına yoksulluk ve sefaleti dayatıyorlar. Geleceğimizi karartıp, çocuklarımızın eğitim hakkı gasp ediliyor, halkımızın sağlığıyla oynuyorlar, yaşama ve çalışma koşullarımızı daha da kötüleştiriyorlar. Bu bütçe biz emekçileri hasta etmiştir. Yüzdelik zamları kabul etmiyoruz", diyerek basın açıklamasını bitirdi. Basın açıklamasından sonra, sendika yöneticileri tarafından alkışlara dahi izin verilmeyerek, viziteleri yaptırıp "taşkınlık çıkarmadan" dağılmaları uyarısı yapıldı. Kitle sessizce dağıldı.

Sendika şubeleri de içinde olmak üzere konfederasyon yönetimlerini oluşturan sendika bürokratları, işçi ve emekçileri arkadan vurmayı yıllardır yapıyorlar. Her seferinde de emekçilerin hak alıcı ve militan mücadelelerinin önüne geçtiler ve geçiyorlar. Kamu emekçileri sendika bürokrasisinin üstesinden gelmek için işyeri çalışmalarına önem vererek, etkin bir devrimci çalışma yürütmek zorundadır.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

İzmir/Konak:

KESK'in zam oranlarına yönelik eylem takviminin son ayağı olarak 23 Aralık günü kamu emekçileri vizite eylemi yaptılar. Eyleme yaklaşık 4 bin emekçi katıldı. Büro-Sen ve SES'e üye kamu emekçilerinin bir kısmı ise iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Belirli alanlarda toplanan emekçiler sendika pankartları ve sloganlarla Konak Meydanı'na yürüdüler. "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!" vb. sloganları sıkça haykırıldı. İşçi sendikalarından TÜMTİS, "Direne direne kazanacağız/Tarım Gıda-Sen", "Telekom'u çokuluslu şirketlere terk etmeyeceğiz/Haber-Sen" ile "Demokrasi mücadelesinden emekli olunmaz/Emekli-Sen" pankartları dikkat çekiyordu.

Basın metnini KESK dönem sözcüsü Bahri Akkan okudu. Açıklamada; hükümet taleplerimize yanıt verme yerine bu demokratik hakkımızı kullanmamızı görmezden gelme, duymama ya da cezalandırma yolunu seçerse, tepkilerimiz bundan sonra daha da sert olacaktır, denildi. Eylemin sonunda Ege Üniversitesi'ndeki saldırı haberinin gelmesinin ardından, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganı atıldı ve eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

24 Aralık; İzmir/Basmane:

Koalisyon partilerinin il binalarına protesto amaçlı siyah çelenk bırakma eylemi 24 Aralık Cuma günü yapıldı. Basmane Meydanı'nda biraraya gelen KESK üye ve yöneticisi yaklaşık 70 kişi önce sloganlar eşliğinde MHP il binasına yürüdü. KESK dönem sözcüsü Bahri Akkan konuşmasında; 2000 yılı bütçesinin İMF'nin talepleri doğrultusunda hazırlandığını, hükümetin KESK eylemlerine kulaklarını tıkayarak yanıt verdiklerini, Mersin'de kamu emekçilerine coplar ve köpeklerle vahşice saldırdıklarını, Ege Üniversitesi öğrencilerinin öldürülen arkadaşları Serkan Eroğlu'nun katillerinin bulunmamasına gösterdikleri tepkiye onları gözaltına alarak, vahşice saldırarak yanıt verdiklerini, bütün bu olayların hükümetin işçi-emekçi ve yoksul halk düşmanı tutumundan kaynaklandığını, ifade etti. "Çeteler halka hesap verecek!", "Çeteler değil emekçiler yönetsin!" vb. sloganlar atıldı ve MHP il binasına siyah çelenk bırakıldı.

Ardından DSP ve ANAP il binasına gidilerek sloganlar ve konuşmalar eşliğinde siyah çelenk bırakıldı. "Başbuğ Ecevit istifa!", "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz!", "Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!", "Arısı, kuşu, kurdu, sattırmayız bu yurdu!" sloganları atıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Kızıl Bayrak/İzmir

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı (Tükendi)	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Program sorunları üzerine konferanslar, Demokrasi ve Devrim	1.400.000 TL.
30-	Program sorunları üzerine konferanslar, Bağımsızlık ve Devrim	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Program sorunları üzerine konferanslar, Ulusal Sorun ve Devrim	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.

Ankara'da meclise yürüyüş eylemi...**Özelleştirmelere karşı tek yumruk tek barikat!**

Özelleştirme saldırılarını, 2000 yılında daha da yoğunlaştırarak uygulamaya çalışan sermaye devleti, kârı yüksek olan kuruluşları yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekiyor. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) ise özelleştirmeyi, "daha fazla verim elde etmek, daha iyi denetlemek"le gerekçelendirmeye çalışıyor. Oysa Türk Telekom en çok kâr eden kurumlardan biridir, geçen yılki kârı 500 trilyondur. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın hazırladığı yasa tasarısı, işçi ve emekçilere yöneltilmiş yeni bir saldırıdır. IMF bütçesi, mezarda emeklilik yasası, %15 memur zammı vd. ile emekçileri kısaçak altında tutan yerli ve yabancı sermayenin uşağı sermaye devleti, bu konu ile ilgili hiçbir açıklama yapmıyor.

Telekom'u özelleştirme saldırısını protesto etmek amacıyla, 25 Aralık'ta Haber-Sen ve KESK'e bağlı bazı sendikalardan emekçilerin de katıldığı bir eylem yapıldı. Eylem Haber-Sen'in açtığı pankartların arkasında oluşturulan düzenli kortejlerle başladı. Meclise yürümek isteyen emekçilerin engellenmesi, 1 emekçi başına 10 polisin düşmesi, bu konu ile ilgili bilgisi olmadığını söyleyen ve açıklama yapmayan devletin, konuyla gerçekte ne kadar ilgili olduğunu gösteriyordu.

Meclise toplu gitmenin engellenmesi üzerine, Haber-Sen'den yöneticilerin bulunduğu bir heyet gönderildi. Mecliste grubu bulunan parti ve vekillerle görüşerek bu konu hakkında bilgi alacak olan grubu bekleme kararı alındı. Bekleyişin uzun

sürmesi, yer yer emekçilerin dinamizmini düşürdüysede, her türlü yaşam haklarını ellerinden almaya yönelik olan bu saldırıya karşı seslerini, sloganlarıyla, şiiirleriyle, halayları ve türkülerıyla duyurmaya çalıştılar. Eylemde; "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Direne direne kazanacağız!", "IMF defol bu ülke bizim!", "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz!", "Özelleştirmelere karşı tek yumruk tek barikat!" sloganları atıldı. Bekleme sırasında değişik halk türkülerinin söylenmesi, hangi milliyetten olursa olsun emekçilerin birliğini gösteriyordu. Meclise giden heyetin geldiği sırada emekçilerin sloganı değişti "Kahrolsun sendika ağalığı!", "Şalter inecek, bu iş bitecek!", "Genel grev, genel direniş!"

Bir KESK MYK üyesi yaptığı konuşmada, genelde özelleştirmelerin ne olduğu üzerinde durdu. 27 Aralık Pazartesi toplanacak olan Emek Platformu'nda Türk Telekom'un özelleştirilmesinin gündem konusu yapılacağını söyleyerek konuşmasını tamamladı. Daha sonra Haber-Sen Başkanı İsmail Çınar meclisteki görüşme ile ilgili bir açıklama yaptı. Türk Telekom'un özelleştirilmesi konusunda mecliste grubu bulunan partilerin konu ile ilgili bilgileri olmadığını ve onlara kendilerinin açıklama yaptığını belirtti. Çınar, bu saldırıya karşı kararlılıklarını dile getirdi. 3 saat süren eylem sonrası emekçiler sloganlar atarak dağıldı.

*Kızıl Bayrak/Ankara***Adana'da zamları protesto eylemi**

Zamları protesto etmek amacıyla Türk-İş, DİSK, KESK, TMMOB, İHD, ÖDP, CHP, HADEP, EMEP, SİP, DBP Uğur Mumcu Meydanı'nda yaklaşık 500 kişilik kitleyle basın açıklaması yaptı. Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı açıklamada "Susma sustukça yeni zamlar gelecek!", "Kahrolsun emperyalizm, kahrolsun faşizm!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Basın metni ÖDP il başkanı Yusuf Tek'in okumasından sonra dağıldı.

*Kızıl Bayrak/Adana***Eylemde okunan basın açıklaması metninden**

Mayıs '99'da işbaşına geldiğinden beri toplumun emeğiyle geçinen kesimlerine karşı topyekun bir saldırı politikası ile karşımıza çıkan milliyetçiliğin çeşitli tonlarındaki siyasi partilerin oluşturduğu 57. hükümet IMF'nin ve büyük sermayenin desteklediği 2000 yılı bütçesini, yani **zam, zulüm ve yoksulluk bütçesini ilan etti.**

(.....) Her türlü malın ve temel insanlık hakkı olan hizmetlerin fiyatlarının **Avrupa standartlarında**, emekçilerin yaşam koşullarının **Bangladeş standartlarında** olacağı bu yeni dönemde emekçileri neler bekliyor?

* **Ulaşım** ücretlerine yapılan son zamlarla beraber 70.200.000 TL **asgari ücret** alan bir emekçinin sadece işe gidebilmek için **aylık gelirinin %35'ini yani 25.000.000 TL'sini harcaması gerekecek,**

* Emekçilerin toplanan vergilerin **%88'i faizcinin cebine** girecek,

* Kamu çalışanlarına verilen **%15'lik ücret artışı** daha maaşlar ödenmeden temel ihtiyaç maddelerine yapılan **zamlarla geri alınacak,**

(.....)

Rantiyelere batık bankalara, çetelere **kaynak var**, senin sağlığına, eğitimine ve **temel insanlık hakkı olan ihtiyaçlarına** gelince **kaynak yok!**

Bu **hileli oyunu** bozalım. 2000 yılı bütçesine teslim olmayalım. IMF reçetelerine, **zamlara, sefalete, soyguna dur** diyelim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>**Nükleer santrale hayır!**

25 Aralık Pazar günü Mersin'de nükleer yıkıma karşı 2500 kişilik bir katılımın gerçekleştiği eylem bol yağmurlu ve gereken duyarlılığın gösterilmediği bir eylem oldu. İçinde "DİSK, KESK, Türk Tabipler Birliği, TMMOB, EMO, Türk Eczacılar Birliği, Greenpeace ve Halkevleri'nin bulunduğu Tertip Komitesi ön çalışmayı, "Hadi deprem doğaldı, ya nükleer santral?" yazan afişlerle yaptı. Akkuyu ve Bergama köylüleri "Biz sizden altın ve siyanür istemedik" yazan pankartla katıldılar. Perşembe günü polisin vahşi saldırısına uğrayan kamu emekçilerinin katılımı diğerlerine göre fazlaydı. Anarşistler, "Nükleer mezarlık sonsuz karanlık" yazan pankartları, siyah bayrakları ve 50 civarında kitleyle oldukça coşkuluydular.

Eylemde "Nükleer santrale hayır!", "Sermaye defol, Akkuyu bizimdir!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "MAİ, MİGA, tahkim, kahrolsun emperyalizmi!", "İşçi-köylü-gençlik alanlarda birleştik!", "Enerji sıkıntısı yalan, amaç yağma-talan!" sloganları atıldı.

Gençliğin katılımının fazla oluşu (gençliğin çevre sorununa duyarlılığı gözönüne alınırsa) gözlemlense de iyi bir çalışmanın yapılmamış olmasından dolayı beklenenden azdı. Çukurova Üniversitesi'nde iki gün öncesinden ÇÜDER Girişimi'nin okulda yaptığı afiş çalışması ön hazırlık için yeterli olmadı. 25 Aralık öncesi 2 hafta süresince Ekim Gençliği imzalı "Kapitalizm öldürür! Nükleer santrale hayır!" afişler ve bu içerikte kuşlamalar yapıldı.

Genel olarak gözlemlenen; çevre olaylarına karşı gereken duyarlılığı gösteremeyen devrimci çevrelerin, Akkuyu üzerinden de aynı çizgiyi sürdürdüğü oldu. Çevre sorununun reformist partilerce, burjuva hümanizminin hakim olduğu çevre örgütlerince sahiplenildiği günümüzde (duyarlılığın fazlalığı da düşünülürse) sorunu sistem sorununa bağlamayan eylemliliklerin ve çalışmaların sonuç alamayacağı ortadadır. Bergama köylülerinin militan direnişinin, Akkuyu köylülerinin nükleer santrale dur deyişinin güçlü bir önderlikle birleştirilmesi gerekmektedir.

*Ekim Gençliği/Adana***Kapitalizm öldürür! Nükleer yıkıma hayır!**

Avrupa'da 50 milyon, dünyada 1 milyar insan işsiz. Dünyada % 110'luk besin ihtiyacını karşılayabilecek kapasite var. Ama dünyada 30 milyon insan açlıktan **ölüyor.**

Depremde 40 bin insan ölüyor, TC. sermayesinin parmağı bile oynamıyor. Yo özür dileriz, parmağı oynuyor. 40 bin can enkaz altında iken, Sosyal Güvenlik Yasası birkaç parmak hamlesi ile Meclisten geçiriliveriyor. İnsanları deprem öldürmüyor. İnsanları kârdan başka bir şey düşünmeyen, çürük binalara ruhsat veren düzen **öldürüyor.**

Türkiye'de enerji sıkıntısı var diyerek, Akkuyu ve Sinop'ta nükleer santral kurduruyorlar.

İşte tüm bunlar sayısı bir elin parmağını geçmeyen tekeller için yapılıyor. Arkadaş görüyorsun ki kapitalizm insanlığa açlık, işsizlik ve sefaletten başka hiçbir şey vermiyor. Şimdi sana bir kez daha soruyoruz. 5.5 milyar insanı sömüren bir avuç asalaktan mı, yoksa onları var eden, ezilen insanlardan mı yanasın? Yanıbaşındaki Akkuyu'da nükleer ölüm makinasının kurulmasına ses çıkarmayacak mısın?

C.Ü. Ekim Gençliği

SASA'da işçi kıyımı

Çukurova, Türkiye kapitalizmi açısından hayli önemli bir sanayi ve tarım bölgesi. Burada bulunan fabrikalar çoğunlukla özel sektör kuruluşu. O yüzden "özelleştirme" saldırısı burada çok fazla hissedilmiyor. Fakat taşeronlaştırma, denilebilir ki Çukurova'daki sınıf hareketinin en büyük belası durumunda. Elbette bu yeni bir şey değil; eskiden beri taşeronlaştırma uygulamaları buralarda da söz konusu. Fakat bugün, SASA'da yaşanan birtakım gelişmeler, taşeronlaştırmayı bir bütün olarak gündeme taşımış bulunmaktadır.

SASA'da hava ısınıyor. Toplusözleşme görüşmelerinin yaklaşmasıyla birlikte SASA'da işverenin saldırıları da giderek yoğunlaşıyor. İşveren konumundaki Sabancı Holding, işletmedeki sendikal örgütlülüğü zayıflatmak, işçileri bölmek için oyun içinde oyun tezgahlamaya çalışıyor. Bunların ilk bakışta göze çarpanları, taşeronlaştırma, tensikatlar ve işyerine ikinci bir sendika sokma gayretidir.

İşverenin saldırıları, geçen hafta 108 işçiye birden çıkışlarının verilmesiyle doruk noktasına ulaştı. Burada durmayacağı da açık. Fabrikada durum gergin. Sendika inisiyatifsiz ve ürkek davranıyor. Sorunun 2000 yılındaki toplusözleşme görüşmelerinde gündeme getirilebileceğini söyleyip durumu kurtarmaya çalışıyor. İşçiler ise şu an ne yapılabileceğini kestirebilmiş değil. Hepsinde kararsızlık ve arayış iç içe. Her yerde neler yapılabileceği konuşuluyor, ama sonuç henüz yok.

Saldırının niteliğini ve bugünkü boyutunu görebilmek için önce biraz geriye gidelim. SASA'da işverenin fabrikaya taşeron sokma çabasının yıllara yayılan bir geçmişi var. Yavaş ve sinsi bir plan uygulayan işveren, birçok yerde olduğu gibi işe servis taşımacılığını, yemekhaneyi ve temizlik işlerini özel firmalara ihale ederek başladı. Daha sonra sıra, üretime iç içe olan diğer işlere geldi. Şu anda üretim yapılan birimlerde 4 ayrı taşeron firma var. Bu 4 firmada toplam 800 kadar işçi çalışıyor. Bu sayı kadrolu personelin üçte birinden fazla. Patron daha başka işleri de taşeron firmalara devretmenin hesaplarını yapıyor.

Taşeronlaştırmının sendikal örgütlülüğü zayıflatan, dağıtan bir uygulama olduğunun işçiler farkında. Sendikalı işçi sayısı 3 binden 1900'e düşmüş çünkü. Çeşitli taşeronlaştırma girişimlerine karşı bugüne kadar çeşitli tepkiler ortaya konmuş. Yani saldırının farkında olan ve örgütlü gücünü korumaya çalışan fabrika işçisi, sendikal örgütlülüğün tasfiyesinin önündeki en büyük engel. Sendikayı zorlayan ve bir şeyler yapmaya iten de hep onlar olmuş.

Taşeronlaştırmayı gönlünce yürütemeyen patron, bu kez tensikatlarla yönelmiş. 1998'de imzalanan son toplusözleşmenin ardından, çıkan her fırsatı kullanarak sendikalı işçileri işten çıkarma uygulamasına hız vermiş. Bu tensikatlar, son 9 ayda daha da yoğunlaştı. Mart '99'dan itibaren birçok sendikalı işçinin işine son verildi. 20 Ekim'de toplu olarak 20 kişiye çıkış verilince, işçiler eyleme geçtiler. 16 işçi, işverenin geri

adımıyla, yeniden işbaşı yaptılar. 4 saatlik iş bırakma, işvereni dize getirmeye yetmişti. Fakat tensikatlar durmadı. Aralık başında, iplik bölümünde çalışan 37 kişi atıldı. Sendika bu kez iş bırakma eylemine yanaşmadı. Sendika yöneticileri, "makinacıları devreden çıkardık, o yüzden fazla personele çıkış veriyoruz" bahanesinin ardına saklanınca, hiçbir şey yapılamadı.

Tensikatların en kapsamlısı ise geçtiğimiz hafta yaşandı. Forkliftlerle taşıma işini yapan taşeron firmanın işçileri Petrol-İş'e üye olmuşlardı. Patron, sendikal örgütlülüğü kırmak için işe aldığı taşeron işçilerin gidip sendikaya üye olmasını kabul etmedi. Ve onları işten atabilmenin ön hazırlığı olarak, yerlerine forklift operatörü yetiştirmeye girişti. Bunun üzerine, sendika üyesi 108 taşeron işçisi iş bırakma eylemi başlattı. Yükleme-boşaltma faaliyeti tümüyle durdu. Eylem 6 gün sürdü. Altıncı gün, 24 Aralık'ta, patron bu 108 işçinin de çıkışını vererek, yerlerine aldığı 90 kişiye işbaşı yaptırdı.

Sabancı, taşeronlaştırma ve tensikatlar dışında, sendikayı fabrikanın bir bölümünden dışlayarak da zayıflatmak istiyor. CP-6 ünitesinin petro-kimya iş

koluna girmediğini, dolayısıyla Petrol-İş'in burada örgütlenemeyeceğini söylüyor patron. 200 civarında işçinin çalıştığı ünitenin işkolu tespiti konusu şu anda mahkemelik. Eğer işveren mahkemeyi kazanırsa, bu 200 kişi Petrol-İş'ten ayrılıp tekstil sektöründe başka bir sendikaya geçmek zorunda kalacak.

SASA işçisi, kazanılmış ekonomik-sosyal haklarını korumak, sendikal örgütlülüğünü dağıtırmamak için mücadele etmek zorunda. Taşeronlaştırma ve tensikatlar mutlaka engellenmeli. Bu ise, sendikacıların ağzına bakılarak başarılabilir bir iş değil.

Taşeronlaştırma ve tensikat yoluyla sendikal örgütlülüğü bitirme saldırısı, SASA ile sınırlı değil. İşçiler önce bunun farkına varmalı. Şimdiye kadar Çukurova'da birçok fabrikada, işverenler bu yöntemi kullanarak, sendikaları bir hayli zayıflatmayı başardılar. Örneğin Adana Çimento fabrikasında örgütlü bulunan Çimse-İş, fiilen yetki hakkını kaybetmiş durumda. Paksoy yağ fabrikasında da Tek Gıda-İş'in durumu böyle. Patron buralarda sendikayla istediği gibi

SASA: Bir sanayi devi

Taşeronlaştırma saldırısında koçbaşının SASA işçisine yönelmesi boşuna değil. SASA 12 Eylül'den sonra dahi birçok ekonomik-sosyal hakkın görece korunabildiği bir işletme.

Ülkedeki sendikal örgütlülüğün ve birçok sektördeki işletmelerin durumlarıyla karşılaştıracak olursak; SASA'da nispeten güçlü, hakları ve kazanımları az çok koruyup geliştirebilen bir sendikal yapılanma görürüz. Kuşku yok ki bu, SASA işçisinin hak alına bilincine ve bu konuda yaratılan mücadele geleneğine bağlı bir durum.

Fabrikanın kâr marjı yüksek ürün üretmesi, kendi sektöründeki tekellerden biri olması, işletmenin durma ve faaliyete geçme maliyetinin yüksekliği gibi etkenler, grev silahını işverene karşı daha sonuç alıcı kılıyor. Bu silaha sahip işçiler haklarını korumakta avantaja sahipler.

SASA, Türkiye kapitalizmi ve Sabancı Holding açısından çok önemli bir sanayi tesisi. Petro-kimya sektöründe ülkenin en büyük 20 işletmesinden biri. Ayrıca Türkiye'de sentetik elyaf cipsi üreten iki fabrikadan birisi durumunda.

1962'de üretime geçen SASA, entegre bir tesis. Yurtdışından (çoğunlukla Meksika'dan) gelen toz DMT, buradaki çeşitli ünitelerde işlenerek sentetik elyaf cipsi ve sentetik elyaf üretiliyor. Sentetik elyaftan ise, her cinsten ve kalınlıkta "nylon iplik" yapılıyor. Üretilen malın önemli bir kısmı cips halinde veya iplik olarak ihraç ediliyor.

Polimer, CP iplik, CP polimer, İplik ve DMT bölümleri, fabrikanın belli başlı üniteleri. SASA'nın hemen yanında, vizkozitesi tutmamış (kalitesiz) atık polimerden pet şişe üreten Pet-Sa işletmesi var. Mitsubishi (Maraton) otobüslerinin üretildiği Temsa Otomotiv de, SASA ile yan yana. Temsa ve Pet-Sa hariç, SASA'ya bağlı ünitelerde 1900 kadardı sendika üyesi, 800 kadardı da taşeronlara bağlı, toplam 2700 civarında işçi çalışıyor. SASA, aynı tel örgü içinde en fazla işçi istihdam edilen özel sektör sanayi işletmesi.

Fabrikaya gelen hammadde sayısız kimyasal işlemden geçiriliyor ve ürüne dönüşüyor. Fabrikada 24 saat kesintisiz üretim yapılıyor. Çünkü ana hammadde olan DMT, DMT tesislerinde bir kez sıvı hale getirildikten sonra, onu sürekli yüksek sıcaklıkta (288°C) ve akış halinde tutmak gerekiyor. Kazan ve pompaların durması, sıvı DMT ve polimerin borularda, tanklarda vb. donması demek. Tekrar eritilmesi ise mümkün değil. Ancak donan kısımların önemli bir bölümü sökülerek, yeniden üretime geçilebilir.

İşletmenin bu teknik özelliği, toplusözleşmelerde işçiler için önemli bir pazarlık gücü yaratıyor. Zira grev kesinleştiğinde, iki gün önceden duruş hazırlıklarına başlanması gerekiyor. Borulardaki, reaksiyon kaplarındaki hammaddeyi boşaltmak, hepsini glikolle yıkamak şart. Grev bittikten sonra ise, istenen vizkozitede mal çıkışını tutturmak günler, haftalar sürebiliyor. Tüm bunlar işverene çok pahalıya oturan işlemler.

Grev zamanında işçilerin lehine olan bu durum normal zamanlarda aleyhine olabiliyor. Fabrikada herhangi bir hak gaspı karşısında tüm ünitelerin şalterini anında indirmek mümkün değil. Bu fabrikaya dinamit koymak gibi bir şey çünkü. O yüzden birçok durumda daha farklı eylem biçimleri, mücadele yöntemleri bulmak durumunda işçiler.

oynatabiliyor. Tekel, Güney Sanayi, Marsa, Özbucak, Teksa, Mensa, Çukobirlik, Ekinciler Demir-Çelik, Meyna, Bossa, Coca-Cola gibi ilk anda akla gelen birçok büyük fabrikada da, yine taşeronlaştırma en temel sorunlardan biri.

Bilinç düzeyi ve örgütlenme-mücadele geleneği açısından birçok fabrikadaki sınıf kardeşlerinden daha ileri durumda bulunan SASA işçisi, eğer kendi sorununu çözmek istiyorsa, kendi dışına bakmak zorundadır. Çeşitli fabrikaları kapsayan topyekun bir mücadele örgütlenmeden, taşeronlaştırmanın, tensikatların, diğer hak gasplarının önüne geçmek mümkün değildir.

Gene, sınıf devrimcilerinin önünde, taşeronlaştırma ve tensikat saldırılarının açığa çıkardığı ve çıkaracağı mücadele potansiyelini doğru kanala akıtma sorumluluğu vardır. Çukurova'da sınıf hareketi son yıllarda durgun bir tablo çiziyor. Sermayenin mezarda emeklilik, uluslararası tahkim, özelleştirme gibi saldırılarına, bölgedeki sınıf hareketinden anlamlı bir tepki gelmemiştir. Gene belediye işçilerinin ve kamu emekçilerinin mücadelesine, sanayi işçisinden bir destek söz konusu değildir.

Çukurova'daki sınıf hareketinin yaşadığı bu kilitlenmeyi aşmanın, ya da hiç değilse bir parça kırmının yollarından biri de, taşeronlaştırmaya ve tensikatlara karşı anlamlı bir mücadelenin örgütlenbilmesidir.

2000 yılı, hemen tüm büyük özel sektör işletmelerinde toplu sözleşme yılıdır. 1998'de yaşanan büyük sendikal ihanet, özel sektör işçisine reva görülen sefalet ücret artışlarına dönük tepkiyi boşa çıkarmıştı. Buna metal işçisinin verdiği yanıt herkesin hafızasında. Bu yüzden, 2000 yılı sözleşmeleri hiçbir bakımdan 1998'le karşılaştırılmamalı, aynı akıbet kadermiş gibi beklenmemelidir. İki yıldır köprülerin altından çok sular aktı. Bu nedenle, toplu sözleşmeler gelip kapıya dayanmadan, her alanda en somut talepleri genel mücadeleye bağlayan bir siyasal çalışma tarzı tutturulmalıdır. Çukurova söz konusu olduğunda budanan ücretler, mezarda emeklilik, tensikatlar ve taşeronlaştırmaya, sendikal örgütlülüğün kötüleştirilmesine, hak gasplarına karşı mücadelenin merkezi olmaya aday bir işyeridir.

Bu olanak en iyi biçimde değerlendirilmelidir. Değerlendirecek olan ise, sınıf devrimcileri ve bilinçli SASA işçisidir.

Madenlerde işçi alımı özelleştirmede alınan mesafenin tescilidir

MGK-TÜSİAD hükümeti aldığı bir kararla TTK'ya işçi alınacağını açıkladı. 4 bin kişilik işçi alımı için toplam 23 bin kişi başvuruda bulundu. Bu durum Zonguldak'taki işsizlik tablosunu tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Sermaye devletinin kendi elleriyle yarattığı bu tablo, yılları bulan özelleştirme saldırısının kaçınılmaz sonucu.

Sermaye iktidarları yıllardır TTK için, "kapatıp işçilere emekli aylığı bağlayalım, bu bizim için daha kârlıdır" diyorlardı. Şimdilerde yeni işçi alımına gidilmesi, acımasızlıkla uygulanan özelleştirme saldırısında devletin geri adım attığı şeklinde değerlendirilebilir. Ya da özelleştirme saldırısı, daha önce sendika ağalarının ya da oy hesaplarıyla boş nutuklar çeken düzen politikacılarının dediği gibi, "özelleştirmeci partilerin art niyetli çabaları" yanılsamasına yol açabilir. Oysa gerçekte ne özelleştirme saldırısından geri adım söz konusudur, ne de saldırı politikası şu ya da bu düzen partisinin politik tercihlerinin ürünü olarak uygulanmıştır. Bu görülmedikçe cumhuriyet tarihinin en kapsamlı saldırı programlarından birini uygulamakla görevli DSP-ANAP-MHP hükümetinin işçi sınıfına düşman kimliğinin üstü örtülür.

Nitekim sermaye medyası da bu amaçla aşağılık bir propaganda yürütmektedir. Ecevit gibi tescilli bir sermaye uşağı, Zonguldak'a "işçi dostu" olarak çıkartma yapmakta ve yeniden maden işçisinin karşısına "Karaoğlan" yaftası takarak çıkabilmektedir. Ancak bu hiç de kolay değildir. Nitekim Ecevit Zonguldak'ta maden işçileri tarafından mezarda emeklilik protestosuyla karşılanmıştır. Ama yine de Ecevit'in "işçi dostu" makajını tazelemek doğrultusunda bir mesafe aldıkları da bir gerçektir.

Bu yanılsamayı ortadan kaldırmak için, işçi alımının gerçekte nasıl bir içeriğe sahip olduğunu ortaya koymak bile yeterlidir. Yeni işçi alımı özelleştirme programından bir geri dönüş değil, özelleştirmenin yeni bir safhasıdır.

Yeni işçiler sözleşmeli olarak işe alınacaklardır. Çalışma şartları devlet tarafından belirlenen sözleşmeye tabi tutulacaktır. Sermaye devleti sözleşmenin sonunda sözleşmeyi yenilemeyebileceği gibi, sözleşmenin şartlarına göre çalışmadığı gerekçesiyle istediği anda işçileri sokağa atabilecektir. Bu, işçilerin hak arama ve örgütlenme yolundaki çabalarının üzerinde sallanan bir kılıç demektir. Bu işçiler şu an kadrolu olarak çalışmakta olan işçilerin sahip oldukları kıvrıntı düzeyindeki ekonomik-sosyal haklardan yoksun bırakılacaklardır. Ücretleri asgari ücretin iki katından fazla olmayacaktır. İşçiler, gerek sözleşme maddeleri nedeniyle, gerekse işten atma tehditleriyle sendikalaşamayacakları için TİS'ten de yararlanamayacaklardır. Kısacası, yeni alınacak işçilerin çalışma şartları özel ocaklarda çalışanlardan farklı olmayacaktır.

Yeni işçi alımı aynı zamanda işletmedeki işçiler arasında eşitsizlik yaratacaktır. Aynı işi yapan kadrolu ve sözleşmeli işçilerin farklı ücret ve sosyal haklara sahip olarak bölüneceklerdir. Sermaye devleti bu durumu kadrolu işçiler üzerinde bir basınca dönüştürerek, onların ekonomik ve sosyal haklarını tırpanlamanın bir olanağı olarak kullanacaktır.

TTK'ya işçi alımı, ücretsiz PDF kitap arşivi için <https://trantey.org> güncel planda atılmış yeni bir adımdır. TTK'da çalışan az

sayıdaki işçinin ekonomik ve sosyal haklarının budanması ve TTK'nın "piyasa şartlarına" uyum sağlayabilecek "esnek" bir üretim yapısına kavuşturulması özelleştirmenin temel hedeflerindendir. Yeni alınan işçilerin sözleşmeli statüsüne tabi tutulmasıyla, bu hedefler doğrultusunda mesafe alınacaktır.

TTK'nın özelleştirilmesi programında gelinen aşamayı görebilmek için benzer özelleştirme örneklerine bakabiliriz. Örneğin TTK'nın yanı başındaki Erdemir'de şu anda çalışmakta olan işçi sayısı 7 bin civarındadır. Bu işçilerin yarıya yakını sözleşmeli ya da taşeron olarak çalışmaktadır. Özelleştirilecek işletmelerin başlarında gelen İSDEMİR'de de benzer bir durum söz konusudur. Erdemir ve İSDEMİR, kısa sürede özelleştirilemedikleri için yılları bulan bir rehabilitasyona tabi tutulmuşlar, bu süreçte çalışan işçilerin ücret ve sosyal hakları gasp edilerek özelleştirmeye hazırlanmışlardır. TTK'da yaşanacak süreç de bu işletmelere benzecektir. TTK sermayenin sömürü ve talanına uygun hale getirilip, sonra da peşkeş çekilecektir.

Açıktır ki, özel ocaklardaki vahşi sömürüye karşı çıkıp da TTK'da azgınlaşan sömürüye ses çıkarmamak, sermayenin özelleştirme programına karşı durmak anlamına gelmiyor. Zira TTK'da çalışan işçilerin çalışma ve yaşam koşulları, özelleştirme saldırısının uygulanmaya devam edilmesiyle, bugün özel ocaklarda çalışan işçilere yakınlaşmıştır. TTK yeni işçileri özel ocaklarda çalışan işçilerle aynı koşullarda işe almaktadır. Özelleştirme saldırısı özel kömür tekelleri oluşturup, bu tekellere ucuz ve örgütsüz bir işsiz orduyu yaratmakla kalmamıştır. Yanı sıra, TTK'da çalışan işçilerin hem ücretleri düşürülmüş hem de fiilen örgütsüzleştirilmiştir. Özelleştirme saldırısının sonuçları TTK'nın mülkiyeti devredilmeden yaşam bulmuştur. Demek ki özelleştirme salt bir mülkiyet devri değildir. Özelleştirme; en başta sömürünün azgınlaştırılması, işsizlik, sefalet ve örgütsüzleştirme demektir. Yeni işçi alımı bu durumun yeni bir tescilinden başka bir şey değildir.

GMİS ağaları sermaye devletinin sınıfa dönük bu saldırısına ses çıkartmadıkları gibi, maden işçilerini bu saldırıya boyun eğmeye, bunun karşısında yapılacak bir şey olmadığına ikna etmeye çalışmaktadırlar. Maden işçisi yapılacak çok şey olduğunu kendileri deneyimlerinden çıkarmalı, öfkesini bilince, bilincini mücadeleye ve örgütlenmeye doğru yükseltmek için adımlarını atmalı, sendikal ihaneti parçalayarak saldırıları püskürtülmelidir.

Özelleştirmeye hayır!

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

20. yüzyıl: Bunalımlar, sa

I

İnsanlık 20. yüzyılın son on yılına girmiş bulunuyor. Kapitalist barbarlığın sözcüleri bitmekte olan yüzyılın bilançosunu daha şimdiden çıkardılar, onu kapitalizmin sağlamlığına ve toplumsal sistem olarak ebediliğine kanıt saydılar, böylece "tarihin sonu"nu da ilan ettiler. Bu gerici burjuva propaganda cereyanının soldaki yankısı ise, çağa ilişkin marksist-leninist tanım ve tahlillerin geçersizliğini ilan etmek, kapitalizm önünde secdeye kapanmak oldu. Kuşku yok ki, hemen tamamı yüzyılın ilk yarısına sığan bir devrimci saldırı dalgasının kapitalist dünya sisteminden koparıp sosyalizm yoluna yönelttiği bir dizi ülkede, yüzyılın ikinci yarısında yaşanan ve içinde yaşadığımız zaman diliminde açık sonuçlara varan kapitalist restorasyon süreçleri, bu gerici propaganda saldırısının zeminini oluşturuyor. Dünya burjuvazisi bu güncel gelişmenin baskısını kullanarak yüzyılın bilançosunu tersyüz ediyor. Tarihi ve dolayısıyla tarihsel bilinci çarpıtmak istiyor. Oysa 20. yüzyıla damgasını vurmuş karmaşık olaylar toplamına bir bütün olarak bakıldığında, bu bilançonun, elbette bütünüyle değil, ama özü ve esas itibarıyla kesin bir biçimde marksist-leninist bilimsel tanım, tahlil ve öngörülleri doğruladığı görülmektedir.

19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başı, kapitalizmin tekeli aşamaya ulaştığı, üretici güçlerin artık ulusal sınırlara sığmadığı, kapitalizmin emperyalist bir dünya sistemine dönüştüğü bir tarihsel evre oldu. Bu aşama, kapitalizmin özünde var olan çelişkileri görülmemiş düzeyde olgunlaştırıp keskinleştirmekle kalmadı, bu çelişkilere evrensel bir karakter kazandırdı, onları dünyayı kucaklayan yenileriyle çoğalttı (emperyalizm ile sömürge, yarı-sömürge halklar arasındaki çelişki, emperyalistler arası çelişki).

Bu gelişmenin ilk sonucu, büyük kapitalist devletlerin dünyayı yeniden paylaşmak için yürüttükleri kıyasıya emperyalist mücadelenin 1914-1918 birinci emperyalist dünya savaşına yol açması oldu. Milyonlarca insan için ölüm, yüz milyonlarca insan için acı ve sefalet, üretici güçlerin muazzam boyutlarda yıkılması, uygarlığın maddi-manevi tahribi demek olan bu ilk emperyalist savaş, kapitalizmin bir genel bunalım aşamasına girdiğinin bir göstergesiydi. Sistem tarihsel bakımdan insanlığın ve uygarlığın sağlıklı ve özgürce gelişmesinin önüne artık bir engeldi ve devrimlerle yıkılmıyordu. Bu nesnel bir tarihsel ihtiyaçtı. 1917'de kapitalist dünya sisteminin en zayıf halkası olan Rusya'da patlak veren Sosyalist Ekim Devrimi, bu tarihsel dönemi başlattı. Çağ açan bu muazzam tarihsel olay, sistemin ebedi olmadığına bir ilk somut kanıt olarak, kapitalizmin girmiş bulunduğu genel bunalımı keskinleştirdi, onu yeni boyutlar katarak derinleştirdi. Yeni çağ, artık yalnızca kapitalizmin yeni bir aşaması olan emperyalizmle değil, fakat aynı zamanda, bizzat bu aşamanın kendisiyle olanaklı hale gelen proleter devrimler dönemiyle de karakterize olmaktadır.

Emperyalist savaşın olgunlaştırdığı devrimci buhran Ekim Devrimi'nin dünyayı sarsan etkisiyle de birleşince, kıta Avrupası yıllarca süren bir devrimci çalkantılar dönemi yaşadı. Bir dizi ülkede proletaryanın iktidar girişimlerinin sonuçta başarısızlığa uğraması, bu olayların tarihsel önemini ortadan kaldırmaz. 1917-1921 döneminde yoğunlaşan, soğuk savaşta, yarı-sömürge örnekleri görülen tüm bu devrim girişimleri, Ekim

Devrimi'nin bir istisna olmadığını, onunla insanlığın yeni bir döneme, bir proleter devrimler dönemine girmiş bulunduğunun kanıtlarıydılar.

Öte yandan, kapitalizmin emperyalist aşamayla birlikte bir dünya sistemi haline gelmiş olması, tarih sahnesine sömürge, yarı-sömürge halklarının ulusal uyanışını ve emperyalist köleliğe karşı devrimci ulusal başkaldırıların çıkardığı. Ekim Devrimi'nin görülmedik bir ivme kazandırdığı bu devrimci süreç, 20. yüzyılın büyük bir bölümüne damgasını vuran ve kapitalizmin genel bunalımını ağırlaştıran bir öteki tarihsel etken oldu. 1917-1921 devrimci buhranını yalnızca Rusya'nın kaybıyla atlatmayı başaran ve 20'li yıllar boyunca geçici ve nispi bir toparlanma yaşayan dünya burjuvazisi, daha bu aynı yıllarda Doğu'da Çin Devrimi'nin sarsıntısıyla boğuşmak zorundaydı.

1929'da patlak veren ve dünya kapitalizmini yıllarca soluksuz bırakan "büyük bunalım" kapitalist dünya ekonomisinin özünde yatan derin çelişmelerin ürünüydü ve dünya burjuvazisinin Ekim Devrimi'yle birlikte kapılmış bulunduğu tarihsel karamsarlığı iyice pekiştirdi. Tüm 30'lu yıllar Avrupa'da bir toplumsal-siyasal istikrarsızlık ve devrimci çalkantılar dönemiydi. Burjuva gericiiliğinin buna tepkisi faşizm oldu. Buhran emperyalistler arasındaki çelişkileri keskinleştiriyor ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşını zorluyordu. Böylece faşizmi, daha birincisinden bu yana 20 yıl ancak geçmişken yeni bir emperyalist savaş izledi. 6 yıl süren ve on milyonlarca insanın yaşamına mal olan, Avrupa'yı ve sosyalist Sovyetler Birliği'ni harabeye çeviren bu savaş, kapitalist dünya sisteminin insanlığın ve uygarlığın önünde gerçek bir ayakbağı haline geldiğinin yeni bir kanıtı oldu. İnsanlığı kapitalizmin ürünü faşizm belasından sosyalist Sovyetler Birliği ve hemen tüm ülkelerde komünistler önderliğinde savaşan devrimci Avrupa halkları kurtardılar. Savaşı Doğu Avrupa'nın kapitalist sistemden kopması, bunu ise Uzak Doğu'da Çin, Kore ve Vietnam devrimleri izledi.

Bugün ebediliği kutsanan kapitalist dünya sisteminin yüzyılın ilk yarısındaki ve yaklaşık 40 yıl önceki bilançosu kabaca buydu. Tarihsel ölçülerle bakıldığında daha düne ait bütün bu olaylar toplamı, bir dünya sistemi olarak kapitalizmin bir genel bunalım aşamasına girdiğine, onulmaz çelişkilerle yüz yüze bulunduğu, Batı'da proleter devrimlerin Doğu'da milli kurtuluş devrimlerinin tehdidi altında olduğuna dair marksist-leninist tahlilleri doğrulamıştır. Olayların varacağı sonuçlara ilişkin olarak yüzyılın ilk birkaç on yılında taşınan ve daha çok da Ekim Devrimi coşkusundan beslenen iyimser beklentilerin (erken bir muaffer dünya devrimi) gerçekleşmemiş olması, bu doğrulanmanın büyük teorik ve tarihsel önemini azaltmaz. Tarihin zikzaklı seyri elbette önceden kesin bir biçimde kestirilemezdi. Fakat sistem çelişkileri ve bu çelişkilerin beslediği devrimci süreçlerin yönü, tüm insanlığı derinden sarsan olaylarla açığa çıkmıştır. Gerisi yalnızca bir tarihsel zaman sorunudur.

Bununla birlikte, yüzyılın ilk yarısında yediği büyük darbelere ve uğradığı önemli kayıplara rağmen, kapitalist dünya sisteminin yüzyılın ikinci yarısında kendini toparladığı ve dahası yüzyılın ilk yarısında uğradığı kayıpları bugün büyük ölçüde artık giderdiği de bir gerçektir. Kapitalizmin ebediliğine ilişkin efsane de zaten bu güncel gerçeğe dayandırılmaktadır.

Okurlarımıza sunduğumuz bu
metin EKİM 1. Genel
Konferansı'nın "Bugünün
Dünyası: Süreçler ve
Eğilimler" başlıklı
değerlendirmesinin ilk iki
bölümünden oluşmaktadır. '91
vılı başına ait bu değerlendirme.
'89 çöküşünü izleyen dünya
çapındaki gericilik dalgası
henüz doruğunda iken
vapılmıştır. Değeri de buradan
gelmektedir. Zira "tarihin
sonu"nun ilan edildiği o
günlerde daha çok devrimci
ivimserlik ürünü olarak
algılanabilecek bir
değerlendirmenin, aradan geçen
dokuz yılın ardından gerçekte ne
denli sağlam bir bakış açısının
ürünü olduğu bugün çok daha
açık görülebilmektedir.
Toplam altı bölümden oluşan
bu metin çeşitli açılardan bir 20.
yüz yıl bilançosu çıkarmakta.
bunu geleceğe dönük öngörü ve
değerlendirmelerle
birleştirmektedir. Savaşlar.
devrimler ve karşı-devrimlerin
damgasını vurduğu bir yüzyılı
geride bıraktığımız bir sırada.
bu değerlendirmelerin veniden
incelenmesi, geçmiş ve gelecek
perspektifini birleştirmek
bakımından fazlasıyla önemlidir.
İlgi duyan okurlarımız, metnin
tamamını EKİM 1. Genel
Konferansı /Değerlendirme ve
Kararlar içinde bulabilirler
(Eksen Yav. s.63-91).

Yaşlar ve devrimler yüzyılı

Kapitalist dünya sistemi bu geçici toparlanmayı bir dizi etkene borçludur.

Birincisi; ABD hariç, dünya egemenliğinde başa geçen başlıca emperyalist ülkeler savaştan ya yenik ve yıkık (Almanya, Japonya, İtalya), ya da galip olsalar bile yıkık ve güçsüz (İngiltere ve Fransa) olarak çıktılar. Bu, ABD emperyalizminin kapitalist dünya sistemi üzerinde tam ve mutlak bir hegemonya kurması, böylece sistemi zayıflatan emperyalistler arası çelişkilerin bir süre için geri planda kalması anlamına geliyordu. Aynı zamanda bu etken, hegemonik güç ve sistemin dünya jandarması olarak ABD'nin, dünya ölçüsünde tüm emperyalist-gerici güçleri sosyalist kampa ve devrimci süreçlere karşı bir blok halinde birleştirip örgütlemesi olanağı demektir.

İkincisi; savaş sonrası dönem kapitalist dünya ekonomisi için, arada yer yer ve kısa süreli bazı daralmalar yaşansa bile, tarihinin belki de en uzun ve en büyük genişleme dönemi oldu. Kapitalizm dünya ölçüsünde (coğrafi olarak) yayılarak ve iktisadi ve toplumsal yaşamın yeni yeni alanlarına nüfuz edip derinleşerek, büyük bir genişleme yaşadı. Teknolojik yenilikler bunu kolaylaştırdı. 1970 başlarına kadar süren bu genişleme dönemi, kapitalist sisteme nefes aldırdı. Batı burjuvazisi bu genişleme sayesinde ve dünya ölçüsünde bağımlı ülke halklarının sefaleti pahasına elde ettiği aşırı kârlardan, kendi işçi sınıfına yatıştırıcı bir pay verme olanağı buldu. Buna "refah devleti" efsanesi ile ideolojik bir kılıf da giydiren, kendi işçi sınıfını yozlaştırarak, birkaç kısa ara çıkış ('68 Fransa vb.) dışında tutulursa, uzun bir dönem için kendisinin uysal bir uzantısı haline getirmeyi başardı. Bu iktisadi-toplumsal olgu, aynı zamanda, İkinci Emperyalist Savaş döneminden hayli güçlenerek çıkan Batı Avrupa komünist partilerinin yozlaşmasının, giderek sosyal-demokratlaşmasının da maddi-toplumsal zemini oldu. Böylece Batı burjuvazisi "iç cephe"de rahatlama olanağı buldu.

Üçüncüsü; içte bürokratik yozlaşma ve dışta emperyalizmin soğuk savaş baskısının bir ürünü olarak, 1950'lerde Sovyetler Birliği'nde yaşanan köklü yön değişikliği, sosyalist kampı ve dünya komünist hareketini kendi içinden böldü, güçten düşürdü. Bölünme ve yozlaşma süreçleri dünya devrim sürecini de doğal olarak zayıflattı, devrimci güçleri demoralize etti, tek tek ülkelerdeki iktidar mücadelesini zaafa uğrattı. Öte yandan, yozlaşmanın Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa toplumlarındaki sonuçları, dünya burjuvazisinin elinde kendi işçi sınıflarını uyuşturmada ek bir ideolojik silaha dönüştü.

Dördüncüsü; savaş sonrası birkaç onyılın en önemli tarihsel olayları içinde yer alan milli kurtuluş devrimleri fırtınası, klasik sömürgecilğin çöküşüne yol açarak emperyalist sistemi sarsmakla birlikte, birkaç istisna dışında genel olarak burjuvazinin denetiminde kaldı. Bu, milli bağımsızlığa rağmen bu ülkelerin kapitalist dünya sistemi içinde kalması ve çok geçmeden, yeni sömürgeci yöntemlerle yeniden kapitalist sistemin güç ve yaşam kaynaklarına dönüşmesi anlamına geliyordu. Sosyalist kamptaki ters gelişmeler ve emperyalist ülke proletaryasının kendi burjuvazisinin yedeğindeki konumu ve tutumu,

emperyalist dünya burjuvazisinin, Doğu'nun ve Güney'in bu milli kurtuluş fırtınasını kolay atlatmasını olanaklı kıldı. Bu süreç, "kapitalist olmayan yol" tezlerinden ideolojik ve politik bir destek de buldu.

Tüm bu etkenlerin karmaşık etkileşiminin oluşturduğu tarihsel ortamda kendini yeniden toparlayan dünya burjuvazisi, denebilir ki, son birkaç on yılda tarihsel inisiyatifi yeniden güçlü bir biçimde ele aldı. Eski sosyalist ülkelerdeki yozlaşma ve kapitalist restorasyon süreçlerini, ideolojik ve iktisadi cepheleden git gide daha kuvvetli biçimde etkilemeyi başardı. Böylece, 1989'a gelindiğinde (Doğu Avrupa'da çöküş ve Sovyetler Birliği'nin boyunu eğmesi), kapitalizmin ebediliğini ve "tarihin sonu"nu ilan edecek politik-psikolojik ortamı bulmuş oldu.

Gerçekte ise, 20. yüzyılın, insanlığı iki kez toplu yıkıma götüren emperyalist savaşlar, gerici bölgesel savaşlar, faşist barbarlık, tüm yıkıcı sonuçlarıyla "büyük bunalım"lar, sert sınıf mücadeleleri, iç savaşlar ve devrimlerden oluşan kaba bilançosu, kapitalist dünya sisteminin onulmaz çelişkiler içinde debelendiğinin, tarihsel bir sistem olarak dönülmez bir biçimde bir genel bunalım aşamasına girdiğinin kanıtıdır. Eğer o buna rağmen yüzyılın sonunda hala ayakta ve dahası şaşırtıcı bir biçimde hemen hemen tüm dünyaya egemense, bu onun, sonuçları insan yaşamının tüm alanlarında hergün yeniden kendini gösteren ve bu sistemi kaçınılmaz bir biçimde yıkıma götürecek olan çelişkilerden kurtulduğunu değil, fakat yalnızca kendi ömrünü uzatma, kaçınılmaz yıkılışını geciktirme yeteneğini gösterir. Marksizm-Leninizm'in onun bu yeteneğini yüzyılın başında tümünden gözden kaçırdığı söylenemez. Fakat bunu, tarihsel sürecin gelecekteki seyrinde ortaya çıkması her zaman muhtemel, önceden kestirilmesi ise doğal olarak çok güç ya da olanaksız karmaşık etkenleri yeterince hesaba katmayarak, gereğinden fazla küçümsediği de bir gerçek. Geçmişin bu abartılı iyimserliği ile fazlaca yüklü olup da bugünün gerçeklerine tarihsel ölçülerle bakamayanların, burjuvazinin güçlü olduğu tartışmasız olan güncel ideolojik baskısı altında tarihsel perspektifi yitirenlerin, böylece devrimci iyimserliklerini de yitirmelerine şaşılmalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Görünümüne bakılırsa bugün bir sistem olarak

Gerçekte ise, 20. yüzyılın, insanlığı iki kez toplu yıkıma götüren emperyalist savaşlar, gerici bölgesel savaşlar, faşist barbarlık, tüm yıkıcı sonuçlarıyla "büyük bunalım"lar, sert sınıf mücadeleleri, iç savaşlar ve devrimlerden oluşan kaba bilançosu, kapitalist dünya sisteminin onulmaz çelişkiler içinde debelendiğinin, tarihsel bir sistem olarak dönülmez bir biçimde bir genel bunalım aşamasına girdiğinin kanıtıdır. Eğer o buna rağmen yüzyılın sonunda hala ayakta ve dahası şaşırtıcı bir biçimde hemen hemen tüm dünyaya egemense, bu onun, sonuçları insan yaşamının tüm alanlarında hergün yeniden yeniden kendini gösteren ve bu sistemi kaçınılmaz bir biçimde yıkıma götürecek olan çelişkilerden kurtulduğunu değil, fakat yalnızca kendi ömrünü uzatma, kaçınılmaz yıkılışını geciktirme yeteneğini gösterir. Marksizm-Leninizm'in onun bu yeteneğini yüzyılın başında tümünden gözden kaçırdığı söylenemez. Fakat bunu, tarihsel sürecin gelecekteki seyrinde ortaya çıkması her zaman muhtemel, önceden kestirilmesi ise doğal olarak çok güç ya da olanaksız karmaşık etkenleri yeterince hesaba katmayarak, gereğinden fazla küçümsediği de bir gerçek.

kapitalizm dünya ölçüsünde gücünün doruğundadır. Doğu Avrupa'daki gelişmelerden sonra, bir iki önemsiz istisna ile kayıplarını artık resmen gidermiş durumdadır. Yine birkaç istisna soru dışında milli kurtuluş devrimlerinin sarsıcı evresi atlatılmış, ulusal bağımsızlığını büyük fedakarlıklar pahasına kazanan ülkeler bile yeniden ve tümüyle sisteme dahil edilmişlerdir. Dünya komünist hareketi son derece güçsüzdür, devrimci güçler zayıf ve dağıntıktır. Zaman zaman hoşnutsuzluk belirtileri gösterse de emperyalist ülke işçi sınıfları düzenin uysal eklentileridir. Orta kuşak ülkelerdeki devrimci hareketliliklerin önü alınamıyor olmakla birlikte, bu potansiyeli iktidar mücadelesine yöneltecek öncü kuvvetler ya yoktur, ya çok zayıftır. Yeni bir dünya düzeni şekillenmektedir. Emperyalist kamp iktisadi alanda sert bir rekabeti yaşıyor olsa bile, siyasal ve askeri planda hala iç birliğini korumaktadır. Bu sayede, bölgesel planda zaman zaman ortaya çıkan geçici anlaşmazlıklar ve statükoyu bozan sistem içi eğilimler kadar, sistem karşıtı devrimci gelişmeler de kolayca denetim altına alınabilmektedir, vb., vb.

Bu görünüm bugünkü biçimiyle belli bakımlardan gerçeklik yönleri taşıyor değil. Ama yine de söz konusu olan aslında yalnızca görüntüdür. Bu görüntünün gerisinde ise, kapitalizmin keskinleşen tüm temel çelişkileri üzerinde beliren ve olgunlaşan başka gerçekler yer almaktadır. Özetle;

1) Kapitalist dünya ekonomisinin savaş sonrasında girdiği uzun süreli genişlemenin nefesi çoktan, daha '60'lı yılların sonunda kesilmiş ve nerdeyse yirmi yıldır durgunluk ve daralmalarda ifadesini bulan bir bunalım içindedir.

2) Kapitalizmin emperyalist aşamada kendini daha da şiddetli bir şekilde gösteren eşit olmayan gelişme yasası, doğal olarak savaş sonrası dönemde de işleyerek, emperyalist sistemin bir zamanlar sağlam ve sürekli görünen iç birliğini dönülmez bir biçimde bozmuştur. Daha '70'li yılların başında

2000 yılında özelleştirme saldırısını püskürtelim!

Özelleştirme basit bir işveren değişimi değildir!

KİT'ler ne dün halkın malıydılar ne de bugün. KİT'ler kamu mülkiyeti değil, sömürü yasalarının işlediği birer kapitalist devlet işletmesidirler. Fakat bununla birlikte KİT'lerde çalışan işçilerin sendikah oranı ile ücretler ve kazanılmış sosyal haklar, özel sektörde çalışan işçilere nazaran daha yüksektir. Özel sektörde taşeronlaştırma, tensikat, sigortasız, sendikasızsızlaştırma, sefalet ücreti daha yaygın, işçilerin sosyal hakları daha kısıtlıdır. Şimdiye kadar özelleştirilen 131 işletmede binlerce işçinin kapının önüne konulması, sendikasızsızlaştırma ve taşeronluğun geliştirilmesi, ücretlerin düşmesi somut örnekler olarak önümüzde durmaktadır.

Bu tabloya bakıldığında KİT'lerin özel sektörün eline geçmesi, burada çalışan işçilerin kazanımlarının satışla birlikte bir çırpıda ellerinden alınması demektir. Yani özelleştirme KİT işçisi için basit bir işveren değişimi değil, çok ciddi bir saldırı anlamına gelmektedir.

Sermaye devletinin "2000 özelleştirme yılı" planlarını bozalım!

Sermaye devleti KİT'leri emperyalizmin talanına açmak için elinden geleni yapıyor. Cumhuriyet tarihinde ilk kez KİT'lerin satışının kolaylaşması için anayasanın üç maddesi değiştirildi ve özelleştirme anayasa garantisine altına alındı. Yine tahkim yasası bir gecede meclisten geçirilip, Cumhurbaşkanı tarafından onaylanarak KİT'lerin emperyalizme peşkeş çekilmesi önündeki engeller kaldırıldı. Önümüzdeki günlerde de tahkime uyum yasaları çıkarılacaktır. Bundan sonra Anayasa Mahkemesi'nin özelleştirmeye karşı açılacak davaları iptal etmesi süreçlerinin önü kapanmıştır. Tahkim yasasıyla birlikte başta enerji santralleri ve Telekom olmak üzere KİT'lerin en kârlıları emperyalist tekellerin yağmasına açılmıştır.

Bu haliyle özelleştirmeye karşı mücadele artık yeni bir kimlik kazanmıştır. Şimdiye kadar yüzlerce davayla, Anayasa Mahkemesi ve Danıştay kararlarıyla bazı özelleştirme uygulamaları iptal ettirilebilmişti. Tahkim ve uyum yasalarıyla birlikte bu yollar da ortadan kalkmıştır. İşçi sınıfının önündeki tek yol, özgüçüyle mücadele etmektir. SEKA ve enerji işçilerinin fiili direnişleri bu konuda yol göstermektedir. İşçi sınıfı özelleştirmelere karşı birleşik, militan bir karşı koyuş ortaya koymalı, özelleştirme saldırısını püskürtmelidir.

Özelleştirmeye karşı işyeri komitelerinde örgütlenelim! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Sermaye devleti 2000 yılını özelleştirme yılı ilan etmiş bulunuyor. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) 2000 yılı özelleştirme hedeflerini 3.2 milyar doları nakit olmak üzere toplam 5.2 milyar dolar olarak açıkladı. 2000 yılı sonuna kadar özelleştirme kapsamındaki 74 kuruluşun 49'u özelleştirilmiş olacak. Yani 49 işletmede çalışan binlerce işçi için işsizlik, sendikasızsızlaştırma, sefalet ücreti, sosyal hakların gaspı kararı alınmış bulunuyor.

Sermayeyi tabana yaymak, mal ve hizmet kalitesini yükseltmek, zarardaki KİT'lerin ekonomiyeye olan yükünü ortadan kaldırıp ekonomiyeye rahat bir nefes aldirmek yalanlarıyla '80'li yılların ortalarında özelleştirme politikalarına hız verildi. Bugüne kadar 131 KİT özelleştirildi. Bu 131 kuruluş, özelleştirmenin ne anlama geldiğini açık bir biçimde göstermiştir. En başta, özelleştirilen işletmede çalışan işçilerin büyük bölümünün kapının önüne konulması, herşeye rağmen işini kaybetmeyenlerin sefalet ücretlerine mahkum edilmesi, sendikasızsızlaştırılması, taşeronluğun geliştirilmeye çalışılması işçiyeye çıkarılan faturadır. Yani sıra işletmelerin çetecilere, kara paracılarla, uyuşturucu tacirlerine bedava denilecek fiyatlarla satılması, hem KİT'lerin satışından ekonomiyeye yüklü bir kaynak sağlanacak yalanını ortaya çıkarmış, hem de sermaye devletinin gerçekte kimin devleti olduğunu çok iyi göstermiştir. Yani özelleştirme; binlerce işçi ailesinin sofralarındaki bir lokma ekmeğin de alınmasıyla, sermayedarların kasalarındaki dolarların bir kat daha artması demektir.

Sermaye medyasının kiralık kalemlşörleri ise efendilerine karşı sorumluluklarını layıkıyla yerine getirmektedirler. Hemen her gazete KİT'lerin ekonomi üzerindeki asalak yapısı, zarar ettikleri, ülkenin kaynaklarının KİT'lerin zararlarını karşılamak için kullanıldığından dolayı işsizlik, açlık ve sefaletin yaşandığı yalanlarıyla karışmaya çıkmaktadır. Oysa KİT'lerin kredileri kesilip batırılmaya, zarar ettirilmeye çalışılsa da, gerçek böyle değildir. Petrol-İş'in '99 Kasım verilerine bakalım:

* 500 sanayi kuruluşunun en büyük 5 işletmesinin 4'ü KİT'tir.

* 500 büyük sanayi kuruluşu arasında yer alan 41 KİT, 500 kuruluşun ödediği toplam verginin dörtte üçünü ödemektedir.

* Yine 500 büyük sanayi kuruluşu istatistiklerine göre, KİT'lerdeki verimlilik özel sektörün iki katıdır. Bunların içinden POAŞ'ı ele alırsak; POAŞ'ın '98 yılı brüt kârı 68.2 trilyon lira iken, '99 yılı ilk dokuz aylık brüt kârı bir önceki yılın aynı dönemine göre %104 oranında artarak 47.6 trilyon liradan 97 trilyon liraya çıkmıştır. Bu rakamlar, POAŞ'ın özelleştirilmesi için zarar ettirilmeye çalışılmasına rağmen böyledir.

Bu rakamlar da göstermektedir ki, ekonomik kriz ve sefaletin sorumlusu, sermaye devleti ve onun yeminli uşaklarının söylediği gibi KİT'ler değil, kapitalizmdir. KİT'ler şimdiye kadar kapitalistlere kaynak aktarma, onların kârlılık oranını yükseltme işlevi görüyorlardı. Bugün özelleştirmeyle birlikte sermaye devleti KİT'leri mülkiyetten soyup almak istiyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://montey.org>

ABD'nin mutlak görünen hegemonyası çözülmeye başlamış, sahneye AET ve Japonya çıkmıştır. Varşova Pakti'nin varlığı karşısında yavaş bir gelişme gösteren emperyalist kampın iç çelişmeleri, bugün artık bu dizginleyici engelden de kurtulmuş, serbest kalmıştır. Doğu Avrupa'daki yıkılış, aynı zamanda, emperyalist sistemin savaş sonrasında yaşadığı iç birliğin bitiş çanı olmuştur.

3) İktisadi bunalım ve başlıca kapitalist güç mihrakları arasında sertleşen iktisadi rekabet, gelişmiş kapitalist ülkelerin işçi sınıfının yaşam koşullarında sürekli bir kötüleşmeye yol açıyor. Bu durum çelişki ve çatışmaları beslediği ölçüde, emperyalist burjuvazinin kendi işçi sınıfı üzerinde kurduğu kontrolün zayıflaması demektir. Öte yandan, militarizm, müdahale ve saldırganlık, bölgesel savaşlar, aşırı kâr hırslarının getirdiği ekolojik yıkım, tekelilerin kışkırtıp beslediği ırkçılık ve faşist akımlar, tekelsiz kapitalizmin bütün bu "yan ürünleri", bu ülkelerin küçük-burjuva ara katmanlarında ilerici bir tepkiyi beslemektedir. (Körfez savaşına kitlesel tepkiler örneği.)

4) Emperyalist sistem savaş sonrası dönemin milli kurtuluş devrimleri sarsıntısını atlattırıştır. Fakat gerek bu ülkelerin, gerekse bir dizi öteki bağımlı ülkenin yaşadığı kapitalist gelişme, bu ülkelerde, modern sınıf ilişkileri temeli üzerinde yeni bir çatışma zemini yaratmıştır. Çözumsuz iktisadi ve toplumsal sorunlarıyla sürekli bir istikrarsızlık kuşağı oluşturan ve devrim potansiyeli taşıyan bu ülkelerin pek çoğunda genç ve gürbüz bir işçi hareketinin gelişiyor olması, geleceğin devrimci süreçleri için büyük bir tarihsel önem taşımaktadır. Özellikle "orta kuşak" denilen ülkeler, kapitalist dünya sisteminin proleter devrim olanaklarına sahip zayıf halkalarıdır. Öte yandan, bağımlı ülkelerin geniş ezilen kitleleri, Ortadoğu örneğinde de görüldüğü gibi, sisteme karşı gün geçtikçe büyüyen bir öfke ve başkaldırı içindedirler.

5) Doğu Avrupa'nın kapitalist dünya sistemine iktisadi ve politik bakımdan tam entegrasyonu dünya burjuvazisine bir süre için ideolojik-politik bir açık üstünlük vermiş olmakla birlikte, bu ülkelerdeki politik istikrarsızlık ve git gide şiddetlenen politik-toplumsal çalkantılar, kapitalist dünya sistemi için ciddi sorunlar da yaratacaktır. Bu ülkeler, umulan düzeyde kârlı ve güvenceli pazarlar ve yatırım alanları olamadıkları gibi, yaşadıkları toplumsal çatışma ve hareketliliklerle, Batılı kapitalist ülkelerin emekçi sınıflarını etkilemek potansiyeli taşımaktadırlar. Sovyetler Birliği ve Doğu Almanya'da bugünden görülebildiği gibi, bir bütün olarak Doğu Avrupa ülkeleri, yeni bir işçi hareketinin şekilleneceği öncelikli alanlar arasındadır.

6) Dünya komünist ve devrimci hareketinin zayıflığı açık bir olgudur. Fakat bu yeni bir durum olmadığı gibi, asıl önemli olan, onun, güçsüzlüğünün en alt noktasını yavaş yavaş geride bırakarak, artık yeni bir güçlenme dönemine giriyor olmasıdır. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki gelişmeler zayıflık yaratmak bir yana, dünya komünist ve devrimci hareketini ağır bir kamburdan ve yılların yandırımlarından kurtarmış, yenilenip gelişmesinin önünü açmıştır. Buna, tam da bu sayede ve bizzat bu ülkelerde, gerçek bir komünist hareketin yeniden şekillenmesi olanağı da eklenmelidir. (Sovyetler Birliği'nde bunun şimdiden açık belirtileri var.) Ayrıca tüm sapırcı ve kısırlaştırıcı vesayetlerden kurtulmuş olmak, marksist-leninist hareketin özgür teorik gelişmesi ve atılımı için, paha biçilmez bir tarihsel ortam ve olanak demektir.

Ayrı bir konu olan bu sonuncu faktör bir yana bırakılırsa, birbirleriyle bağlantılı öteki gerçeklere daha yakından bakıldığında, burjuva propagandanın amaçlı olarak estirdiği iyimser havanın tersine, kapitalist dünyayı yeni dönemde fırtınalı olayların beklediği görülecektir.

DISK Temsilciler Kurulu toplantısı

DISK, 2000 yılı mücadelesine hazırlık toplantıları olarak adlandırdığı Genel Temsilciler Kurulu toplantılarını 25-26 Aralık tarihlerinde bir dizi sanayi kentinde gerçekleştirdi.

25 Aralık'ta yapılan İstanbul Genel Temsilciler Kurulu toplantısına şube başkanları, yönetim kurulu üyeleri ve işyeri temsilcilerinden 250 kişi katıldı.

DISK Genel Sekreteri Murat Tokmak, açılış konuşmasında, gelecek yıllarda işçi-emekçileri iyi şeylerin beklediğini, başta DISK olmak üzere işçi sınıfına büyük görevler düştüğünü, bu toplantıların gündeminin DISK'in 2000 yılında vereceği mücadelenin hazırlık tartışmaları olduğunu, toplantıdan eylem kararları çıkartılması gerektiğini vurguladı.

Genel Başkanı Vahdettin Karabay ise, IMF'yle yapılan stand-by anlaşması ve buna bağlı olarak sınıfa yöneltilen saldırıları eleştirdi ve DISK'in çözüm önerilerini anlattı: DISK anti-demokratik yasalara radikal biçimde karşı çıkacak, demokratikleşme doğrultusunda azami çaba gösterecek; emek güçlerinin birleşmesi için ısrarlı çaba harcayacak; TİS sürecinde, iş güvencesi, kazanılmış hakların korunması, grev yasalarının kaldırılması, kıdem tazminatı pazarlığına izin verilmemesi doğrultusunda çalışmalarını sürdürecektir...

Ardından sendika şube başkanları ile işyeri temsilcileri konuştular. 10 sendika yöneticisi ile 8 işyeri temsilcisi DISK yöneticilerini DISK'in izlediği çizgi nedeniyle eleştirdiler. Eleştiriler şöyle özetlenebilir: Şimdiye kadar alınan kararların hayata geçirilmediği; işçi sınıfı örgütlülüğünün sürekli küçüldüğü; sendika bürokratları sayesinde sermayenin saldırılarının daha da kolaylaştığı; sendikalaşma çabalarının genelde yenilgiyle sonuçlandığı; direnişlere desteğin yönetim düzeyinde kaldığı; DISK'in ESK'dan derhal çıkması gerektiği; 7'li inisiyatifin işçilere ve DISK'e göre olmadığı; DISK'in bu inisiyatiften çekilmesi gerektiği; sermayenin hep arkasından işçi sınıfı örgütlerini ararak saldırılarını gerçekleştirdiği; artık eylem zamanının geldiği, bilinen şeyleri tekrarlamak yerine yaşananlardan ders çıkarmak gerektiği, vb... Aynı konuşmacılar bir dizi eylem önerisi de sundular; etkili ve yeni eylem biçimlerinin hayata geçirilmesi, yerel ve merkezli mitingler yanında ülke genelinde bir günlük iş bırakma vb...

Tokmak ve Karabay eleştirileri yanıtladılar. DISK'in devlet güdümli bir örgüt olmadığı, kendilerine sendika ağaları diyenlerin haksızlık ettikleri, DISK yönetim kurulu üyelerinin aylıklarının 260 milyonu geçmediği vb. üzerinden kişisel savunma yaptılar. Ardından, Türkiye'de mücadele verilecekse düştün faşistleriyle bile gerektiğinde yan yana gelmekten çekinmemek gerektiği, DISK'in Türk-İş örgütüyle değil Türk işçisiyle birlikte hareket ettiği anlatıldı. Ayrıca, DISK olarak Ege Üniversitesi'ndeki öğrenci eylemi ile Şeyda Gergin'e yapılan saldırıyı kınadıklarını belirttiler. Ankara merkezli bir eylem kararı alındığı, fakat eylemin biçim ve tarihinin henüz belli olmadığı açıklandıktan sonra temsilciler kurulu toplantısı sona erdi.

DISK'li sendika bürokratları her defasında yaptıkları gibi davrandılar. Sermayenin saldırıları genel bir eleştiri konusu yapılmakla birlikte, tabanın mücadelesine yanıt verecek bir eylem kararı çıkartılmadığı gibi, eylem istemleri de geçirilmedi. Tabandaki hoşnutsuzluğun bilincinde olan sendika bürokratları bu sefer de öfkenin zamana yayılması, yumuşatılması için üstlendikleri görevi layıkıyla yerine getirdiler. Bunu da hainliği tescil edilmiş kimi sendika şube başkanlarının desteğini arklarına alarak yaptılar.

İşyeri temsilcilerinden çok şube başkanları ile yönetim kurulu üyelerinin ağırlıkta olduğu bir toplantıya tabanın talepleri yansımayaacağı gibi, buna

uygun bir eylem kararının alınması da düşünülemezdi. Nitekim öyle de oldu. Kimi ilerici şube başkanları ile işyeri temsilcileri dışta tutulursa, konuşma yapan şube başkanları, genel duruma ilişkin eleştirilerin yanı sıra sermayeyle birlikte hareket eden DISK yönetimine övgüler dizmeyi ihmal etmediler. Dahası, DISK'in sınıf işbirlikçisi çizgisini eleştiren sınıf bilinçli temsilcilere yanıt verme işini de üstlendiler.

Sonuç olarak, DISK'in İstanbul Temsilciler Kurulu'ndan saldırılara karşı somut bir eylem kararı çıkmadı. Toplantı coşkusuz bir ortamda başladı, öyle de sonuçlandı.

İşyerlerinden daha çok birer temsilci toplantıya katılmış, temsilciler dışında tek bir işçi dahi gelmemişti. Bu, işçilerin ilgisizliğinden değil, işyerlerine bu yönde bir çağrının yapılmamasından kaynaklanıyordu.

Kızıl Bayrak: Geçen temsilciler kurulu toplantısında da belli eylem kararları alınmıştı. Bunlar hayata geçirilemedi. Bu toplantıdan ne tür sonuçlar bekliyorsunuz?

Üzeyir Demirtaş (B.Metal İş 2 No'lu Şb. başkanı): Mutlaka birtakım kararlar çıkacak buradan. Önemli olan bu kararları işin öznesi olan sınıf bireyleri-kadroları ile birlikte yaşama gerektirebilmek. Ayrıca, alınacak kararlar sadece DISK'in yapacağı eylemler şeklinde olmamalı. Emek Platformu çerçevesinde, sermayenin topyekun saldırılarına karşı topyekun bir mücadele hattı oluşturup, ortak güç ve eylem birliği, emek örgütleriyle birlikte ortak bir mücadele hattı oluşturmak gerekiyor. Şu an ne karar çıkacağını bilmiyorum ama.

Zeynel (K. Çekmece Belediyesi'nden temsilci): Ben bu konuda umutsuzum. Rıdvan başkanın özellikle Ankara yürüyüşlerinin, nerede eylem varsa DISK oradadır tavrının sonucunu gördük. Mecliste bitti. Burada konuşulanlar hep lafta kalıyor. DISK'in temsilciler kurulunun cansız geçmesi, "her sene olduğu gibi temsilciler kurulu toplantısını yaptık" mantığından kaynaklanıyor. Postu kurtarma yani. Bunun dışında bir şey çıkacağına inanmıyorum. Esenyurt Belediyesi 1,5 ay önce 37 işçiden 35'ini anlaşmalı olarak işten çıkartıyor. Sendika hiçbir şey yapmıyor. Herşey bitmiş, geçen çarşamba günü gidip basın açıklaması yapıyor. Yani bu kadar geç.

Mustafa Çelik (Tezmaç işyeri temsilcisi): Burada konuşup da dışarda emek cephesiyle birlikte hareket etmediğimiz sürece, bu toplantılardan bir şey beklemiyorum. Şimdiye kadarki tüm temsilciler kurulu toplantılarında beklentilere cevap verilmedi.

Himmet Keş (Beyoğlu Belediyesi'nde baştemsilci): Bizim taleplerimiz olacak, burada sunacağız. Öneriler bellidir. Tabii ki sendikaların bunların arkasında durması gerekiyor. Bu öneriler söylendiği yerde kalmamalı, bunların takipçisi olacağız. Denildi ki, deprem felaketi çıktı, eylemlere ara verdik. Bundan sonra uygulayacaklarını umuyoruz.

Fikri Taşkın (Permatik temsilcisi): Benim hiçbir şekilde buradan beklentim yok. Bunu çıkıp kürsüde ifade edeceğim. Burada sadece söylemlerle kalıyoruz. Geçenlerde bizim şubenin temsilciler kurulu toplantısında bir arkadaş dışarı atıldı. Bir yıldır yönetim kurulundan istifa etmiş arkadaş var, onun yerine atama yapılmıyor; bunu yapamayanlar burada alınan kararları uygulayabilirler mi? Mümkün değil, bu yöneticilerle uygulanmaz da zaten.

Ahmet Fettahoğlu (Tersane işçisi/Limter-İş): Buradan eylem kararları çıkacağına düşünmüyorum. Çünkü bu kararların asıl muhatapları ile tartışılıp alınması gerekiyor. O zeminin de zaten burada yakalanmadığını düşünüyorum. Bundan bir beklenti belki çıkabilir, ama o da temsilcilerden çok

sendikaların bakış açısını yansıtabilir.

Kızıl Bayrak: Bu toplantıya gelmeden önce işyerilerinizde tartışma süreci yaşandı mı? İşçiler, temsilciler kurulunda dile getirilmesi için, taleplerimiz budur dediler mi?

Ü. Demirtaş: Bu hafta içerisinde şube temsilciler kurulunu topladık. Orada tartışılanlar çerçevesinde temsilci arkadaşımız burada konuşacaklar zaten. Talepler; saldırılara karşı özellikle Emek Platformu'nun kurumsallaşması ve alt ayaklarının oluşturulmasıdır. Bunun dışında DISK'in 7'li inisiyatif içerisinde yer almasına karşı eleştirimiz olacak, ki DISK'in ESK'dan çekilmesi yönünde kongre kararı da vardır. DISK emek örgütlerinin safında olmalıdır.

Zeynel: Ben temsilci olarak 4 gün önce duydum, işçilerin haberi yok. DISK içerisinde alttan üste kadar tüm yöneticiler koltuk peşinde. Hangi şubeyi, hangi sendikayı yanına çekeceğim, ileriki kongrede yerimi daha sağlam nasıl garanti altına alırım? Bu anlayış değişmediği sürece bir yere gideceğim inanmıyorum.

M. Çelik: İşyerinde bu yönde tartışma olmadı. Toplantıyı 2 gün önce öğrendim.

H. Keş: İşçi arkadaşlarımızın önerileri oldu. Bu önerileri dile getireceğiz. Başta işgüvencesi, sigortasız çalışma, cezavlemlerindeki insanların serbest bırakılması geliyor.

A. Fettahoğlu: Yaygın bir çalışma yapamadık. Çünkü işyerimizde esnek üretim hakim. Dahası bu sorunları işçilerle tartışabileceğimiz platformdan da yoksunuz. Ancak birebir tartışabiliyoruz. Sonuçta, burada konuştuğlarımız onlarla mutabakata vardığımız şeyler.

Kızıl Bayrak: Türkiye AB adaylığına kabul edildi. Bununla birlikte demokratikleşme adı altında toplumu sersemletmeye yönelik yoğun bir propaganda giriştiler. Bu konuda düşünceleriniz nelerdir?

Ü. Demirtaş: AB adaylığının bir şey getireceğine inanmıyorum. Keşke bir dizi olumlu gelişme olsa. Ama görüyoruz, hak isteyenlere karşı köpekli saldırılar yaşıyoruz. Önümüzdeki TİS sürecinde bastırılmış bir ücret politikası izlenecek. Esnek çalışma dayatılacak. Bunu bugünden görüyoruz. Hiçbir beklentim yok.

Zeynel: AB ekmeğimizi tümden elimizden almak için kemer sıkma politikası uygulatılıyor. Ecevit Star gazetesinde iki sene daha kemer sıkıp rahatlayacağız diyor. Düşünün, Alaattin Çakıcı'yı dahi yargılama gücünü gösteremiyorlar.

M. Çelik: Bence AB, işçi sınıfının zararına, burjuvazinin çıkarıdır. Biz emekçiler hep ezilip sömürülüyoruz. Bu burjuvazinin bir oyundur. Ben demokrasi, barış, insanca yaşamak ve özgürlük istiyorum. Biz işçilerin talebi budur.

H. Keş: Bizi Avrupa kapısına sadece bekçi olarak alacaklarını düşünüyoruz. Bundan bir şey çıkacağını beklemiyoruz, işçiler olarak. Tüm Türkiye'de işyerlerinde, özellikle belediyelerde işten çıkarmalar artıyor. Eğer AB'nin yaran olsaydı, bunlar yaşanmazdı.

F. Taşkın: AB işçi sınıfına bir şey getirmez. Medya öyle yansıtmaya çalışıyor, yani demokrasi gelecek! Demin kürsüde bir arkadaş ifade etti, demokrasi geliyorsa sermaye için geliyor. Bu ülkede sınıflar savaşı varsa, bu mümkün değil. Yarnın sen haklarını savunmak için yürü diyebilirler mi? İşte bugün görüyoruz, hak arayanlara köpeklerle saldırmaya başladılar. Bu saldırılar daha da azgınlaşacak.

A. Fettahoğlu: AB bir aldatmaca. Sermaye için daha şatafatlı bir yaşam, işçiler için değişen bir şey olmaz. Demokratikleşme diyorlar, ama işkence günden güne artıyor, insanlar sokak ortasında tecavüze uğruyor. Bizim için değişen bir şey olmayacak.

Habip ve Tuna yoldaşlar.../1

Onlar partimizin özü ve özetidirler

H. Fırat

Habip ve Tuna yoldaşların, kendi kişiliklerinde, partimizin: dava adamı olmak, tutarlı devrimci kimliğin temsilcisi olmak konusundaki görüş, anlayış ve pratiklerini somutladıklarını vurgulamak istiyorum. Dışarda devrim ve sosyalizm davası için enerjik bir biçimde çalışmak, devrimin başarısı için yapılabilecek olanın azamisini yapmak: bunu hem Ümit'in yaşamı üzerinden, hem Habip'in yaşamı üzerinden bütün açıklığı ile görebilirsiniz. Bu iki yoldaş çalıştıkları tüm alanlarda enerjik bir çabanın temsilcisi olmuşlar, hep toparlayıcı bir rol üstlenmişlerdir. Elbetteki parti hiverarsisindeki hızlı yükselişlerini aynı zamanda buna borçludurlar. Dışarıda böyle olan bu insanlar, poliste ve işkencede de her defasında tam olarak direndiler. Bu insanlar zindanda da her zaman tam direniş çizgisi izlediler. Habip her zaman direnişe denk geldi ve her zaman sarsılmaz, örnek bir direnişçi oldu. Dahası her zaman bu eylemlerin öncü kadrosu içinde yer aldı, ki önemli olan nokta bu zaten. Daha Kemalpaşa'dan başlayan ve hep direnişin en önünde olmak kimliği ile sivrilmiş bir insanla, bir sınıf bilinçli komünist işçi ile yüz yüzeyiz burada. Mesele zindanda genel direnişçi kimliğin bir neferi olmaktan ibaret değil yalnızca, böyle bugün yüzlerce devrimci var. Direnişin hep öncüsü olan, hep öncü kadro içinde yer alan bir kimlikle ve kişilikle yüz yüzeyiz burada biz.

Parti henüz sözünü söylemiş değil

Habip ve Tuna yoldaşlar üzerine, yalnızca bir giriş, bir başlangıç değerlendirmesi kapsamında bir şeyler söylemek istiyorum.

Yoldaşlarımız üzerine parti olarak henüz konuşmuş sayılmayız, bunun için henüz zaman var. Biz yoldaşlarımızın siyasal yaşamlarından en temel birkaç çizgiyi, daha çok da bir ilk bilgilendirme amacı ve görevi çerçevesinde, kamuoyuna sunduk ve öylece bıraktık. Kronolojik bir sunuluş içerisinde

verilen bu yüz ağırtıcı birkaç kalın çizgi, başlangıç olarak bizim için yeterliydi. Bunun ardından bir süre bekleyebilirdik. Öncelikle onları tanıyan partimize yakın-uzak başkalarının konuşması gerekiyordu ve halihazırda yapılan budur. Biz bunun ardından konuşup değerlendireceğiz, bunun için yeterli zamanımız nasılsa olacak. Şu an yoldaşları tanıyan devrimciler, emekçiler, tabandan yoldaşlarımız konuşuyorlar, duygu ve değerlendirmelerini ortaya koyuyorlar, parti önceliği bilerek onlara veriyor.

Dikkate değerdir; biz henüz konuşmuş değiliz ama, ortada herhangi bir boşluk da yok. Tersine, yoldaşlarımızı anlatan, en sade ve samimi şekilde yücelten yazı ve değerlendirmelere basınımızın sayfaları yetmiyor. Onları şu veya bu ölçüde tanıyanlar şu an bizim suskunluğumuzu hissettirmeyecek bir yoğunluk ve doyuruculukta konuşuyorlar.

Çok geçmeden biz de konuşacağız, bizim de konuşup değerlendirme sıramız gelecek. Doğal olarak biz daha farklı konuşacağız. Biz sorunu nispeten daha farklı bir çerçevede ele alacağız. Parti olarak bizim yoldaşlarımıza ilişkin duygularımızı dile getirmemiz özel bir ihtiyaç değil. Bunu devrimciler yapıyorlar, yoldaşlarımız yapıyorlar, bu yiğit yoldaşlarımızı tanıyan emekçiler yapıyorlar. Üstelik fazlasıyla sade ve güçlü bir biçimde, sadelik ve samimiyet yüklü ifadelerle.

Biz yoldaşlarımızın yaşamından, mücadelesinden, bu mücadele içinde oluşturdukları kişilikten öğrenmek üzere; onlardan geleceğe kalacak olan, kalması gereken herşeyi süzüp almak üzere; bu temel üzerinde partimizi, saflarımızdaki militanları eğitmek ve bu eğitim öğelerini tüm devrimci harekete, onun kadro ve militanlarına, devrimci işçi, emekçi ve gençlere sunmak üzere konuşacağız. Bunun için de henüz zamanımız var, bu konuda fazla acelemiz yok.

Bu nedenledir ki ben, farklı bir vesileyle gündeme gelen buradaki bu konuşmanın bir ön değerlendirme, yalnızca bir ilk giriş kabul edilmesini istiyorum. Bunun ifade ettiğim nedenlerin yanı sıra başka nedenleri de var. Parti olarak bizim önümüzde; bu yoldaşların bizdeki siyasal ve örgütsel süreçlerini daha yakından düşünmek, buna biraz zaman ayırmak, onların bugüne kadar yazdıklarını yeniden ve her zamankinden daha dikkatli bir biçimde incelemek, yaptıklarını çok yönlü olarak düşünüp irdelemek, yaşadıkları süreçlerden gitmek, değişik süreçlerdeki durumlarından ve tutumlarından gitmek, bunları irdelemek, bir takım sonuçlar süzmek ve partiye bunu bir deneyim, bir birikim, bir kazanım olarak sunmak gibi temelli bir görev var. Ve bu bizim için hiç de aceleyle getirilmemesi gereken temel önemde bir görev.

Şehit devrimciler hakkında konuşmanın kolaylığı ve zorluğu

Devrim mücadelesinde şehit düşen insanlar her zaman değerli görülür, onlar her zaman en iyi duygu ve düşüncelerle anılır, onlara her zaman en iyi ve olumlu özellikleri üzerinden sahip çıkılır. Bu son derece normal, tümüyle anlaşılır bir durum ve tutumdur. Aslında normal insan yaşamında bile bu böyledir. Devrim gibi büyük bir dava uğruna hayatını vermiş insanlara sahip çıkmak, onların ardından övgülü sözler söylemek bir bakıma kolaydır. Fakat kolay olduğu ölçüde de, tersinden ölen bir devrimciyi gerçekten hak ettiği değeri biçerek sahiplenmek alanında da bir yerde belli zorluklar taşıyan bir iştir bu. Zira bu bir inandırıcılık ve samimiyet sorunu da yaratır.

Mücadelede şehit düşen her devrimcinin ardından yazılan şeyler, edilen sözler hep övücüdür. Ölen insanlar hep iyi insanlar, hep güçlü insanlar olarak görülür ve gösterilirler. Öyledir de. Devrim davasında kendini adanmış ve bu yolda şehit düşmüş insanların, doğaldır ki dava için pozitif olan yönleri ön plana çıkarılır. Yineliyorum, bu tavırda bir yanlışlık ya da samimiyetsizlik görmüyorum. Önemli olan, bu insanların olumlu ve güçlü yanlarıdır, geleceği temsil eden ve geleceğe kalacak olan yanlarıdır. Ve şehit devrimciler hakkındaki değerlendirmelerde onların hep bu yanlarından hareketle konuşulduğu için, genellikle şehit devrimciler hep aynı biçimlerde, adeta standartlaşmış ölçü ve kalıplarla övülmüş gibi görülürler. Bu ise yazık ki bir kanıksama yaratıyor ve yapılan değerlendirmelerin gereğince algılanmasını zorlaştıran bir etkide bulunuyor. İnandırıcılık sorunu diye ifade ettiğim durum budur.

Bütün bunlarla sözü elbette bir yere getirmek istiyorum. Evet, ölen devrimciler hakkında konuşmanın kolaylığı, bir yerde onlar hakkında konuşmak için bir zorluk alanı da yaratıyor, bir inandırıcılık sorunu da yaratıyor. Ama ben, gelinen yerde, yoldaşlarımızla ilgili böyle herhangi bir zorluğun kalmadığını düşünüyorum. Zira daha henüz biz pek konuşmadan, onlar hakkında, bize yakın ya da uzak bir dizi insan tarafından yapılmış değerlendirmeler, söylenmiş sözler var. Geçtik kendi yoldaşlarımızı, geçtik saflarımızdaki, tabandaki emekçilerin samimi duygularını, dışımızdaki devrimciler, dışımızdaki bir takım ilerici insanlar, yazarlar yoldaşlarımız hakkında konuşuyorlar. Ve bu, bugüne kadar çok rastlanan bir şey, çok alışıldık bir durum değil. Ben bu kadar yıldır siyasal yaşamın içindeyim, buna çok fazla rastlamadım, ya da belki de dikkat etmedim. Bu ülkede çok sayıda devrimci şehit oldu, çok yiğitlikler görüldü, insanlar kendilerini yiğitçe adanmasını bildiler, dövüşüler öldüler, çatıştılar

öldüler, işkencede öldüler, kaybettirildiler. Bu tür bir sahiplenme çok nadiren görülen türden bir sahiplenme. Burada '71 devrimcilerini, devrim tarihimize mal olan, kilometre taşlarını oluşturan bu insanları bir yana koyuyorum, onların yeri ve konumu ayrı ve benzersizdir. Ama ilk defa bu toplumda artık kanıksatılmış hale getirilen bir katliamda ölen bir grup devrimci içerisinde iki devrimci özel bir tarzda dikkat çekiyor. Bizden çok uzak olan ya da bizimle çok özel teması olmayan bir takım çevreler ya da kişiler, bu yoldaşlarımız şahsında duygularını, düşüncelerini dile getirmek ihtiyacı duyabiliyorlar. Bu bir ölçüde yeni ve farklı bir durumdur.

İşte ilginç bir örnek var önümüzde. Eski bir politikacı, eski bir DEP milletvekili olan ve bir dönem Ulucanlar'da yatmış bulunan, dolayısıyla yazdıklarını duyumlarına değil kendi dolaysız gözlemlerine dayandıran ve tam da bu dolaysız gözlemleri sayesinde belirli bir devrimciye gözünü dikmiş bulunan bir şahsiyet, Mahmut Alınak, oturup "Habip'in Öyküsü"nü yazabiliyor. Bu konuda kamuoyu önünde en samimi duygularını ortaya koyabiliyor. Habip'in ölümünü duyduğunda hıçkırıklarla ağladığını söyleyebiliyor. Bizimle ya da Habip yoldaşla normalde herhangi bir özel politik yakınlığı da yok. Herhangi bir ideolojik birlik ya da politik yakınlık sorunu değil bu. Genelde devrimci bir yakınlık kuşkusuz var. Ama burada dikkat çeken bir devrimci var; Mahmut Alınak, bu devrimcinin birçok bakımdan ilgisini çektiğini, hayranlığını uyandırdığını söylüyor. Ve bu devrimci henüz sağken, henüz böyle anlamlı bir ölümü yaşamamışken, onun hayatından kalkarak, onu kendi ana kahramanına model seçerek, bir roman yazma yoluna gidebiliyor. Habip'in bu dikkat çekici kişiliği bir gücü, bir devrimci emeği, bu emeğin ürünü bir kimliği anlatıyor kuşkusuz.

Aynı şeyi Ümit yoldaş üzerinden söyleyebilirim. Geçtik devrimci kesimi, geçtik komünistleri, geçtik militan direnişçi geleneğin temsilcisi militan akımları, devrimcileri unutmuş bir günlük gazete, Kürt meselesinden dolayı, şovenizm zehirinin yarattığı derin önyargılardan dolayı sol ile arasına epey bir zamandır çok belirgin bir mesafe koymuş bir günlük gazete, gelip bizim bu yoldaşımızın yakınlarıyla konuşmak, onunla ilgili bir yazı kaleme almak ihtiyacı duyabiliyor. Ve bu yazı burjuva demokrat ölçülere göre fena bir yazı da olmayabiliyor. TKİP Merkez Komitesi üyesi olduğu katliamın hemen ertesinde açıklanmış bir komünistin kendine bu tür yayınlarda övgülü bir yer açması elbette küçümsenir bir olay değil. Orada anlatılan, insani ve devrimci kişiliği ve kimliği üzerinden olumlanan bir devrimci var ve bu devrimci komünist bir yeraltı partisinin Merkez Komitesi üyesi. Bu olayın politik anlamı ve önemi küçümsenemez.

Mesele bundan da ibaret değil. Bir örnek olarak veriyorum; yasal sol bir partinin Genel Merkezi Ümit yoldaşla ilgili olarak politik yayın organımıza özel bir başsağlığı mesajı gönderme ihtiyacı duydu.

Kendi dışımızdaki devrimciler tarafından bu kadar rahat sahip çıkılabilen ve bizim yapamayacağımız övgülere konu olan iki yoldaşla yüz yüze olduğumuz için haklarında konuşmak nispeten daha kolay. Bu durumda ben de daha rahat, herhangi bir sıkıntı duymadan konuşabilirim demek istiyorum. Kuşkusuz yoldaşlarımızı hiçbir biçimde idealize etmeyeceğiz. Bu tür bir çaba bizim anlayış ve değerlerimizle, yaratmaya çalıştığımız kültürle bağdaşmaz. Kaldı ki her idealizasyon çabası yalnızca ters etkiler ve sonuçlar yaratır; mevcut değere bir şey katmaz, tersine ondan eksiltir, inandırıcılığını zayıflatır. Nasıl ki partimiz, üstünlüklerinin yanı sıra, her zaman bir takım temel önemde kusurlarının da olduğunu söyleyip durduysa ve her zaman biz kendi üstünlüklerimize dayanarak kendi kusurlarımızla uğraşıp ilerleyeceğiz dediysek, yoldaşlarımız için de bu böyle. Onların da durumu tamı tamına bu, onların da bu çerçevede, bu ölçülere göre ele alınması gerekir. Başka türlü olamaz; zira onlar bir bakıma partimizin özü ve özetidirler. Onlar da üstünlükleri ve zayıf yanları olan iki yoldaş, iki insan, iki devrimci... Kusurları da olan, tartışmalı yanları da olan, ama devrimci kimlik yönünden tartışmasız olan, devrim ve sosyalizm davasına bağlılık planında tartışmasız olan iki insan.

Kısa da olsa, anlamlı bir takım sözlerle... Bu genel olarak şehit olmuş insanlar hakkında usulen yerine getirilen bir davranış tarzı değildi. Öyle olsaydı Habip yoldaş hakkında da aynı şey yapılırdı. Oysa bu sadece Ümit yoldaş hakkında yapıldı. Bu, kuşkusuz Ümit yoldaşın İstanbul'da tanınmasından gelen ve yine politik anlamı ve önemi olan bir davranış.

Bir başka örnek, Habip yoldaş hakkında eski bir işçi devrimcinin bulunduğu cezaevinden yazdığı bir yazıdır. Bu da örneğine az rastlanır bir şey. Ama yapıldı, böyle bir yazı gönderildi bize. Ve bu yazı bir yoldaşın bir yoldaşına yapabileceği en ileri bir övgüden oluşuyor. Yıllardır tutuklu bulunan bir eski işçi olduğunu yazdıklarından çıkarıyoruz, kendisini tanımıyoruz.

Özetle biz burada, kendi dışına taşan, kendi dışında bir etki alanı yaratan iki yoldaşla yüz yüzeyiz.

Onlar partimizin özü ve özetidirler

Kendi dışımızdaki devrimciler tarafından bu kadar rahat sahip çıkılabilen ve bizim yapamayacağımız övgülere konu olan iki yoldaşla yüz yüze olduğumuz için haklarında konuşmak nispeten daha kolay. Bu durumda ben de daha rahat, herhangi bir sıkıntı duymadan konuşabilirim demek istiyorum. Kuşkusuz yoldaşlarımızı hiçbir biçimde idealize etmeyeceğiz. Bu tür bir çaba bizim anlayış ve değerlerimizle, yaratmaya çalıştığımız kültürle bağdaşmaz. Kaldı ki her idealizasyon çabası yalnızca ters etkiler ve sonuçlar yaratır; mevcut değere bir şey katmaz, tersine ondan eksiltir, inandırıcılığını zayıflatır. Nasıl ki partimiz, üstünlüklerinin yanı sıra, her zaman bir takım temel önemde kusurlarının da olduğunu söyleyip durduysa ve her zaman biz kendi üstünlüklerimize dayanarak kendi kusurlarımızla uğraşıp ilerleyeceğiz dediysek, yoldaşlarımız için de bu böyle. Onların da durumu tamı tamına bu, onların da bu çerçevede, bu ölçülere göre ele alınması gerekir. Başka türlü olamaz; zira onlar bir bakıma partimizin özü ve özetidirler. Onlar da üstünlükleri ve zayıf yanları olan iki yoldaş, iki insan, iki devrimci... Kusurları da olan, tartışmalı yanları da olan, ama devrimci kimlik yönünden tartışmasız

olan, devrim ve sosyalizm davasına bağlılık planında tartışmasız olan iki insan. Böyle oldukları içindir ki zaten, üzerinde durduğum o büyük etkiyi yaratabiliyorlar.

Faşist katliama karşı en anlamlı tepki bu yoldaşların sahiplenişleri üzerinden ortaya çıktı. Bu yoldaşların cenaze törenlerinin olaya dönüşmesi sayesinde katliam günlerce ayrıca kamuoyu gündeminde kaldı. İzmir'de kitle örgütleri yöneticileri jandarma ile çatışmayı göze alabildiler. Bu bir şeyi gösteriyor kuşkusuz. İzmir'den yazan bir yoldaş; ben, yıllar sonra, İzmir'de sözü çok edilen bu partili komünistin meğer ki bizim Habip yoldaş olduğunu katliamdan sonra öğrenmiş oldum, diyor. Bir başkası katliamın hemen ertesinde yapılan gösterilerden hareketle yine İzmir'den; "İzmir

uğrunda ölünecek bir şeyler olduğunu kanıtlayan Habip Gül'ü bekliyor", diye yazıyor.

Tabii ki tüm bunlar bir rastlantı değil. Bu insanlar bir partinin, partimizin Merkez Komitesi üyeleri. Demek ki bu bir rastlantı değil, bunlar sıradan kadrolar değil. Bunların bir takım anlamlı özellikleri ve yetenekleri kendi kişiliklerinde toplamaları son derece normal. Bir yeraltı partisinin Merkez Komitesi illegalitenin elverdiği sınırlar içerisinde kaç kişiden oluşur ki? Bunlar işte böyle, kendini Türkiye'de işçi sınıfı partisi olarak tanımlayan, devrimci yenilenmenin temsilcisi olarak sunan, bir ülkede devrimci komünizmi temsil ettiğini yıllardır toklukla savunan bir hareketin ve partinin Merkez Komitesi üyeleri olduklarına göre, kendi dışlarında da ilgi, sempati ve yer yer hayranlık uyandıran bir takım özellikleri kendi kişiliklerinde toplamış olmalarına çok da şaşırmamak gerekiyor.

Bu yoldaşlar bizim partimizin özü ve özetidirler, dedim. Buna, yineliyerek, kusurlarıyla ve üstünlükleriyle diye ekliyorum. Tıpkı partimizin de kusurları ve üstünlükleriyle bu ülkede geleceği temsil eden bir parti olması gibi.

Sarsılmaz dava adamları

Haklarında söylenebilecek en önemli ve öncelikli söz, yapılacak en anlamlı değerlendirme ve tanımlama, bu yoldaşların birer gerçek dava adamı olmaları olgusudur. Her iki yoldaşın da en belirgin özelliği, en üstün ve göze çarpan niteliği bu. Ben geriye doğru bakıyorum, süreçlerine bakıyorum (ki bunlar çeşitli sorunlar da içeren süreçlerdir aynı zamanda), tartışmasız olan temel bir nokta olarak belirgin biçimde bunu görüyorum; bu yoldaşların ikisi de sarsılmaz dava adamlarıdır. Bu konuda hiçbir zaman zerre kadar tereddüt yaratmamışlardır. Ve her aşamada davayı hakkını tam vererek temsil etmişlerdir. Örnekleyeceğim, ama buna bir yerde çok da gerek yok; basınımda zaten şu günlerde peş peşe bunların belgeleri sunuluyor. Deyim uygunsa belgelerle konuşuluyor. Biz bu yoldaşların siyasi yaşam eskizlerini çıkarırken de kendimizi hiç zorlamadık. Sadece onların süreçlerini, örgütlü siyasal yaşamlarının kilometre taşlarını cümle cümle alt alta koyduk, işte

o çok ilgi uyandıran kısa özgeçmişler çıktı ortaya. Ki bir sürü temel noktada eksiktir de bu ilk eskiz. Bu insanların DGM kürsülerini devleti ve düzeni yargılamanın ve sosyalizmi savunmanın bir platformu olarak kullandıklarını oraya birer cümle olarak eklemeyi bile ihmal ettik, ki bu ne kadar temel önemde bir noktadır. Demek istiyorum ki, o kısa özgeçmişlerinde verilenler bile eksik çizgilerdir. Ama buna rağmen bu kısacık metinler ne kadar anlamlı bir tablo sunuyor, bu insanların devrimci siyasal yaşamları hakkında. Ve bu tablo, bu yoldaşların birer dava adamı oldukları konusunda herhangi bir tereddüt, herhangi bir tartışma bırakmıyor, herhangi bir ek söz gerektirmiyor.

Burada bütünsel bir dava adamı kimliği var. İnsanlar vardır, vuruşma anı gelince ölmesini bilir, yiğitliği ordan geliyordur. İnsanlar vardır, çalışmadaki gayretiyle, enerjisiyle dava adamıdır. İnsanlar vardır, dışarda çok verimsizdir de polisteki direnişiyle yine de gerçek birer dava adamı olduklarını gösterirler. İnsanlar vardır, poliste şu veya bu ölçüde zayıflıklar gösterirler de, zindandaki direnişiyle dava adamı kimliğini yeniden emekle ve dirençle kazanır, kanıtlarlar... Ama bu yoldaşlar tüm bu açılardan, tüm çalışma, mücadele ve sinama alanlarında, bütünsel bir tartışmasız devrimci kimliğin temsilcileridirler. Onlar, çok yönlü gerçek birer dava adamlarıdır.

Kuruluş kongremizde proletaryanın ileri sınıf devrimciliği üzerine yapılmış bir değerlendirme vardır. Bu değerlendirmede, siyasi poliste, zindanda ve mahkemelerde ileri sınıfın devrimci tutumu ve kimliği, dolayısıyla partinin temsil ettiği devrimci direnme geleneği, bütün bu direnme ve sinama alanlarında kendini bütünsel olarak gerçekleştirmek zorundadır, deniliyor. Bu genel planda bizim programımızın teorik bölümü ile ilişkilendiriliyor. Çünkü programımızın teorik bölümünün bir maddesinde, proletarya modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfıdır, deniliyor. O halde, bu sınıfın temsilcisi ve öncüsü olmak iddiasındaki bir partinin de, bu en tutarlı devrimciliği kendi şahsında gerçekleştirebilmesi gerekiyor, ki adına ve konumuna gerçekten layık olabilsin. Bunlar kuruluş kongremizin değerlendirmeleri.

Biz bizden önceki devrimci birikimi ve mirası hiçbir zaman küçümsemedik, onu her zaman ve her damlasında sahiplendik. Bu ülkede geçmişten bugüne devrimcilik adına büyük yiğitlikler gösterildi, çok büyük fedakarlıklar yapıldı, biz bu gerçeğin hep bilincinde olduk ve bu mirası hep sahiplendik. Partimizin kuruluş bildirisinde bunu ayrıca vurguladık; geçmiş kuşakların ortaya koyduğu sayısız fedakarlıklar artık boşa gitmeyecektir, zira partimiz bütün bu birikimin temsilcisi, güvencesi ve geleceğe taşıyıcısıdır, dedik. Tüm bir geçmiş direnme mirasını sahiplenmek niyetiyle söylenmiş sözlerdir bunlar.

Ama burada, bizim düzeyimizde artık bir farklılık, yeni olan bir şeyler var. Biz geçmişte devrimci demokrasiyi eleştirirken de (gene aynı farklılığa gelmek için söylüyorum); onda devrimci olan her şeyi sahiplenmek, ama ileri bir sınıfın kimliği üzerinden bunu yeniden, ve en önemlisi de, daha üst düzeyde yeniden var etmek dedik, kendi payımıza bu iddiayı taşıdık. Bize inkarcı diyenleri yanıtlarken, daha en baştan, daha '87'de, "bilimsel temellere dayalı devrimci bir inkar nedir?" diye sorduk ve yanıtladık: Türkiye'nin bir dönemine damgasını vurmuş ve devrimci tarihimizin bir

dönemini temsil etmiş küçük-burjuva devrimciliğinin bilimsel inkarı, onda ileri olan her şeyi özümseyerek, ama onu daha ileri sınıfın devrimciliği temeli üzerinde daha üst bir boyutta, daha geniş bir kapsamda ve temelde, daha bir bütünsel ve daha bir tutarlı tarzda yeniden var edebilmektir. İnkarcılığımız üzerine ucuz spekülasyonlar yapanlara yanıtımız bu oldu. Aradan geçen zaman, partiye varan hareketimizin bu sözleri boşuna etmediğini göstermiştir. Partimiz, geçmiş dönem devrimciliğinin olumlu yönlerini de özümseyen daha ileri bir devrimciliğin temsilcisi olduğunu bizzat hayatın içinde git gide daha açık biçimde göstermiştir, göstermektedir, daha da gösterecektir. O zamanlar bizim bu tutumumuzu anlayamayan ya da anlamak istemeyenlerin ise, geçmişin devrimciliğini bile koruyamayacaklarını söylemiştik, zaman bu konuda da bizi apaçık biçimde doğrulamış bulunmaktadır.

Habip ve Tuna yoldaşların, kendi kişiliklerinde, partimizin; dava adamı olmak, tutarlı devrimci kimliğin temsilcisi olmak konusundaki görüş, anlayış ve pratiklerini somutladıklarını vurgulamak istiyorum. Dışarda devrim ve sosyalizm davası için enerjik bir biçimde çalışmak, devrimin başarısı için yapılabilecek olanın azamisini yapmak; bunu hem Ümit'in yaşamı üzerinden, hem Habip'in yaşamı üzerinden bütün açıklığı ile görebilirsiniz. Bu iki yoldaş çalıştıkları tüm alanlarda enerjik bir çabanın temsilcisi olmuşlar, hep toparlayıcı bir rol üstlenmişlerdir. Elbetteki parti hiyerarşisindeki hızlı yükselişlerini aynı zamanda buna borçludurlar. Dışarda böyle olan bu insanlar, poliste ve işkencede de her defasında tam olarak direndiler. Bu insanlar zindanda da her zaman tam direniş çizgisi izlediler. Habip her zaman direnişe denk geldi ve her zaman sarsılmaz, örnek bir direnişçi oldu. Dahası her zaman bu eylemlerin öncü kadrosu içinde yer aldı, ki önemli olan nokta bu zaten. Daha Kemalpaşa'dan başlayan ve hep direnişin en önünde olmak kimliği ile sivrilmiş bir insanla, bir sınıf bilinçli komünist işçi ile yüz yüze burada. Mesele zindanda genel direnişçi kimliğin bir neferi olmaktan ibaret değil yalnızca, böyle bugün yüzlerce devrimci var. Direnişin hep öncüsü olan, hep öncü kadro içinde yer alan bir kimlikle ve kişilikle yüz yüze burada biz.

Bunu özellikle Habip yoldaş üzerinden ifade ediyorum, çünkü bizde uzun süreli zindan yaşamı olan yoldaş Habip yoldaştır. '91'deki ilk tutuklamadan sonraki 9 yılın 7 yılını içerde geçirmiş, ancak 2 yıl dışarda kalabilmiştir. Bu süre içinde belli aralıklarla tam dört kez işkence ve zindan görmüştür. Ümit yoldaş kısa sürelerle yatığı için, zindandaki direnişçi kimliği daha çok Habip yoldaş üzerinden ifade ediyorum.

Ulucanlar'daki direniş çizgisinin önünü yıllardır Habip yoldaş şahsında zaten TKİP tutuyor, bu konuda bir tartışma yok, herhangi bir tevazuya da gerek yok. Orası bizim merkezimizdi, son safımızla bu merkezin dağıtılması da hedeflendi. Devletin karanlık kontra merkezleri buradaki yoldaşlarımızı çok iyi tanıyorlar. Savcı katliamın ardından basına açıklama yaptığı zaman Habip'in üç ismi üzerinden konuşuyor; katliamın ardından basına bilgi verirken, herkesi tek tek sayıyor, Habip'e gelince bu sonuncusu diyor, ayrıca şu şu isimleri de taşımaktadır. Neden? Çünkü orada bir sicil var, bu ilgilendiriyor onları. Habip burada gerçekten çok özel bir hedef. Nereden geliyor bu diyeceksiniz? Bir ilerici politikacıda sempati

öteye hayranlık yaratan şey nereden geliyorsa, işte tam da oradan geliyor. Dostta hayranlık, düşmanda kin yaratan aynı kimlik ve kişiliktir. Orada bir kimlik, direnişçi bir kimlik, davada sarsılmaz ve inatçı bir kimlik var. Son bir senedir hücre saldırısı konusunda döne döne yazılar yazan, tüm zindanları uyaran, CMK'yı uyaran, partiyi uyaran, kamuoyunu uyaran imzalı-imzasız sayısız yazının yazarı biri var burada, Habip Gül var burada.

Bu yoldaşların, çok yönlü ve bütünsel devrimci kimlik söz konusu olduğunda, bir de mahkemelerde sergiledikleri tutumları var. Yoldaşların katledilmeleri üzerine bir kez daha yayınladık DGM savunmalarını, bu nedenle burada buna bir şey eklemek çok gerekli değil.

Habip yoldaş son yargılanmasında geride iki anlamlı savunma bırakarak DGM'lerin karşısına çıkıyor. Tuna daha ilk mahkeme sorgusunda düzeni yargılayan ve devleti suçlayan bir devrimci siyasal savunmayla ortaya çıkıyor. Asıl savunmasında ise, Partiyi cepheden savunmaya hazırlanıyordu. Burada, iki önder yoldaşımız üzerinden yansıyan bir partili tutum var. Bu, DGM'leri, düzeni ve devleti suçlamanın, partiyi ve devrimi savunmanın kürsüsü olarak kullanmaktır.

Bu genelde ne kadar yaygın bir davranıştır, bilemiyorum. Adıyla, sanıyla, kimliğiyle, kişiliğiyle örgüt yöneticisi olduğu bilinen bir sürü insan var, bilmiyorum, belki de vardır bu insanların siyasi savunmaları, ama hen görmedim. Normalde siyasi savunmalar kitlelere propaganda yapmak için yapılır. Yoksa siyasi savunma yapmanın bir anlamı yok, DGM'nin duvarları arasında kaybolur gider. Orada mahkeme kürsüleri üzerinden kamuoyuna ve kitlelere sesleniliyor. '60'lı, kısmen '70'li yıllarda bu tür savunmalar basına, kamuoyuna arada bir de olsa yansırı. Türkiye'de '80-90'lı yıllarda medya üzerinde tam tekel kuruldu, hiçbir siyasi savunma kamuoyuna yansımıyor. Ama devrimci örgütler bu tür savunmaları kendi yayınları üzerinden kamuoyuna duyurabilirler, hiç değilse devrimci kamuoyuna, kendi devrimci kitlelerine. Dolayısıyla böyle savunmalar olsa, normalde bunların yansiyabilmesi lazım, ama fazlaca bir örneğine rastlıyoruz değiliz.

Dava adamı olmanın, bütünsel direnişçi kimliğin bir başka yönünde de kısaca hatırlatayım. Bu insanlar özgürlüğü her an kucaklamak gayreti içerisinde olan insanlar. Habip'in pratiği bu açıdan gerçekten de çok anlamlıdır, bizim için bir onurdur. On aylık para cezasını yatmamak için firar eden bir devrimciyle yüz yüzeyiz. Para cezası 83 milyonu, o zamana göre fena bir para değildi; gene de ödemeyi düşünüyorduk, kabul etmedi ve kaçtı. Kaçışı da çok ilginç bir kaçış, sonradan bir dizi ara belayı da atlattı hayli maceralı bir kaçış. Evet, parayı ödemedi ve kalan on ayını yatmamak için kaçtı... Bu bir bakış açısı sorunudur. Bu bir devrimci kimlik sorunudur. Tünelin ucuna kadar gelip de dönen birinin ahmaklığına bir türlü anlayamadım, diye yazmıştı. Onun gibi bir devrimcinin gerçekten anlayamayacağı bir şey bu.

(Devam edecek...)

(23 Ekim '99 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşan ve bu sayıda ilk bölümünü sunduğumuz bu metnin tamamı, TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Kasım '99 tarihli 210. sayısında yer almaktadır. Sayfalarımızın durumuna bağlı olarak metni üç ya da dört bölüm halinde okurlarımıza sunacağız.)

Ankara Liseli Gençlik Platformu Bülteni'nin yeni sayısı çıktı

ALGP'den Merhaba

Yüz milyonlara varan okul masraflarıyla, milyarları bulan dershane masraflarıyla, katkı paylarıyla, kayıt, beden eğitimi, vakıf paralarıyla, bütçesiz ve ödeneksiz devlet okullarıyla, öğretmensiz ve tıka basa doldurulmuş sınıflarıyla, deprem bölgelerinde ve Kürt illerinde kapatılan okullarıyla, adaletsiz üniversite sınav sistemiyle, staj ve döner sermaye sömürüsüyle, ÖSYM-MEB-YÖK şeytan üçgeninin her türden özelleştirme saldırısıyla, satılığa çıkartılan üniversitelerle, anti-bilimsel şovenist-ırkçı ders müfredatlarıyla, faşist disiplin yönetmelikleriyle, okullarımızda yoğunlaştırılan sivil-resmi polis işgaliyle, dayakla, baskıyla, küfürle, hakaretle, ülkü ocağı patentli faşist güruhun her türden saldırısıyla, idare-sivil faşist-polis ittifakıyla, sokaklarda kurulacak polis barikatlarıyla, devletin her türden kişiliksizleştirme ve sürüleştirme politikasıyla, ana dilde eğitim hakkından ve kendi kimliğinden yoksunlukla; kısacası baskı, zorbalık, eşitsizlik ve özelleştirmeyle iç içe geçecek bir okul dönemi daha başladı.

Tüm bu sayılanlar sadece bugünden tahmin edebildiklerimiz. Bunlarla birlikte daha niceleri bizlere karşı kullanılacak yıl boyunca. Ve yıl boyunca tüm bunlara karşı okullarımızda, semtlerimizde ve sokaklarda mücadeleyi yükseltmek ve örgütlemek biz işçi-emekçi çocuğu lise öğrencileri için tek gerçek çıkış ve kurtuluş yolu.

Yaz dönemi; işçi sınıfının ve emekçi yığınların mezarda emekliliğe, uluslararası tahkime karşı yükselttikleri mücadeleyle, depremle birlikte dolaylı yoldan katledilen 40 bin insanla ve evsiz, barksız bırakılan yüzbinlerce işçi-emekçiyle, devletin üniversite sınavı rezaletiyle anılacak.

Bugünden bakıldığında yaz döneminin bilançosu çok açık ve net: Devlet 40 bini aşkın insanımızı yıkıntılar arasında ölüme, yüzbinlercesini açlığa, soğuğa ve evsizliğe, milyonlarca işçi-emekçiyi mezarda emekliliğe, ülkeyi ve tüm ezilenleri tahkimle birlikte emperyalizme köleliğe, milyonlarca işçi-emekçi çocuğunu ise geleceksizliğe ve eğitimsizliğe mahkum etmiştir. Ve bugün de devlet farklı araçlarla bizlere karşı saldırısını yoğunlaştırmaktadır.

Sunu unutmayalım ki, bunları ortadan kaldıracak, bu saldırıları geri püskürtecek güç mücadelemizdir. İnsanlık tarihinin her döneminde olduğu gibi bugün de son söz yine bize aittir. Bu söz hakkını layıkıyla kullanmak ise, mücadelemizi geliştirip güçlendirmeye ve yükseltmeye bağlıdır. Liseli gençliğin paralı eğitime, fırsat eşitsizliğine, işçi-emekçi çocuklarına üniversite kapılarının kapatılmasına, faşist baskılara karşı yükselteceği “eşit, parasız, bilimsel, ana dilde, demokratik eğitim” mücadelesi, hem liseli gençlik yığınlarının tek kurtuluş yolu, hem de işçi ve emekçilerin mücadelesinin önemli bütünleyenlerinden biridir. Bu anlamda, liseli gençliğin omuzlarına ağır yükler binmektedir.

**Herkese eşit, parasız, bilimsel, ana dilde eğitim!
Zafer direnen emekçilerin ve emekçi çocuklarının olacak!**

Eğitimde fırsat eşitsizliği

Gelecek-geleceksizlik, boşluk, yokluk, kölelik; işte hayat diye buna deniyor sermaye düzeninde. Neye sahip olacaksan, neyi isteyeceksen belirlenmiş senin için. Kalıplaştırılmışsın. Bu kutsal(!) çabanın en güzel aracı ise sınavlar. Seni baskı altına alan, hayatına, benliğine egemen olan, susturan, düşünmeni, gerçeği, yaşamı görmeni engelleyen, seni yok eden sınavlar.

Ve tabii ki en mükemmeli olan üniversite sınavı; geleceksizliğini belirleyen ama iki saatlik sürede, yaşamak için şansın olduğunu düşündürüp seni uyutan, köleleştiren, geleceğine sahip çıkma hakkını gasp eden, ne olacağının önceden belirlendiği ve ona göre şansının olduğu bir sınav.

Ve şimdi ilk soru; senin tekellerin düzenindeki yerini sınavdan önce belirleyen herkese farklı şans tanıyan bu fırsat eşitsizliği nasıl ortaya çıkıyor? Bu ayırım ilk olarak sınav öncesi eğitimde meydana geliyor. Bu adaletsizliği öncelikle paralı eğitim saldırıları oluşturmaktadır. Okullarımız eğitimin hiçbir unsuruna sorulmadan, gizliden gizliye işadamlarına peşkeş çekilmektedir. Kendi okulunu kendin yap, kitap, kalem, elektrik parası derken eğitim sistemi artık yeni bir dönemece girmiştir.

Liselere harç: Resmi Gazete’de yayınlandı ve meclisten geçtikten sonra para vermeden okullarımızın kapısından giremeyeceğiz. Yani artık bütün hayatta olduğu gibi kişiliğimiz ya da insan olduğumuz için değil, paramızla değerlendirileceğiz. “Paran varsa okursun, yoksa git olduğun gibi kal, aç da kalabilirsin ama bizim için hiçsin. “

Bu, “paran kadar oku” eğitim sistemimiz öncelikle bölgeler arası eşitsizlikte somutlanmıştır. Doğuda okullara (varsa eğer) verilmeyen paralar özel liselere ve üniversitelere peşkeş çekilmiştir. Yani sen sınavı kazanmak istiyorsan, bizim özel okullarımızda okuyacak, bizim dershanelerimize gidip, bize para kazandıracaksın, yoksa senin için bir gelecek söz konusu olmayacaktır, denmiştir.

İkinci soru; sınav sistemi bize neler getirecek? Yeni sistem üç ana bölümden oluşmakta. Öğrenci Yerleştirme Sınavı (ÖYS) yerine tek aşamalı Öğrenci Seçme Sınavı (ÖSS) konmuştur. Ortaöğretim Başarı Puanı yerine Ağırlıklı Ortaöğretim Başarı Puanı (AOÖBP) getirilmiştir. Böylelikle üniversitenin yolu sadece dershanelerden değil, aynı zamanda özel okullardan geçmeye başladı.

Aynı zamanda dershaneler de kontrol altına alınmış oldu. Ne de olsa herkes haddini bilmeli. Kimse tekellerden fazla para kazanamaz bu dünyada. Dershanelerin tek görevi, yeni pazar olanakları sağlaması dışında, öğrencilerin köleleştirilmesi görevini de başarıyla sürdürmektedir. O kadar para dökülen bu yapılar daha

bilimsel, çağdaş eğitim değil, sadece ezberci, kalıplaşmış soru ve cevaplardan oluşan bir eğitim programı izlemektedirler. Bu kurumlar böyle bir sistemle hayatına sahip çıkamayan gençliği seri biçimde üretirler.

Sınav sistemindeki diğer bir değişiklik ise alan sınırlamasıdır. Bu sınırlama büyük ölçüde meslek liselerine karşı gelişen bir saldırdır. Çünkü meslek lisesinden mezun olan bir öğrencinin iktisat, hukuk gibi alanlarda üniversiteye girme şansı yoktur. Örneğin; lisesinde elektrik dalında mezun olan bir öğrenci, elektrik mühendislerinden daha çok şey bilmesine rağmen mühendis olamamaktadır. Devlet veya özel okul öğrencilerinden çok daha fazla soru çözmesi gerekecektir. Fakat bu da paraya, sınav öncesi dershane fiyatına bağlıdır. Yani çoğu öğrenci için imkansızdır.

Bugüne kadar yeni sınav sistemiyle ilgili devlet güdümlü yüzeysel tartışmalar yapıldı. Sınav ne zaman olacak? Kaç soru olacak? Ama artık uyanmamız gerekiyor. Geleceğimizle oynanıyor, bize hiç sorulmadan ve bir de utanmadan eğitimle ilgili nutuklarla, sahte çözümlerle gözümüz boyanmaya çalışılıyor.

Bize bizden başka dost yok. Artık bunu anlamalıyız. Ve birleşik-örgütlü mücadelemizle hayatımıza, geleceğimize sahip çıkmalıyız!
**Üniversite kapıları
işçi-emekçi çocuklarına kapatılamaz!
Yaşasın birleşik-örgütlü mücadelemiz!**

ALGP BÜLTENİ'nin yeni sayısı:

- ✓ ALGP'den merhaba
- ✓ Dostça(!) bir ziyaret
- ✓ Cezaevlerindeki saldırılara karşı birleşmeli, mücadele etmeliyiz!
- ✓ Af istemiyoruz, affetmeyeceğiz!
- ✓ Keçiören'de paralı eğitim mağduru bir veli ile röportaj
- ✓ Polis dışarı, bilim içeri!
- ✓ Buram buram çete kokuyoruz
- ✓ Birlik, mücadele ve zafer!
- ✓ Gür-San işçileriyle dayanışmayı örgütleyelim!
- ✓ Eğitimde fırsat eşitsizliği
- ✓ YÖK ve liseler
- ✓ Eğitim-Sen'li bir öğretmenle yapılan röportaj
- ✓ Topyekun saldırıya karşı topyekun direniş
- ✓ 4 Aralık'ta alanlardaydık!
- ✓ İşçi-emekçi çocuklarına okuma hakkı yok!
- ✓ Mobil Lisesi'nden liseli dostlara
- ✓ İnsan olmak için düşünmek istiyorum
- ✓ Katkı paylarını ödemiyoruz!

'99 yılında dünya:

Artan istikrarsızlık ve keskinleşen çelişkiler

'99 yılının genel tablosu içinde yer alan çok sayıda mücadele ve direniş örneği yaşandı. Romanya'da Ocak ayında yaşanan görkemli madenci direnişi; Kasım ayında Roman kamyon fabrikası emekçilerinin eylemi; İran'da Temmuz ayında günler boyu devam eden militan gençlik hareketi; Pakistan'da birbirlerini izleyen genel grevler; Senegal, Güney Afrika ve başka Afrika ülkelerinde sık sık tanık olunan genel grevler; Latin Amerika'nın birçok ülkesinde, Ekvator'da Venezuela'da, Kolombiya'da yaşanan işçi ve emekçi eylemleri, dünya genelinde biriken mücadele dinamiklerinin göstergeleri oldular. Yer yer kendilerini dışa vuran bu mücadele girişimlerine topluca bakıldığında, ortaya çıkan ortak özellik, dünya genelinde ortak talepler etrafında bir mücadele cereyanının oluştuğudur. Bu cereyanın henüz kendisini istenilen düzeyde ifade edememesi, sorunun sadece bir yönüdür. Bu aşamada önemli olan, birikimin genelleşmiş bir karakter taşıması ve militan yönünün ağır basmaya başlamasıdır.

Bir yıl önce yaptığımız değerlendirmede, "'98 yılında ağırlaşan ve genelleşen kapitalizmin iktisadi bunalımı ve ek olarak üreyen farklı nitelikteki bunalım dinamikleri '99 yılını çok daha derin sarsıntılara gebe bırakmaktadır", demiştik. Zira, '98 yılına damgasını vuran, derinleşen iktisadi bunalım ve onun yol açtığı iflaslar olmuştur. Sıradan gibi görünen borsa krizleri ile başlayan iktisadi çöküntü yaygınlaşmış, başta Güney Kore, Malezya, Tayland, Endonezya gibi Uzak Asya ülkeleri olmak üzere Rusya ve bazı Latin Amerika ülkelerini iflasa sürüklemişti. Çok sayıda ülkenin ardarda iflas etmesi söz konusu ülkelerde korkunç bir yoksullaşmaya yol açarken, uluslararası sermayenin de yeniden mevzilenmesini sağlamıştı. İktisadi dengeleri alt üst olan ülkelerde birkaç ay gibi kısa bir sürede milyonlarca işçi ve emekçi kendilerini sokakta bulurken, sayısız küçük ve orta ölçekli işletme kapılarına kilit vurmak zorunda kaldı. İflasla sürüklenen ülkelerden kaçan sermaye emperyalist metropollere, ABD'ye ve Avrupa Birliği ülkelerine sığındı. Böylece, 80'li yılların sonlarında, Sovyetler Birliği

ve Doğu Bloku ülkelerinin dağılmalarının ardından tırmanan sermayenin ideolojik saldırısı manevi anlamda büyük bir darbe almış oldu. Kapitalist sistemin onyıllar boyu kutsanan ve model sayılan Uzak Asya kaplanları yere serildiler. Onyıllar boyu evrensel, mutlak ve alternatifsizmiş gibi gösterilen bu kalkınma modelinin gerçek yüzü tüm iğrençliği ile ortaya serildi. Günümüzde hiçbir sermaye sözcüsü, en arsızları bile, bu kalkınma modelinin adını dahi anmamaktadırlar. Kapitalist sistemin Uzak Asya'da yediği bu tokatın arkası Rusya'dan geldi. Bu ülkeyi "70 yıllık komünizm enkazından kurtarıp esenliğe çıkartmaya" çalıştıklarını ve topluma refah getirme yolunda dev adımlarla ilerlediklerini iddia edenlerin, birkaç yıl içinde geriye bir savaş alanı bıraktıkları görüldü. Sermaye sözcülerinin artık Rusya hakkında da birkaç yıl önceki söyleme başvurmaktan kaçındıkları görülmektedir.

'99 yılına, sermaye sözcülerinin ağız değiştirerek, "tüm tehlikelerin yılı oldu" dedikleri, böyle bir miras ve enkazla girildi. Oysa aynı çevreler, söz konusu '98 çöküşünün arifesine kadar, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından başlayan tarihsel sürecin "Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde tüm dünyaya barış, eşitlik ve refah getireceğini iddia ediyorlardı. Ancak, '98'den devralınan miras ve enkazdan dolayı, '99 yılı sermaye açısından "tüm tehlikelerin yılı" olabilirdi, ama olmadı. Çünkü, sınıf ve emekçi kitle hareketi, kapitalist düzene karşı birikmiş olan öfkesini örgütlenme ve dışa vurma olanaklarını yaratamadı. Onun için de egemen sınıfların korktukları boyutlarda bir sosyal patlama yaşanmadı.

Bu nedenle, '99 yılına damgasını vuran faktörler, yaşanan gelişmeler, uzlaşmaz sınıf çatışmasının dolayimsız ürünü olmaktan çok, kapitalist sistemin iç sancıları, sataşma ve saldırıları kategorisinde yer almaktadır. '99 yılına damgasını basan faktörlerin önem sırasını farklı açılardan saptamak mümkündür.

Bu faktörlerden dökümü en zor yapılacak olan, dünyada yaşanan sosyal hareketlilikler, sınıf ve emekçi kitle mücadeleleri ve gençlik hareketidir. Sınıf hareketi ideolojik bozgunun etkisinden henüz kurtulamadığı, örgütsüzlüğünü ve öndersizliğini aşamadığı için, kapitalist sisteme herhangi bir coğrafyadan, nesnel koşulların olgunlaşmasına rağmen, açıktan bir cephe açmakta zorlanmaktadır. Dolayısıyla, yer yer patlak veren işçi eylemleri kesik ve güdük kaldı. '98 yılında yaşanan iktisadi çöküntünün sonuçlarından hareketle, Uzak Asya ülkelerinin ve özellikle de Güney Kore'nin işçi sınıfına büyük umutlar bağlanmıştı. Bu umutların bir diğer ciddi odağı ise Rusya idi. Brezilya, Meksika, Arjantin gibi Latin Amerika ülkeleri işçilerine de aynı gözle bakılmaktaydı. Zira iktisadi çöküntünün en ağır bedeli bu ülkelerde ödendi. Ancak, bu umutların gerçekleşmesi için, işçi sınıfı ve emekçiler örgütlülük ve önderlik planındaki eksiklerini tamamlamadılar.

Emekçi kitle hareketi açısından '99 yılı içinde tanık olunan hareketliliğin en büyük boyutlu örneği Endonezya oldu. Suharto'nun kovulmasından bu yana bu ülkede kitleler, inişli çıkışlı bir seyre rağmen, eylemliliklerini sürekli kıldılar. Ancak, bu eylemlilik yatıştırılmamış olsa da, başıbozukluktan bir türlü

kurtulamadı. Düzen deneyimsiz ve örgütsüz kitle hareketini kıramadıysa da, onu oyalamayı ve saptırmayı başarabildi, dinsel gerici bir potaya akıtarak kendisi açısından tehlikeli bir rotaya girmesini bugüne kadar engelleyebildi.

Militan işçi-emekçi eylemleri yaygınlaşıyor

'99 yılının genel tablosu içinde yer alan çok sayıda mücadele ve direniş örneği yaşandı. Romanya'da Ocak ayında yaşanan görkemli madenci direnişi; Kasım ayında Roman kamyon fabrikası emekçilerinin eylemi; İran'da Temmuz ayında günler boyu devam eden militan gençlik hareketi; Pakistan'da birbirlerini izleyen genel grevler; Senegal, Güney Afrika ve başka Afrika ülkelerinde sık sık tanık olunan genel grevler; Latin Amerika'nın birçok ülkesinde, Ekvator'da Venezuela'da, Kolombiya'da yaşanan işçi ve emekçi eylemleri, dünya genelinde biriken mücadele dinamiklerinin göstergeleri oldular. Yer yer kendilerini dışa vuran bu mücadele girişimlerine topluca bakıldığında, ortaya çıkan ortak özellik, dünya genelinde ortak talepler etrafında bir mücadele cereyanının oluştuğudur. Bu cereyanın henüz kendisini istenilen düzeyde ifade edememesi, sorunun sadece bir yönüdür. Bu aşamada önemli olan, birikimin genelleşmiş bir karakter taşıması ve militan yönünün ağır basmaya başlamasıdır. Örneğin, Ekvator'da Temmuz ayı başında örgütlenen genel grev bir ayaklanma atmosferinde geçti. Kolombiya'da işçi sınıfı 31 Ağustos günü 41 maddelik bir talep listesi doğrultusunda esas olarak liberal iktisadi politikaya son verilmesi için sokaklara döküldüler. Romanya'da işçiler her ayaklandıklarında, devletin kolluk kuvvetlerine mutlaka bir meydan dayağı çekerek eylemlerini taçlandırmaktadırlar. Sermaye basınının sansür etmediği durumlarda polisiye vaka kategorisinde sunulan bu tür militan işçi eylemleri dünyanın her tarafında giderek yaygınlaşıyorlar. Dolayısıyla, geleceğin işçi ve emekçi mücadelelerinin muhtemel karakteri hakkında önemli ipuçları veriyorlar.

Önümüzdeki dönemde işçi ve emekçi mücadelelerinin böyle bir düzeye sıçrayacağını iddia etmek abartılı görünebilir. Fakat hiç de öyle değildir. Örneğin, Ocak '99'da Horezu vadisinde Bükreş rejiminin ordusunu evire çevire döven madencilerin deneyimlerinden gün geldiğinde başka coğrafyalarda ve farklı ölçeklerde yararlanılacaktır. Bu eylem dünya işçi sınıfının ortak ve tarihsel bir kazanımıdır. Geçmiş birikim ve deneyimlerin birbirlerini beslediklerinin en somut kanıtı ise Seattle Konferansı esnasında gökten zembille inmemiş olan tepki ve protesto dalgasıdır. İşçi ve emekçilerin düne kadar adına dahi yabancı oldukları Dünya Ticaret Örgütü'ne karşı bu kadar militanca seferber olmaları, Seattle'ı tarihinde ilk kez bir muharebe alanına dönüştürmeleri, tarihsel bir birikimin ürünüdür ve geleceğin mücadelelerinin bir ön provasıdır. Dolayısıyla, yaşanacak mücadele süreçlerinin isabetli bir aynası olma işlevini yerine getirmektedir.

‘99 yılı işçi sınıfı eylemleri açısından ileri kapitalist ülkelerde sakin geçti. Bu sükunet bir tesadüf değildir. ‘98 yılında Uzak Asya ülkeleri, Rusya ve Latin Amerika kıtasının bazı ülkeleri iflas ettiklerinde, uluslararası sermayenin özellikle ABD ve Avrupa Birliği ülkelerine sığındığını söyledik. Kendilerini sefaletin kucağında bulan ülkelerin dramı emperyalist ülkelerin ekmeğine yağ sürdü. Gerçekleşen ani sermaye ve zenginlik transferi ve ona paralel bir biçimde başka ülkelerde yaşanan iflaslar, emperyalist ülkelerde kalkınma hızının yükselmesine, istihdam olanaklarının görece bir oranda da olsa artmasına yol açtı. Dünya pazarlarındaki talanın ölçeğini arttıran emperyalist devletler, böylece elde ettikleri ek olanaklar sayesinde ve işçi mücadelelerinden duydukları korkunun sonucu olarak, saldırılarında herşeye rağmen kısmen ölçülü davranmak zorunda kaldılar. Korkunun dayattığı ihtiyatlılığın genellikle sosyal-demokrat hükümetler aracılığıyla icra edilmesi sayesinde, Avrupa Birliği ülkelerinde ‘99 yılı nispeten sakin atlatıldı.

‘89 çöküşü sonrasında emperyalist dünyanın giderek keskinleşen iç çelişkileri

Bu bağlamda işçi ve emekçi mücadeleleri, ‘99 yılında yaşanan gelişmelerin, deyim yerindeyse, arka planını oluşturmaktadır. Mücadele dinamikleri açısından dünya genelinde önemli bir birikimin olmasına karşın, yılın böyle geçmiş olmasının esas nedenlerini başka gelişmelerde aramak gerekiyor. Bunun açıklaması bir bakıma, burada sadece birkaç cümle ile özetlemek durumunda olduğumuz son on yılın özetinde yatmaktadır.

‘90’lı yılların başlarında Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan çöküş sermaye düzenine yeni bir nefes kazandırmış, ona onyıllardır içinde debelendiği iktisadi bunalımının ömrünü uzatma olanakları sunmuştu. Kapitalist sistemin dünyanın tamamına egemen olmasının, tek kutuplu bir yapıya geçilmesinin sisteme kendisini yenileme olanakları sağlayacağı iddia edilmişti. Birkaç yıl içinde bunun böyle olmadığı, hasımsızlığın kapitalizme daha rahat hareket etme olanakları sunmadığı anlaşıldı.

Tam tersine, sistemin kendi iç çelişkileri zembereğinden boşanırcasına gelişti, ön plana çıktı. Emperyalist-kapitalist güçlerin ortak hasım karşısındaki uzlaşmacı politikaları aynı zaman zarfında tuz-buz oldu. Dünün dostları, müttefikleri birbirlerinin pazarlarına göz dikmeye, el koymaya başladılar. ‘98 çöküşü sermaye düzeninin dünyayı toptan fethetme seferini taçlandırdı. O zamana kadar büyük bir yaygara ve tarihsel intikam söylemi eşliğinde yayılan hayaller ve umutlar toptan çöktü. Kendilerine barış, demokrasi ve refah vaad edilenler, madalyonun esas yüzüne tanık oldular, dünyanın başlarına yıkıldığını gördüler ve sonuçlarını yaşamaya başladılar. Kapitalizmin bu çöküş ve iflası, ona eşlik eden alternatif politik bir örgütlülük ve ideolojik bir cereyan olmadığı için sessiz sedasız geçirtililebildi. En azından bugüne kadar böyle oldu. Oysa, kapitalizm ve onun sunduğu gelecek hakkında işçi ve emekçi kitlelere söylenebilecek, teşhir edilebilecek pek çok şey vardı.

Sistem gerici savaşlarla ömrünü uzatmaya çalışıyor

Tek kutuplu dünyanın hızını çöküş içinde tamamlamasının, yüz milyonlarca insanı sefaletle yüz yüze bırakmasının ardından başlayacak tarihsel süreç, doğal olarak egemen sisteme karşı mücadelelerin gelişip yayılacağı bir dönem olacaktı. Bunun böyle olacağını egemen sınıflar herkesten iyi biliyorlar. 1998 yılı sonbaharında yapılan “tüm tehlikelerin yılı” değerlendirmesi bu nedenle salt o yıla değil, geleceğe

aittir. Dolayısıyla, dikkat edilirse, ‘99 yılına damgasını vuran başlıca gelişmelerin esas yönünün işçi ve emekçi mücadelelerinin önünü kesmek, kastedilen “tüm tehlikelerin” yolunu tıkmak olduğu görülür. Bu gelişmelerin başlıcaları Balkan savaşıdır, Hindistan ile Pakistan arasında patlak veren Keşmir savaşıdır, Doğu Timor’daki katliam ve emperyalist işgaldir, Çeçenistan savaşıdır. Bu savaşların yerel ve bölgesel işlevlerinin toplamından çıkarılan sonuç, sermayenin kendi iç çelişkilerini bastırmanın yanı sıra, kendi düzenine karşı gelişmeye yüz tutan mücadele dinamiklerinin yolunu kesmek biçiminde ortaya çıkmaktadır. Zamanında tek tek irdelediğimiz bu gelişmelerin nedenlerini ve sonuçlarını özetlersek, ortaya çıkan tablonun belkemiğini, nesnel olarak, işçi ve emekçi kitlelerin taleplerini doğmadan bastırmanın oluşturduğu anlaşılır.

Balkan savaşı dünya halklarını aldatmanın, korkutmanın ve sahte amaçlar uğruna seferber etmenin vesilesi oldu. Emperyalist güçlerin bu bağlamda elde ettikleri başarı, elbette mutlak karakterde değildir, ama zaman kazanılmıştır. Bazı dinamikler sabote edilmiş, sorunlar ertelenmiştir. Bu savaş, örneğin Rusya’da düzene karşı var olan toplumsal tepkinin milliyetçi gerici bir potaya akmasına hizmet etti. Kremlin’e çöreklenmiş olan hırsız şebekesi emekçi kitleler nezdinde itibar kazandı. Yugoslav halkı ulusal onurunu koruma adına gerici Miloseviç rejimi etrafında kenetlenmeye zorlandı. Bir çok başka Balkan halkı savaş ortamında kendi temel taleplerini unutup ABD emperyalizmine uşaklıkta birbirleriyle yarışa sokuldu. Bu uşaklık yarışının aktörleri elbette o ülkelerdeki köhne rejimler oldular. Ama yaşanan hengame ortamında söz konusu devletler üzerindeki vesayet koşulları pekiştirildi. Örneğin, kaşla göz arasında Arnavutluk bir Pentagon üssüne dönüştürüldü. Emperyalist koalisyonun içinde yer alan saldırgan devletler, bu savaşı kendi ülkelerinde kamuoyuna karşı daha sinsî bir biçimde kullanmayı ihmal etmediler. Bu savaşın bir başka işleviydi. Saldırganlıklarının yan ürünü olarak emperyalist güçler Kosova halkının dramını, Belgrad rejiminin bölgedeki katliamlarını ya da ona atfedilen uyduruk hikayeleri emekçi kitleleri sersemletmede kullandılar. Savaş ortamı ve savaşın sonuçlarının son derece hesaplı bu iğrenç kullanımı, işçi ve emekçi mücadelesi üzerinde panzehir etkisi yapmıştır.

Yukarıda andığımız diğer savaşlar da, daha düşük ölçeklerde de olsa, aynı işlevi yerine getirmiştir. Rus halkının hangi dramatik maddi-manevi koşullarda yaşadığını yıllardır görüyoruz. Çeçenistan’da başlatılan insan kırımı bu sorunların üzerine bir kurşun tabakası gibi çökmekte, insanların nabzı bu savaşa endeksli bir biçimde atmaktadır. Ve sonuçta, ipliği çoktan pazara çıkmış olan Boris Yeltsin iktidarı birkaç hafta içinde oluşturulan bir partinin sağladığı oy skoru üzerinden yeniden zindelik kazanabilmekte, ömrünü uzatmanın olanaklarına kavuşabilmektedir.

Bir diğer örnek de Endonezya’dır. Toplumsal destek açısından uzun süredir ayakları havada duran Cakarta rejimi Doğu Timor adasında başlattığı katliamın ardından oluşan ortamda, toplumun gerici-milliyetçi duygularını okşayarak bazı kesimlerinin desteğini almayı başarabildi. Aynı tanımlamayı pekala Keşmir savaşı için de yapabiliriz.

Sadece birkaç tanesini örnek aldığımız savaş ve yerel kriz örneklerinin toplu değerlendirmesinden çıkan sonuç, ‘98 iktisadi çöküntüsünün ardından, onun bir uzantısı olarak egemen güçlerin ‘99 yılında savaş makinasını devreye soktuklarıdır. Onun için, ‘99 yılında yaşanan belli başlı gelişmelerin en önemlilerini, örgütlenen militarist gövde gösterileri ve tezgahlanan savaşlar oluşturmaktadırlar. Yani, kapitalist sistemin iflasının yoksullaştırdığı kitlelere bu kez de sermaye düzeni militarist gövde gösterileri ve savaşlarla tehdit

yağdırmıştır. ‘98 ile ‘99 yılları içinde dünyada yaşanan başlıca gelişmeler birlikte ve birbirleriyle ilişki içinde değerlendirildiklerinde ortaya çıkan bir sonuçtur bu.

Daha da derinleşen emperyalist rekabet

Emperyalist güçlerin ‘98 iktisadi çöküntüsünün ardından ‘99 yılında savaş makinalarını devreye sokmalarına paralel olarak sermayenin iç hesaplaşması da tüm hızıyla devam etmektedir. ‘98 yılında emperyalist metropollere sığınmış olan sermayenin hızlandırdığı tekelleşme süreci ‘99 yılında da tüm hızı ile devam etti. Dev tekeller birbirlerine karşı kıran kırana bir savaş yürütmektedirler. En zinde tekeller yarınlarından emin değildir, her an bir yutma operasyonunun hedefi olma ile yüz yüzedirler. Yakın bir döneme kadar tekellerin birbirlerine karşı sürdürdükleri satın alma veya yutma operasyonlarının tamamen iktisadi-mali karakterde oldukları söyleniyordu. Mevcut aşmada sermayenin yoğunlaşmasının politik niteliği gizlenemez bir biçim kazanmıştır. Devlet politikası eşliğinde dünya ölçeğinde stratejik ittifaklar, stratejik satın alma-yutma operasyonları düzenlenmektedir. Bunun dışı vuran ilk örnekleri Avrupa Birliği ülkelerinde açığa çıktı. Avrupa Birliği’nin üç önemli üyesi Almanya, İngiltere ve Fransa, tekelleşme operasyonlarına politik-stratejik tercihleri doğrultusunda müdahale etmeye başladılar. Örneğin herhangi bir sektörde bir Alman tekeli bir İngiliz tekeli ile birleşirse, karşılıklı kıtada başka müttefikler bulan bir Fransız tekeli çıkmaktadır.

‘99 yılında yoğunlaşan ve ölçeği artan emperyalist savaş ve müdahalelerin, hızlanan gerici boğazlaşmaların kaynağında sadece egemen sınıfların iktidarlarını koruma endişesi, işçi ve emekçi sınıfları sindirme arayışı yatmamaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin iç çelişkileri de bu boğazlaşmanın temel dinamiklerinden birisidir. Tekeller arası boğazlaşmanın kazandığı düzey, sistemin iç çelişkilerinin ne denli keskinleştiğinin bir kanıtıdır. Bunun yanı sıra, başka uluslararası platformlarda yaşanan sahneler, emperyalist-kapitalist sistemin hızla bıçağın sırtına bindiğini gösteriyor. Seattle Konferansı fiyaskosunun gerisinde, üzerinde uzlaşılması güçleşen çıkar çelişkileri duruyor. İstanbul’daki AGİT zirvesinde suya sabuna dokulmadan gündemin geçirtilmiş olmasının, Çeçenistan savaşı konusunda ortak bir görüşe varılamamasının arkasında da aynı çelişkiler duruyor. Rusya ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında imzalanan stratejik anlaşmalar, gerginliğini koruyan Washington-Pekin ilişkileri, ABD’nin ticari dayatmaları karşısında Tokyo’nun, henüz çekingen bir tarzda da olsa, müttefik arayışları emperyalist güçler arası çelişkilerin hızla keskinleştiklerinin göstergeleridir.

Sonuç olarak, ‘99 yılı kapitalist soygun mekanizmasına karşı işçi ve emekçi kitlelerinin kininin arttığı, öfkesinin yaygınlaştığı bir yıl oldu. Bu öfkenin niteliği ve niceliği yer yer patlak veren kesik mücadele deneyimleri üzerinden ortaya çıktı. Seattle bunun en son ve en somut örneğini oluşturdu. Sermaye düzeni bu birikime emperyalist saldırganlığının dozunu büsbütün arttırarak önden karşılık vermeye çalıştı. Bu arada emekçi sınıf ve tabakaların kapitalist sisteme karşı hoşnutsuzlukları arttıkça düzenin iç çelişkileri büyümekte ve farklı emperyalist mihraklar arasındaki hegemonya savaşı da hız kazanmaktadır. Yani, sermaye düzeni işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını arttırdıkça emperyalist-kapitalist sistemin iç çelişkileri derinleşmekte, çıkar savaşları körüklenmektedir. Bu rekabetin doğrudan bir sonucu olarak, örneğin ABD ile Rusya ve Çin Halk Cumhuriyeti’nin karşılıklı olarak başını çektiği yeni bir silahlanma kampanyası fiilen başlatılmış bulunuyor. Böylece dünya 2000 yılına bir mayın tarlası olarak girmektedir.

Cezaevi Kurultayı'na güç ver, destekle!

Devlet cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik uyguladığı teslim alma politikalarını, azgın saldırılarını, her geçen gün daha da tırmandırıyor. Saldırıların giderek hızlanması, kazanılmış hak gasplarının, katliamların ardarda yaşanması, cezaevlerini büyük bir sorun yumağı olarak gündemde tutuyor.

Yaşanan saldırıların son halkası olan Ulucanlar katliamıyla da görülmüştür ki; devlet sistemli ve hedefli bir cezaevi politikası izlemektedir. Sermaye devletin uyguladığı bu saldırıları geri püskürtmenin tek yolu da, saldırılar karşısında geniş tabanlı bir örgütlenmeyle devrimci tutsakları sahiplenmekten ve saldırıların gerçekte işçi-emekçi kitlelere yönelik olduğunun bilincine varmaktan geçiyor.

29-30 Ocak'ta toplanacak olan Cezaevi Kurultayı

İnsan Hakları Derneği cezaevlerinde geçmişten beri yaşanan sorunların dünü, bugünü ve yarını ele alan, dünyada ve ülkemizde cezaevlerinin genel durumunu değerlendirip, yaşanan saldırılara ve sorunlara karşı çözüm yollarının belirlenmesini amaçlayan geniş bileşenli bir Cezaevi Kurultayı düzenliyor. 29-30 Ocak'ta toplanacak olan Cezaevi Kurultayı'nın amaçları kısaca şöyle: Cezaevi gündemi oluşturarak geniş kesimlerin de gündemine girmesini sağlamak ve sahiplendirmek. Cezaevlerinde bugüne kadar yaşanan hak gaspları, ihlaller, keyfi uygulamalar, katliamlar, sağlıksız koşullar gibi durumları irdeleyerek, amaçlarını ve neye hizmet ettiklerini belirlemek. Cezaevlerindeki tutsakların ruhsal ve fiziksel sağlıklarının iyileştirilmesi için gerekli ortam ve koşulları oluşturmak, devletin devrimci tutsakları örgütsüzleştirmek, kişiliksizleştirmek ve nihayetinde teslim almak için her fırsatta F (Hücre) tipi cezaevlerini uygulamaya geçirme çabasını, içeride ve dışarıda kitlesel bir karşı duruşla boşa çıkarmaktır.

Cezaevi Kurultayı kararı alındıktan sonra, İHD'nin tüm şube temsilcilerinin toplandığı ilk merkezi toplantının ardından kapsamlı bir planlama yapıldı. Kurultay'ın çerçevesi, katılımcı kurum ve kişiler, konuşmacılar, konular ve programı oluşturan diğer etkinlikler belirlendi. Tutsakların temsilcilik düzeyindeki tebliğleriyle Kurultay'a katılmaları hedeflenirken, dışarıda da başta tutsak aileleri olmak üzere, AİHM, AF Örgütü, TTB, SES, ÇHD, İHD, işçi ve memur sendikaları, ilgili kurum ve örgütler, DKÖ'ler, partiler, sanatçı ve aydınlar, aslolarak da toplumsal muhalefetin tüm güçlerinin biraraya getirilmeleri hedefleniyor. Çağrı metinleri Kurultay'ın çerçevesi ve amacını açıklayıcı biçimde hazırlanarak gönderilecek. Kurultay tanıtımı için afiş ve bildiri gibi özel sayılar

çıkarılacak. Özellikle sendikalar gezilerek sözlü olarak çalışma yürütülecek.

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu'nun çalışmaları

Kurultay çalışmasına katılan İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu da, merkezi toplantının hemen sonrasında Kurultay planını gündemine aldı. İstanbul üzerinden çalışma planı yapılarak uygulamaya geçildi. Bölgedeki cezaevlerinin belirlenerek haklarında bilgi edinilmesi, tebligat gönderilecek adreslerin belirlenmesi, Kurultay tanıtım çalışmaları, kültürel etkinlikler gibi hazırlıklar yapılarak, ön sürecin güçlü olması için belli adımlar atıldı.

Fakat yürütülen çalışmanın İHD yönetimi ve diğer komisyonlarla henüz ortaklanamaması, kamuoyunda oluşacak ilginin de yetersiz kalmasına neden olacaktır. Bu yüzden bu sorunun kaldırılması ve ortak bir çalışma yürütülmesi zorunludur. Bugün yürütülecek çalışma, Kurultay'ın etkisinin de ne olacağını belirlemesi açısından, gerçekten yakıcı bir öneme sahiptir. Ne derece geniş bir çalışma yürütülürse, sahiplenme ve Kurultay'dan gelecek ses de o derece güçlü olacaktır.

Kurultaya güç verelim! Devrimci tutsaklara sahip çıkalım!

Cezaevi Kurultayı'nın hedefi cezaevlerindeki katliamlara, insanlık dışı uygulamalara ve hücre sistemine karşı ortak bir birliktelik sağlamak, dahası, bu birlikteliği kalıcı bir platforma dönüştürebilmektir. 2 gün boyunca sürecek olan Kurultay sonrasında alınacak kararlar, yaşanan sorunlara yönelik bulunacak çözümler, sonrasında da takip edilmeli ve katılımcı kurum ve örgütlerden temsilciler düzeyinde süreklilik sağlayabilecek bir bileşenin oluşturulması, özellikle de sendikalarda cezaevi komisyonları kurulabilmesi sağlanmalıdır.

Kurultay'ın hedeflendiği şekilde geçmesi, alınan kararların da sağlanacak olan örgütlülük sayesinde uygulanması cezaevlerindeki devlet saldırılarını engelleyici rol oynaması açısından büyük öneme sahiptir. Kurultay'ın başarılı geçmesi durumunda beklenti de büyük olmalıdır.

Ulucanlar katliamıyla da bir kez daha görülmüştür ki, toplumsal muhalefet örgütlü bir mücadele vermediği süre, devlet vahşi katliamlarını sürdürecektir.

Öyleyse, 29-30 Ocak'taki Cezaevi Kurultayı'na ciddi bir bakışla hazırlanmalı, geniş bileşenli bir ortaklık sağlamalıyız. Böylece, trilyonlar harcanarak yapılan hücrelere hiçbir biçimde girilmeyeceğini her saldırıda kanıtlayan devrimci tutsakların yanında olmalı, onlara tam destek vermeliyiz.

İHD Cezaevi Komisyonu'ndan bir üye

Tutsak aileleri örgütleniyor

Sermaye devleti, toplumsal muhalefetin gelişmesini engellemek ve ezmek amacıyla, bugüne kadar her türlü yol ve yöntemi denemiştir. İşçi sınıfı ve emekçileri sindirebilmek, örgütlülüklerini dağıtabilmek amacıyla yasaklamalar, engellemeler, işkenceler, faili meçhul cinayetler, kaçırmalar, kaybetmeler ve tutsak aldıklarına verilen onlarca yıllık cezalarla sıcak mücadelenin dışına düşürme yoluna gitmiştir.

12 Eylül darbesiyle birlikte dizginlerinden boşalan baskı ve terör öncelikle cezaevlerinde yansımasını bulmuş, darbe devrimci tutsaklara saldırılarla "kutlanmıştır". '80'lerden bugüne, hem toplu katliamlarla hem de tek tek, onlarca insan zindanlarda katledilmiştir.

Devletin son yıllarda zindanlarda hayata geçirmeye çalıştığı temel politika ise hücre tipi saldırıdır. Bugüne kadar bu saldırı üç kez püskürtülmüş, devrimci tutsakların can bedeli mücadeleleriyle zafer kazanılmıştır.

Son süreçte hücre tipi saldırısı hazırlıkları hız kazanmış durumda. Adalet Bakanlığı Mayıs ayında hücre tipi cezaevlerinin bir kısmının tamamlanacağını açıklıyor. Ulucanlar katliamından bu yana hemen tüm cezaevlerinde hak gaspları artarak sürüyor.

Yeni dönemde saldırının çok daha boyutlanacağı açık. Buna karşı direnişin öncelikle dışarıda örülebilmesi gerekiyor. Bugüne kadar cezaevlerine yönelik saldırı süreçlerinde en aktif rolü oynayan, içerisi ile dışarı arasında köprü işlevini gören tutsak yakınları olmuşlardır. '84 direnişlerinde, ölüm orucu dönemlerinde en önde tutsak aileleri vardı. En son Ulucanlar katliamı öncesinde, görüş yasağının koyulduğu 2 Eylül'den itibaren dışarıdaki parkta çocuklarını bekleyen, her akşam Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yapanlar ise neredeyse yalnızca aileler oldular.

Önümüzdeki süreçte gerçekleşecek saldırıların boyutları gözetildiğinde, tutsak ailelerinin örgütlülüğünün yakıcılığı ortadadır. Ancak bu örgütlülüğün işlevini yalnızca tutsaklara yönelik saldırılarda eylem örgütlemek olarak değil, sınıf mücadelesinin bir parçası ve mücadelenin bir mevzisi olarak görmek gerekiyor.

Ulucanlar katliamının ardından bundan sonra gelişebilecek saldırıları püskürtmek amacıyla bir grup devrimci yapının ortaklığıyla tutsak aileleri örgütlülüğü girişimi oluşturuldu. Bu örgütlülük başta devrimci tutsakların aileleri olmak üzere süreç içerisinde adli tutsakların ailelerini katmayı amaçlıyor. Geçmiş dönemden bugüne bir dizi tutuklu aileleri derneği kuruldu. Ancak bu oluşumlar demokratik kitle çalışmasının aracı olmaktan öte biçimsel ve sembolik yapılar haline geldiler. Yeni dönemde aynı zaafa düşmemek, grup vb. ayrımı gözetmeden tüm devrimci tutsak yakınlarının ortak mücadelesini ve örgütlenmesinin bir aracı haline getirmek gerekiyor. Tutsak yakınları en geniş kesimleri örgütleyebildiği, mücadelesini ortaklaştırabildiği oranda başarı sağlayabilir.

Öte yandan, yapılması gereken, işçi sınıfı ve emekçilerden tutsaklar adına destek istemek değil, bu saldırının bizzat emekçi sınıflara yapıldığını anlatabilmektir (Newroz sonrasında Kartal F Tipi Cezaevi'ne öncelikle Tuzla Deri işçilerinin koyulduğunu hatırlatmak yeterlidir).

Bu çerçevede ailelerin örgütlenmesi için İstanbul'da ilk toplantı gerçekleşti. Katılan ailelerle sürecin yakıcılığı, saldırının boyutu, örgütlenme zorunluluğu tartışıldı. Ailelerin hemen hepsinde bir örgütlülüğün yaratılması isteği ve açıklığı gözlemlendi. Ailelerle birlikte bundan sonraki süreçte nasıl bir hat izlememiz gerekliliği tartışıldıktan sonra, çeşitli komisyonlar oluşturularak görev bölüşümü yapıldı. (Hukuk komisyonu, mali işler komisyonu, vb.)

Toplantıda ailelerle birlikte alınan bir diğer karar ise, demek kurum olarak var olmadan da eylemli süreçlerin içinde olmamız gerekliliği idi. Bu çerçevede İnsan Hakları Haftası'na denk gelen günlerde, Ümraniye Cezaevi önünde, cezaevlerindeki hak ihlallerini anlatan bir basın açıklaması kararı alındı. 16 Aralık günü, hem cezaevlerindeki saldırıların, hücre tipi politikasının teşhir edildiği, hem de tutsak yakınları örgütlülüğünün deklare edildiği bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Şimdi önümüzdeki görev, aile örgütlülüğünü genişletmek ve bir mücadele odağı haline getirmektir. Bu konuda yürüteceğimiz çalışmaları merkezi kampanyalarla birlikte gerçekleştirebilmek gerekiyor. Ulucanlar davası üzerinden yürütülecek bir çalışma, güçlü bir karşı koyuş örgütlenebildiği koşullarda, hem davanın seyrini etkileyebilecek, hem de genel saldırının püskürtülebilmesinde önemli bir rol oynayacaktır.

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun açıklamaları:

Hücre uygulamasının masum yüzü: Af

Bir yandan demokratik maske takınmaya çalışan devlet, diğer yandan, daha sinsi bir şekilde, toplumsal muhalefete ve devrimci savaşa dönük saldırılarını pekiştirmeye devam ediyor.

Cezaevleri boyutuyla da bu ikiye bölünmüş politika, hücre tipi uygulamaları ve af tartışmaları şeklinde yürütülmektedir.

Özellikle Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu önderliğinde hareket eden politik tutuklular ve tutsak savaşılar, af tartışmalarının ve olası bir af yasasının, özünde faşist bir saldırı olduğunu ifade etmişlerdi. Bu doğru belirleme, geçtiğimiz günlerde, bizzat Adalet Bakanı Sami Türk tarafından itiraf edilmiştir. Sami Türk yaptığı bir açıklamada, affın F Tipi cezaevlerinin devreye sokulmasına hizmet edeceğini belirtti.

Bu açıklama da göstermiştir ki, af tartışmalarını ve olası bir af yasası, insan hakları ve demokratikleşme ile ilgili bir olay değildir. Bu, faşizmin yaptığı bir demagoji, bir manipasyondur. Af, faşist bir saldırı olan hücre uygulamasına geçişin bir aracıdır. Demoratikleşme bu devletin gündemi olmadığı gibi, gerçeğine de uygun değildir. Devletin gündemi, toplumsal muhalefet ve devrimci savaş

karşısında kendi devlet yapısını ve egemenliğini güçlendirmek ve yeni bir saldırı hamlesi gerçekleştirmektir.

Dolayısıyla, içinde affın da yer aldığı, demokratik görünümüne tüm faşist saldırılara karşı uyanık olunması gerektiğini belirtiyor ve tüm devrimci ve demokratik muhalefeti, bu saldırılara karşı tavır almaya davet ediyoruz: Af bir aldatmacadır; suçluların affetme değil, af dileme hakkı vardır ve attığı her adımda da görüldüğü gibi gerçek suçlu devlettir.

Cezaevlerindeki sessiz imhaya dur diyelim!

En son Ankara-Ulucanlar Katliamı'nda görüldüğü gibi, dönem dönem cezaevlerinde açık katliamlar gerçekleştiren devlet, yaralı ve hasta tutsakların tedavilerini engelleyerek sistemli bir sessiz imha politikası uygulamaktadır. Bu politika ile tutsakları öldüren devlet, tedavi olanaklarını zorlayan tutsakları, çeşitli eziyet ve işkenceler ile yıldırmaya

çalışarak, ölümü kabullenmeyi dayatmaktadır.

PKK davasından tutuklu bulunan, 61 yaşındaki Nevmi Akgün, hastanede işkence görmektense, cezaevinde arkadaşlarının yanında ölmeyi tercih etmiştir. Karaciğer kanseri olan Necmi Akgün'ün, 24 Aralık 1999'da Aydın Cezaevi'ndeki ölümü, devletin sessiz katliamından başka bir şey olmayıp, eski bir politikanın devamıdır.

Geçmişten beri uygulanan bu politika ile, sadece bu yıl içinde, Mehmet Canpolat, Uğur Hülal Erdoğan ve Necmi Akgün yaşamını kaybetmiştir. TİKB davasından tutuklu bulunan ve Akdeniz anemisi olan Filiz Güllökuer ile Ankara Ulucanlar katliamında yaralanan onlarca tutsak ise, aynı politikanın sonucu olarak ya ölümü beklemektedir ya da ömür boyu sakat kalmaya mahkum edilmektedirler.

Bu sessiz imha politikası devam ettiği sürece daha birçok devrimci insanımız katledilecektir. Bu katliama sessiz kalmak, katliama ortak olmaktır. Hücre Tipi Cezaevleri için katrilonlarca para harcayan devletten, bu katliamların hesabı sorulmalıdır.

30 Aralık 1999

4.yılında Ümraniye katliamı...

Asla

affetmeyeceğiz!

Devlet kana doymuyordu. Buca Cezaevi'nde gerçekleştirdiği ve 3 devrimcinin ölümüyle sonuçlanan katliamın ardından daha 4 ay bile geçmeden, yeni bir cezaevi katliamına daha imzasını atmıştı: 4 Ocak 1996 Ümraniye katliamı! Ümraniye Cezaevi'nde askerlerin, özel timin, gardiyanların devrimci tutsaklara vahşice saldırması sonucu, DHKP-C dava tutsakları Rıza Boybaş, Gültekin Beyhan, Orhan Özen, Abdülmecit Seçkin şehit düşmüşlerdi.

Devletin devrimci tutsaklara yönelik teslim alma ve yok etme politikalarının uygulanması açısından Ümraniye Cezaevi, gerek sayıca fazlalığı, gerekse direnişçi yapısından ötürü, her zaman hedef yerlerden biri olmuştu. Uzunca bir süreden beri gerginliğin yaşandığı Ümraniye Cezaevi'nde teslim alma ve sindirme politikalarını hayata geçirebilmek amacıyla, 13 Aralık 1996 günü tutsaklara saldırılmış, yaklaşık 40 civarında tutsak yaralanmıştı. Bu durumu protesto eden diğer koğuşlarda kalan devrimci tutsaklar, D 3-4 koğuşunu işgal etmişlerdi. Devletin bozguna uğratıldığı direniş günlerinin ertesinde katliam planları yapılmış ve saldırıya hazırlanılmıştı.

4 Ocak günü gerçekleşen sayımın ardından, arama yapmak bahanesiyle, tutsaklara saatler boyunca coplarla, gaz bombalarıyla, dipçiklerle saldırılmıştı. Sonuçta 4 devrimci tutsak katledilmiş, onlarca da yaralanmıştı. Katliamın ardından, bir dizi cezaevinde devrimci tutsaklar "ölmeye ve öldürmeye hazırız" diyerek eyleme geçmişler ve onlarca infaz koruma memurunu rehin almışlardı.

Katliama tepki duyan binler, cenaze töreninin yapılacağı Alibeyköy'e ulaştığında, devletin azgınca terörüyle burada da karşı karşıya kalmışlardı. Eylemde 2 bin kişi dövülerek gözaltına alınmıştı. Kan akıtmaya burada da devam edilmiş ve Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe dövülerek öldürülmüştü.

Devletin devrimci tutsaklara yönelik saldırıları Ümraniye'yle sınırlı kalmamış ve giderek vahşileşerek devam etmiştir. En son Ulucanlar katliamı ise devletin kanlı iğrenç yüzünü ortaya sermiştir. Ancak unutulmamalıdır ki, er geç katillerin bu kanlı düzenleri başlarına yıkılacaktır.

Esenyurt İşçi Evi'nde Ulucanlar anması:

Katliamların hesabını savaşılan işçiler soracak!

Esenyurt İşçi Evi olarak devletin zindanlara yönelik politikalarını teşhir eden ve devrimcilerin bu saldırılarına karşı destansı direnişlerinin en sonuncusu olan Ulucanlar katliamı ve direnişini kapsayan bir etkinlik düzenledik.

Etkinlikte devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunun ardından açılış konuşması, şiirler, dia gösterimi, işçi konuşmaları ve müzik dinletisi yer aldı.

Açılış konuşmasında yirmi yıllık zindan direnişleri, hücre sistemi, tek tip kıyafet, görüş yasağı vb. saldırılarla, düzenin devrimcileri yalnızlaştırmak, örgütsüzleştirmek ve teslim almak hevesi içerisinde olduğu, devrimcileri katlederek işçi ve emekçilere gözdağı verip dışarıda gelişecek herhangi bir devrimci mücadelenin önünü kesmeye çalıştığı vurgulanarak, devrimci tutsakların işçi ve emekçilerin tamamen öncüsüz ve örgütsüz bırakılması amaçlı bu saldırıları her zaman büyük bir kararlılık ve direniş ruhuyla, canları pahasına geri püskürttükleri, son Ulucanlar katliamında da yine devletin bu hevesinin kursağında bırakıldığı belirtildi.

Daha sonra okunan şiirlerin ardından Ulucanlar katliamı, katliam sonrası yapılan eylemler ve cenaze törenini konu alan dia gösterimi yapıldı. Dia gösterimiyle birlikte Ulucanlar direnişinde yer alan komünist tutsak ÖZGÜR SOYLU'nun katliam ve direnişi anlatan yazısının okunması kitle üzerinde oldukça olumlu bir etki bıraktı.

Ulucanlar'da ölümsüzleşen ÜMİT ALTINTAŞ yoldaşın eşi yaptığı konuşmada, devletin F tipini hayata geçirebilmek için pervasızca saldırdığını, bu saldırıları geri püskürtmenin içeride ve dışarıda topyekün bir

direnişle mümkün olacağını vurguladı.

Çeşitli fabrikalardan işçi arkadaşların devletin zindanlara yönelik politikasını teşhir eden konuşmalarının hemen sonrasında ise, tekstil, metal, petro kimya işçilerinden gelen mesajlar okundu. Bunun ardından sunulan müzik dinletisinden sonra bir serbest kürsü oluşturarak, katılımcıların konuşma ve tartışması sağlandı. Tartışmalar Ulucanlar olayının kendisiyle sınırlı kalmaktan ziyade, devrimci öncüye saldırının altında yatan, sınıfa saldırı politika ve programları üzerinde yoğunlaştı.

Etkinliğe yüz civarında bir kitle katılmıştı. Birçoğu burjuva medyanın cezaevi katliamlarını çete-mafya iç hesaplaşması olarak yansıttığını, oysa kendilerinin bu etkinlikte devletin katliamcı ve kanlı yüzünü çok açık bir şekilde gördüklerini ve bunu başta aileleri olmak üzere tüm çevrelerine anlatacaklarını söylediler. Etkinliğe genelde devrimci bir hava ve coşku hakimdi.

Bu tür kapalı alanlarda yapılan etkinliklerin çok önemli olduğunu fakat dışarı taşımadığımız sürece fazla bir anlam taşımadığını biliyoruz. Başta ezilenlerin öncüleri olan devrimcilere yönelik yok etme politikaları olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçiler için yaşamı çekilmez hale getiren sermaye iktidarından hesap sormanın yolu kavga alanlarından geçiyor. Bu tür etkinliklere de bu gözle yaklaşıyor ve mücadelenin asıl alanları için bir itici moral güç yaratmaya çalışıyoruz. Ama benzeri etkinliklerin kendi içinde de eğitici etkisi olduğu son derece açıktır.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!**Devrim davası yenilmez!****Esenyurt İşçi Evi**

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 210, Kasım '99, Başyazı

Birinci yılında parti

Verilen sınavlar ve bekleyen görevler

1-7 Kasım: "Parti ve Devrim Haftası"

**Şovenizme ve teslimiyete karşı
sarsılmaz tutum**

moral değerlerine vurmayı başardığı ağır darbedir. Düne kadar Kürt sorununda ezik ve savunmada olan rejim, bugün kendi çizgisini ve sözde çözümünü, düne kadar kendisine karşı direnen bir harekete kabul ettirmeyi başarmış, böylece büyük bir politik ve moral güç kazanmıştır. Parti basınımda sürekli işlendiği gibi, yaşanan gelişmelerin kapsamına ve asıl yıkıcı etkisine buradan giderek bakmak gerekir.

Partimiz işte bu nitelikteki bir gelişme karşısında tok ve sarsılmaz bir tutum almıştır. Bu tutumuyla, son yıllarda Kürt hareketinin yedeğine düşerek kuyrukçuluğu çizgi edinmiş bazı çevrelerin de tereddütlerini kırmış, bu konuda cesaretlendirmiştir.

Gelişmeler, hep altı çizildiği gibi, esas yönünden bizim için herhangi bir şaşırtıcı yön taşımamaktaydı. Partimiz bu muhtemel akibete yıllardır işaret etmekte, tutulan yeni yolda ısrar edildiği takdirde sürecin düzenle ve sistemle bütünleşmeyle noktalanacağını vurgulayarak devrimci eleştiri ve uyarılarını yapmakta idi. Bu nedenledir ki, gelişmelerin utanç verici bir teslimiyetle sonuçlanan son safhasını da önden hazırlıklı olarak karşılamayı başardı. Gelişmeler karşısında adım adım net bir tutum alarak Kürt halkının devrimci kazanımlarını savundu. Son bir yılın bu zorlu sınavı partimizin ideolojik-politik önderlik kapasitesini, bu alandaki öncü kimliğini sınavı ve partimiz bu sınavdan yüz akıyla çıktı.

Bunun bir rastlantı olmadığını, hareketimizin çıkışından itibaren Kürt hareketine ilişkin tutumunda ve her gelişme safhasını büyük bir isabetle değerlendirmesinde de görmek mümkündür. Genel olarak demokrasi sorunu, özel olarak da ulusal sorun, marksist sınıf bakış açısının en net biçimde sinandığı kritik sorunlardır. Bu sorunlarda doğru bir bakış açısı ve politik tutumla hareket edemeyen bazı çevrelerin bugün kuyrukçuluğa ve sınıf işbirliği çizgisine düştüklerinden yarım ağız yakınmaları da buna tanıklık etmektedir.

**Devrimci sınıf mücadelesi için
yeni bir dönem**

Kürt hareketindeki son gelişmeler karşısında alınan tutumun kritik önem taşıyan bir başka boyutu daha var. Gelişmelerin yönünü ve çok da şaşırtıcı olmayan bugünkü akıbetini yıllardan beridir açıklıkla görmenin avantajıyla, partimiz, yaşanan gelişmelerin olumsuz ağırlığı altında ezilenlerin tersine, bunu, devrimci sınıf mücadelesi için olumlu anlamda yeni bir dönemin başlangıcı olarak değerlendirdi. Kürt sorununu Türk burjuvazisi ile birleşme ve bütünleşme temeli üzerinde Türkiyelileştirenler, böylece kendi iradeleri dışında, bu aynı sorunun Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşik devrimci bir mücadele eksenindeki devrimci çözümünün de önünü açmış oldular.

Yılların mücadelesi, sorunu dar bir ulusal çerçeveye ve coğrafyaya hapseden devrimci küçük-burjuva milliyetçiliğinin yapabileceklerinin azamı sınırlarını da açıklıkla gösterdi. PKK'nin bugünkü akıbeti, aynı zamanda halkçı küçük-burjuva devrimciliğinin Kürdistan coğrafyasındaki tarihi yenilgisini ve iflasını da tescil etmiştir. '70'li yılların

Karşı karşıya kaldığımız sınavlar çok yönlü ve farklı nitelikteydi. Bunlardan ilki genel plandaydı. Parti şovenist histeriye ve ona eşlik eden azgın devlet terörüne rağmen, ideolojik ve politik planda sarsılmaz bir duruş sergiledi. Sermaye iktidarı bununla sol harekette yılgınlık ve teslimiyet yaratmayı amaçlıyordu. Bu çaba bir kısım sosyal-reformisti düzen soluna eklemledi ve bir kısım devrimci çevreyi ise teslimiyete doğru baş aşağı giden Kürt hareketinin eteğine daha sıkı tutunmaya yöneltti. Politik konum ve tutumların netleştiği bir politik platform olan seçimler dönemi, bu türden zaafiyetlerin daha belirgin bir biçimde açığa çıktığı bir evre oldu. TKİP, ideolojik kargaşa ve politik zaafiyet yaratmayı amaçlayan bu bunalımcı saldırıları, kendi bağımsız ideolojik-politik platformu üzerinden sarsılmaksızın ve herhangi bir hataya düşmeksizin göğüsledi.

Bu aynı sürecin öteki yüzü, PKK'nin teslimiyeti ve Kürt halkının tüm devrimci kazanımlarının tasfiyesi çabasıydı. İmralı duruşmalarının başlamasıyla resmîyet kazanan bu teslimiyet ve tasfiye, gerçekte daha Kenya komplosu ile birlikte hızlanan bir gelişmenin ifadesiydi. Partimiz, bu komplonun yol açabileceği gelişmeleri görmenin ve tehlikeleri sezmenin sağladığı olanaklarla, bu olayın hemen ertesinde, açık ve tok bir tutumla; Kürt hareketini iç ayırmaya, Kürt devrimcilerini kendilerini düzene doğru çeken Kürt burjuvazisiyle köprüleri atmaya, bunun için de Türk işçi ve emekçileriyle birleşik devrim yolunu tutmaya çağırdı. Seçim değerlendirmelerinde ise, Öcalan çizgisini izleyecek bir Kürt hareketini teslimiyet batağına gömülme akıbetinin beklediğini saptadı ve İmralı duruşmalarının hemen ertesinde, bu kez yaşanan utanç verici teslimiyete karşı cepheden mücadeleye girişti.

Öcalan'ın ABD emperyalizmine ve düzene tam boy teslimiyeti, Kürt halkının bütün bir devrimci birikimini tasfiye etmeye yönelik ve etkileri Türkiye sol hareketine de yansıtacak olan sarsıcı bir gelişmeydi. Partimiz bir nebze sarsılmadığı gibi, devrimci hareket üzerindeki muhtemel olumsuz etkiyi de kırmak için açık ve tok bir tutum aldı. İlkelere dayalı yoğun bir ideolojik eleştiri ve gelişmelerin içyüzünü sergileyen politik teşhir faaliyeti yürüttü. Halen de sürmekte olan bu mücadelenin ideolojik, politik ve moral anlamı ve kazanımları zaman geçtikçe çok daha iyi anlaşılacaktır.

Kabul etmek gerekir ki, PKK'nın teslim alınması ve Kürt halkının devrimci kazanımlarına karşı görülmemiş türden bir tasfiyenin başlatılması, devrim aleyhine sarsıcı ve yıkıcı etkileri olan bir politik gelişmedir. Bu gelişmeyi, etkisi ve sonuçları aynı çapta olmasa bile, 12 Eylül yenilgisi ve '89 çöküşünden sonra, son 20 yıl içerisinde sol hareketin politik ve moral gücüne vurulmuş bir üçüncü önemli darbe saymak gerekir. Bunu bu denli yıkıcı kılan asıl etken, sürecin yenilgiden de öteye, her açıdan tam bir teslimiyetle sonuçlanmış olmasıdır. Karşı-devrimin en büyük başarısı da, Kürt direnişini yenilgiye uğratmış olmaktan öteye, asıl olarak, Öcalan ve PKK şahsında hareketi teslim alarak direnişin ideolojik, politik ve

1 Kasım partimizin birinci kuruluş yıldönümüdür. TKİP Kuruluş Kongresi çalışmaları birbirini tamamlayan iki evre halinde gerçekleşti. Kongrenin resmi toplantı tarihini önceleyen ilk evrede, bir grup delegayla bir ön hazırlık çalışması gerçekleştirildi. Bundan amaç; başta program ve tüzük olmak üzere, kongre gündemini oluşturan hemen tüm sorunlar üzerinden bir hazırlık çalışması yapmak, böylece kongrenin çalışmalarını kolaylaştıran ve başarıyı güvenceleyen bir zemin oluşturmaktır. Nitekim uzun haftalar alan bu çalışma umulan yararı sağladı ve ortaya kongrede toparlayıcı tartışmalar yapmayı kolaylaştıran zengin bir düşünsel birikim çıkardı. Ardından 5 Ekim '98 günü Kuruluş Kongresi resmi açılışını yaptı ve yapılan ön hazırlık çalışmasının sonuçları üzerinden normal kongre oturumlarına geçildi. Kongrenin resmi oturumları Ekim ayının sonuna kadar sürdü. Yeni seçilen MK'nın kongre sonuçlarını ele alan toplantısıyla birlikte, yaklaşık üçbuçuk ay süren toplam kuruluş kongresi çalışmaları, 1 Kasım '98'de noktalanmış oldu. Uzun ve zorlu bir kuruluş çalışması sürecini noktalayan bu tarih, aynı zamanda TKİP'nin kuruluş tarihi olarak benimsendi. Partimizin Merkez Komitesi yakın dönemde, partimizin kuruluş yıldönümü olan 1 Kasım ile Sosyalist Ekim Devrimi'nin yıldönümü olan 7 Kasım tarihleri arası dönemi, her yıl "Parti ve Devrim Haftası" olarak kutlamayı kararlaştırdı.

Sınavlar yılı

Partimizin kuruluşunun ilan edildiği günler, ancak Temmuz-Ağustos işçi-emekçi hareketliliğiyle hız kesebilen azgın bir şovenist toplumsal histerinin ateşlendiği günlerle üst üste düştü. Doğal olarak buna yoğun bir devlet terörü eşlik etmekteydi. Bu ortamda sol akımlar hareketsiz kılınmış, toplumsal muhalefet sindirilmişti. Partimizin kuruluş tarihi üzerinden geride kalan yılın dörtte üçünü kapsayan bu terör ve şovenizm atmosferi, doğal olarak partimizin kuruluşunu güçlü ve iddialı bir politik çıkışa dönüştürmemizi de zora soktu. Buna ilişkin hedefleri ve bunu somutlayan planları çok büyük ölçüde boşa çıkardı.

Bu yalnızca dış etkenlerin, yani siyasal atmosferin yarattığı bir sonuç da değildi. Kendi zaaf ve yetersizliklerimizin de kolaylaştırdığı bir zemin üzerinde daha kuruluşunun ertesinde partinin yüz yüze kaldığı operasyonlar, bunun yol açtığı kayıplar ve yarattığı sonuçlar, sözü edilen başarısızlığın bizimle bağlantılı etkenleri oldular.

Böyle olunca, kuruluşumuzu izleyen ilk yıl, umulduğu ve planlandığı gibi bir politik atılım yılı değil, fakat daha çok bir sinama yılı oldu partimiz için. Hedeflediği atılımı gerçekleştiremeyen, bu alanda başarısız kalan parti, buna karşılık, karşı karşıya kaldığı bir dizi beklenmedik sınavdan başarıyla çıktı. Geride kalan yılda, partinin ideolojik-politik konumu ve tutumu, direnme iradesi ve kapasitesi cepheden gelen saldırılarla adeta test edildi. Parti bu sınavlardan ideolojik ve politik sağlamlığını, devrimci direnme iradesini ve kapasitesini kanıtlayarak başarıyla geçti.

küçük-burjuva devrimci akımlarının '80'li yıllardaki akibetinin ardından, '90'lı yıllarda, bu kez Kürdistan'ın devrimci küçük-burjuva akımı, siyasal yaşamını, mevcut toplumun kendi temelleri üzerinde demokratikleştirilmesi liberal çizgisiyle noktalamıştır.

Devrim bayrağı bundan böyle, Türkiye'de olduğu kadar Kürdistan'da da, işçi sınıfını ve bilimsel sosyalizmi temel alan, çözümlerini bu temel üzerine oturtan akımın elinde olacaktır. Ve doğası gereği böylesi bir akım, milliyet ayrımı gözetmeksizin tüm Türkiye işçi sınıfının temsilcisi olan ve tüm emekçi katmanları birleşik devrimci mücadele çizgisinde birleştiren bir akım olabilir ancak.

Sorun elbette başka akımların ve sınırlı çözüm arayışlarının bundan sonra da olup olmayacağı sorunu değildir. '70'lerin küçük-burjuva devrimciliğini daha geri ve kısır biçimler içerisinde sürdüren akımlar bugün de var olduğu göre, son 20 yıldır PKK'nin temsil ettiği devrimci küçük-burjuva milliyetçiliğini yeni dönemde daha geri ve kısır biçimler içerisinde sürdürmek isteyen akımlar da elbette olacaktır. Fakat Türkiye'nin ardından Kürdistan'da da küçük-burjuva devrimciliğinin çözümsüzlüğü, yenilgisi ve en önemlisi de ideolojik iflası artık kesinleşmiştir.

Partimiz gelişmelere ve kendi sorumluluklarına bu gözle bakmaktadır. Yıllardır bir çözümsüzlüğü yaşayan ve bununla Türkiye'nin genelinde de devrimci sınıf mücadelesinin önünü tıkayan PKK önderliğindeki hareketin teslimiyetle sonuçlanan akibetini, bu açıdan ve bu nedenle, devrimci mücadele için olumlu bir yeni dönem başlangıcı olarak görmektedir.

Devrim ve sosyalizm davasında samimi ve ısrarlı olan Kürt devrimcilerinin önünde de, geride kalan dönemin muhasebesini bu gerçeklerin ışığında yapmak ve yeni yönelimlerini buna göre saptamak sorumluluğu durmaktadır. Her iki milliyetten burjuvazinin çıkarlarına dayalı gerici çözümlerin karşısına, tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarına ve özlemlerine dayanan bir çözüm çizgisiyle çıkılmalıdır. Bu, düzenle bütünleşme çizgisine verilecek en iyi ve en doğru yanıttır. Bu, Kürt ulusal sorunu da içinde tüm temel toplumsal ve siyasal sorunların biricik gerçek çözüm yolu ve zemini. Bu başarılabilirdiği ölçüde, Kürt hareketini yenilgiye uğratıp teslim almanın sevincini yaşayan emperyalistlere ve burjuva gericiğine de en anlamlı yanıt verilmiş olacaktır.

SistematiK saldırılar ve sınavdan geçen direnme kapasitesi

Kuruluşunun birinci yılını geride bırakan partimizin karşı karşıya kaldığı ikinci önemli sınav, kurulduğunun hemenertesinde yüz yüze kaldığı saldırılar zinciri olmuştur. Siyasi polis partimizin kuruluşunu zincirleme saldırılarla karşıladı. Bu, örgütsel kayıpların yanı sıra, tafisi uzun ayları bulan örgütsel sorunlar da yarattı. Polisin bu saldırılarla elde ettiği başarı, partimizin örgütsel alanda ciddi zaaf ve yetersizlikler yaşadığını açıklıkla gösterdi. Sağlam bir illegal örgütsel temeli oturtmada, kurallı bir örgüt yaşamı kurmada, partinin bu alandaki örgütsel çizgisini ve çalışma tarzını titizlikle uygulayacak kadrolar yetiştirmede henüz çok ciddi yetersizlikler içerisinde olduğumuz açıkça ortaya çıktı. Kuruluş kongresindeki tartışmalar ve değerlendirmeler, yeni döneme ilişkin olarak saptanan görevler, partinin gerçekte bu zaaf ve yetersizliklerinin bilincinde olduğuna tanıklık etmektedir. Kongreyi izleyen süreç bu zaafı köklü ve sistematiK bir müdahale süreci olarak da düşünülmüştü. Fakat kuruluşu izleyen saldırılar buna fırsat vermediği gibi, partiyi bir dizi yeni sorunla da yüz yüze bıraktı.

Aradan geçen bir yılın toplam bilançosu üzerinden baktığımızda, partinin bu zorlu sınavı da soğukkanlılıkla ve başarıyla verdiğini görmekteyiz. Öncelikle saptanması gereken bir nokta var. Saldırıların karşısında büyük bir sükunet ve soğukkanlılık gösterilmiştir. Öte yandan, partili kadroların ezici bir bölümü, poliste tam direniş göstererek, saldırı karşısında partiye büyük bir moral ve manevi güç

kazandırmakla kalmadılar, böylece polis saldırılarının genişlemesine de set çekmiş oldular. Bu davranış çizgisi partinin direnme geleneğini de güçlendirip pekiştirmiştir.

Bu süreçte parti, politik faaliyetinde kesinti yaratmamaya özen göstererek, bunun uygun biçim ve yöntemlerini öne çıkararak, bu saldırılar karşısında düzenli olarak geri çekildi ve toparlanmak için zaman kazandı. Saldırının tahribatına ve kayıpların yarattığı boşluğa rağmen, seçimler, 1 Mayıs, Temmuz-Ağustos kitle hareketliliği dönemi ve son olarak da Ulucanlar katliamı karşısında parti, politik faaliyetini hep belli bir düzeyde tutmayı başaramıştı. SistematiK bir polis saldırısının yarattığı tüm sorunlara rağmen, bunun partinin örgütsel varlığını ve faaliyetini temelden etkileyemeyeceği de böylece pratikte görülmüş oldu.

Denebilir ki, örgütsel varlığımıza yönelen sistematiK saldırılarla (ki buna açık ihanetle başka bazı sorunlar da eşlik etmiştir) direnme irademiz ve kapasitemiz sınavdan geçirilmiş, parti bu sınavdan yüz aklıyla çıkmıştır. Bugün saflarımıza egemen sağlam özgüven ve moral güç, bu sınavın nasıl verildiğinin bir başka sağlam ölçüsü ve göstergesidir.

Kapsamlı hedeflere ve hesaplara dayalı Ulucanlar katliamı, partinin direnme çizgisi ve kapasitenin sınavdan geçtiği temel önemde bir başka politik olaydır. İki Merkez Komitesi üyesini bu vahşi katliamla kaybeden partimizin, saldırı karşısındaki toplam tutumuyla, bu sınavdan nasıl geçtiği de dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir. Bu saldırı, partimiz üzerindeki etkileri yönünden ters tepmiş, partinin direniş çizgisini ve moral gücünü pekiştirmiş, kendi dışındaki saygınlığını güçlendirmiştir.

Asıl sınav kitlelere önderlik alanında verilmelidir

Tüm bunlara rağmen, geride kalan bir yıl içerisinde karşı karşıya kaldığı saldırılar ve bunun yarattığı sorunlar nedeniyle, parti devrimci sınıf mücadelesi karşısındaki görevlerini gerçekleştirmekte başarısız kalmıştır. Direniş çizgisi, direnme kapasitesi, özgüven, moral güç, tüm bunlar partimiz için esas yönünden yeni olmayan özellikler ve kazanımlardır. Son bir yılın bu açıdan getirdiği esasa ilişkin tek yenilik, bunların zorlu sınavlar içerisinde bir kez daha sınanması, dışımızda da daha somut olarak görülüp anlaşılmasıdır. Bu da bir kazanım olmakla birlikte, bize başarısızlıklarımızı unutturabilecek bir teselli kaynağı olarak görülmemelidir.

Örgütsel alanda ve çalışma tarzında gideremediğimiz zaafı, son bir yılda bize ağır bir faturaya mal olmuştur. Ve eğer bu zaaf ve yetersizlikleri gideremezsek, yeniden inşa süreci bunların asgari de olsa giderilebildiği bir süreç olarak yaşanamazsa, benzer sorunlar ve sonuçlarla tekrar tekrar yüz yüze kalırız. Partimizin görevi, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin ileri kesimleriyle birleşmeyi ve bütünleşmeyi başararak, devrimci sınıf mücadelesini ileriye taşımaktır. Başarısının, misyonunun gereklerini yerine getirip getirmediğinin tek gerçek ölçüsü budur. Tüm öteki üstünlükler bu temel misyonu gerçekleştirmeyi olanaklı kılan zorunlu ön koşullar olarak ele alınmalı, böyle düşünülmelidir.

Partinin son bir yıl içerisinde ideolojik ve örgütsel planda bir sağlamlık ve dayanıklılık göstermiş olması, elbette bir anlam taşımaktadır. Bu, partinin bu alandaki öncü kimliğinin ve direnişçi konumunun bir doğrulanmasıdır. Fakat eğer bu üstünlük bir an önce devrimci sınıf mücadelesi görevlerinin gerçekleştirilmesine bağlanamaz, bununla tamamlanamazsa, kendi başına çok fazla bir anlam taşıyamayacağı gibi, uzun vadede korunması da pek kolay olmayacaktır.

Bu belirlemeler, bir bütün olarak partinin dikkatinin ve çabasının yoğunlaşacağı görev ve sorumluluklara da işaret etmektedir. Parti işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin öncüsüyse eğer, konumunun ve misyonunun kendini göstermesi gereken gerçek alan da bu olmalıdır.

Ücretsiz PDF Kütüphane Arşivi - <https://raney.org>

kapanmalar, gerekse son bir yılın işaret etmiş bulunduğumuz sorunları, partinin sınıf ve kitle çalışmasında belirgin bir zaafiyet ve gerilemeye yol açmış bulunmaktadır. İçinde bulunduğumuz sürecin en öncelikli pratik görevi, bu zaafiyeti gidermek, sınıf ve kitle çalışmasında yeni ve verimli bir düzeyi yakalamaktır. Örgütsel toparlanma sürecinin bugün geldiği yer, partinin buna yeniden yoğunlaşabilme koşullarının yakalandığını göstermektedir. Bunun sorunlarına yoğunlaşmak, parti basınında, özellikle ve öncelikle de MYO'da bu sorunları sürekli ve çok yönlü olarak ele alıp işlemek, parti birimlerinin ve kadrolarının önünde acil ve güncel bir görev olarak duruyor.

TKİP'nin yükselttiği bayrak altında birleşelim!

Sosyal yıkım saldırıları ile bunu izleyen büyük Marmara depremi karşısında sermaye iktidarının halkı ortada bırakması, düzenin işçi sınıfı ve emekçilere karşı tutumunun yakın dönemdeki en veciz örnekleri oldular. Sosyal yıkım saldırılarına karşı Temmuz-Ağustos aylarında gelişen ve ancak depremle kırılabilen büyük kitle hareketliliği ile, depremin devlete ve düzene karşı yarattığı derin güvensizlik ve yer yer kendini dışa vuran tepkiler ise, tersinden, kitlelerdeki hoşnutsuzluğun ve mücadele arzusunun aynı dönemdeki göstergeleri oldular.

Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarının ağır faturası sürekli olarak işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmektedir. Burjuvazinin bundan farklı bir alternatifi de yoktur. Bunun karşısında devrimci bir önderlikle buluşamamak ve böylece soluklu bir mücadele çizgisinde ilerleyememek, kitle hareketinin en temel sorunu olmaya devam etmektedir. Büyük bir öfke birikimini açığa çıkaran ve hızla yaygınlaşan Temmuz-Ağustos hareketliliğinin sonuçsuz kalmasının gerisinde, aynı zamanda bu gerçeklik vardır.

Burjuvazi de bunun bilincindedir. Devrimci harekete soluk aldırılmamaya dayalı sistematiK terör bundan dolayıdır. Terörle ve Ulucanlar'daki türden kanlı katliamlarla bu zaaf süreklileştirilmeye, direniş çizgisi kırılmaya ve kitleler teröze edilmeye çalışılmaktadır. Polisin sonuç almasını kolaylaştıran zaaf ve yetersizliklerimizin bir an önce giderilmesine, görev ve sorumluluklarımızın tüm gereklerine buradan da bakılabilmelidir.

Devrimci akımların '96'dan beri süreklileşen gerilemesinin son bir yılda da devam ettiği bir sır değildir. Meydan git gide daha çok reformist akımlara kalmaktadır. Devrimci mücadeleye akan yeni güçler bu akımlar tarafından düzen zeminlerinde tutulmakta, reformist sol politikalar ekseninde etkisizleştirilmektedirler.

Bu olgu partimizin sorumluluklarını ayrıca ağırlaştırmaktadır. Zira geleneksel devrimci akımların reformizm karşısında devrimci bir alternatif odak oluşturma güç ve yetenekleri artık yoktur. Böyle bir odak ancak partimiz tarafından inşa edilebilir. Bu vurgu, kendi dışımızdaki devrimci potansiyelin küçümsenmesini değil, tam tersine, bünyesinde bulundukları akımlar tarafından artık ileriye taşınamayan ve gündün güne heba edilen bu potansiyelin daha çok önemsenmesini gerektirmektedir. Bu önemseme, bu güçlerin parti çizgisine ve saflarına kazanılmasını, parti çatısı altında birleştirilmesini gerektirmektedir.

TKİP, kuruluşuyla birlikte, tüm komünistler ve sınıf bilinçli işçiler için, devrimin ve sosyalizmin tüm dürüst ve samimi militanları için, altında birleşecekleri ve savaşacakları bir bayrak yükseltmiştir. Süreç proletarya ve sosyalizm adına altında birleşilecek ve savaşılacak tek gerçek bayrağın bu olduğunu git gide daha açık bir biçimde göstermektedir ve git gide daha çok gösterecektir. Bu nedenledir ki, partimizin kuruluş yıldönümünü vesile ederek, devrim ve sosyalizm davasında samimi olan herkesi bir kez daha partimizin, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin bayrağı altında birleşmeye çağırıyoruz.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Soluğumuzu hep ensenizde hissedeceksiniz!

14 Aralık akşamı Yapı Sanat Evi çalışanı ve Kutup Yıldızı elemanı Şeyda Gergin, saat 21:30 sularında Okmeydanı çevre yolunda sivil polislerce kaçırıldı. Gözü dönmüş katiller saatlerce soru yağmuru altında Şeyda'ya işkence etmişler, boğmaya çalışmışlar, kafasını taşlarla ezmişler, boğazını camla kesmişler, fakat hiçbir kâr etmeyince, tecavüz ederek istediklerini almaya çalışmışlardır. Fakat hiçbir iğrenç saldırı devrimci iradeyi teslim alamamıştır.

Devrimci, demokrat ve ilericiiler olarak bu saldırı karşısında sessiz kalmadık. 23 Aralık Perşembe günü Sultanahmet Adliyesi'nde suç duyurusu yapmak için toplandık. Saat 11:00'de dilekçelerimizi doldurarak savcıya verdik ve basın açıklaması yapmak için yaklaşık 80 kişi adliye dışına çıktık. Katiller duydukları rahatsızlık yüzünden kitleyi bir an önce uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Kısa bir belirsizlikten sonra basın açıklaması okunmaya başlandı. Başlanmasıyla birlikte de katil sürüsü kitleye saldırdı. Birkaç kişiyi almak istediler, fakat bizler buna sloganlarla karşı çıktığımız, arkadaşlarımızı vermek istemediğimiz için toplam 12 kişi gözaltına alındık. Arabaya sürükleyerek ve zorla koymaya çalıştılar. Bizler de buna sloganlarımız ve direnişimizle yanıt verdik. Arabaya zorla bindirildiğimizde kapıyı kapatmalarına izin vermedik. Saldırdılar tekme ve yumruklarla karşılık verdik. Arabanın kapısını tüm çabalarına rağmen kapatamadılar, sürekli olarak tekme vurarak açıyor, camları yumrukluyorduk. Bu sırada bir arkadaş arabanın camına bir tekme attı ve cam büyük bir gürültüyle patladı. Kapıyı kapatmak için biriken sivil polislerin bir kısmının eli kırılan camlarla kesildi. Bizse sürekli slogan atıyor ve onları teşhir ediyorduk.

Araba hareket etti ve Eminönü Merkez Karakolu'na gittiğimizi anladık. Yol boyunca "Devrimci sanat susturulamaz!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" sloganlarını zafer işaretleriyle birlikte dışarıdaki insanların da duyacağı şekilde coşkuyla attık. Karakola geldiğimizde arabadan hep birlikte inip öyle içeriye geçtik. Önce bizi bir odaya koyup gittiler.

Yanında cep telefonu olan bir arkadaş sayesinde isimlerimizi kurumlarımıza bildirdik. Alınacak tutum konusunda hepimiz nettik. Bir süre sonra bayanları üst araması için başka odaya aldılar. Üst araması yapan bayan polis bizlere sorduğu hiçbir sorunun ve yaptırımın karşılığını alamayınca, çaresizce tutanaktaki birçok soruyu boş bırakmak zorunda kaldı ve zorlu bir arama yaptı. İfade almak için uğraşmadılar bile. Çünkü onlar da ne olacağını biliyorlardı, hatta "imza atmak isteyen var mı?" diye sormaları da, yenilgiyi baştan kabul ettiklerini gösteriyordu.

Üst aramasından bir süre sonra, karakolda geçen iki saatin ardından, Adli Tıp'a götürülmek üzere tekrar arabaya bindirildik. Aldığımız karara göre indikten sonra kol kola girecek ve adliyede belirlediğimiz sloganları atacaktık. Yine yol boyunca devrimci marşlar ve zafer işaretleriyle onların sinirlerini alt üst ettik. Arabadan inince kol kola girdik ve onların uyarılarına kulak asmadan, adliye koridorlarını sloganlarımızla cınlattık.

Yoğun bir basın ilgisi olduğu için polis burada saldırmayı göze alamadı. Ama Adli Tıp'ın bulunduğu koridor kapısına girdiğimiz anda, sivil ve çevik kuvvet polislerinin azgınca saldırısına uğradık. Bizler de bu saldırıya yumruklarımız ve "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarıyla yanıt verdik. Bu sırada çıkan arbedede adliyenin de camı kırıldı ve polisler çılgına döndü. Fiziksel olarak hırpalanmış olmamıza rağmen moralimiz oldukça iyiydi. Sözlü saldırılarına karşı, "Sizler bizden işte bu kadar korkuyorsunuz. Ama korkmakta haklısınız, çünkü soluğumuz hep ensenizde olacak!", dedik.

Bizleri tekrar karakola götürüp olay çıkarmanın hesabını soracaklarını söyleyerek tehdit ediyorlardı. Hatta sivillerden biri karakolu arayarak, "Komiserim bunlar yine olay çıkardı, adliyenin camını kırdı, polisleri saldırdı" diyerek geri götürülmeye izin almak için kıvranıyordu.

Adli Tıp'tan sonra avukatlarımız geldi ve biz serbest bırakma tutanağı dahil hiçbir şeye imza atmayacağımızı bildirdik. Avukatlar da böyle bir hakkımızın olduğunu söyledi. Savcılık bizim ikişer ikişer bırakılmamızı istiyordu. Belli ki olay çıkaracağımız için korkuyorlardı. Bizler de polis saldırmadığı sürece hiçbir olayın çıkmayacağını söyledik ve avukatların da bizimle birlikte adliye dışına kadar çıkmalarını istedik.

İki yoldaş arabanın ve adliyenin camını kırdıkları gerekçesiyle avukatlarla birlikte savcılığa ifade vermek için gittiler, bizler de onları adliye çıkışında bir yerde bekledik. Yaklaşık 20 dakika sonra onlar da geldiler. Hep birlikte çay içerek düşmanı ininde bir kez daha yenmenin ve devrimci dayanışmayı en iyi şekilde göstermenin sevincini paylaştık.

Yaşasın devrimci dayanışma!
Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Sermaye devletinin son dönemde kendine muhalif güçlere uyguladığı baskı ve şiddet gün geçtikçe daha bir artıyor. Çünkü İMF'nin dayattığı yüzdelik zamlara, sendikasılaştırma, özelleştirme vb. saldırılara karşı işçi ve emekçiler topyekun karşı durmadığı sürece muhalefetin öncülerini de Ankara Merkez Kapalı'da olduğu gibi açıktan katlederek günbegün pervasızlaşıyor.

En son yaşadığımız vahşet ise Kutup Yıldızı elemanı Şeyda Gergin'in sivil polislerce Okmeydanı'ndan kaçırılarak boş bir arazide barbarca işkenceye maruz kalmasıdır. Saatler boyu süren işkencede yüzü taşla ezilip, boğazı camla kesilmeye çalışılmış, olabildiğince hırpalanarak tecavüz edilmiştir. Bu konuyla ilgili suç duyurusunda bulunmak amacıyla yaklaşık 80 kişilik bir katılımıla Sultanahmet Adliyesi'nde yapılacak suç duyurusuna gittik. Suç duyurusunun ardından Adliye önünde basın açıklaması yapılmak istendi ve devletin kolluk güçlerinin engellemesiyle karşılaşıldı. Ve metni okumaya çalışan arkadaş gözaltına almaya çalışırken bizler de onlara müdahale ettik. Kelimenin tam anlamıyla dişe diş çatışma oldu, onlar bizlere vururken biz de onlara vurarak, slogan atarak, tüm gücümüzü, kararlılığımızı, militanlığımızı orada dosta düşmana gösterdik.

Nedense aklıma Ulucanlar katliamı, katledilen yoldaşlarım, siper yoldaşlarım ve Şeyda hiç gözümün önünden gitmiyordu, çok öfkeliydim, üç polis zor zapt ediyordu. Slogan atarken gözlerim doluyordu ama bu güçsüzlüğün bir ifadesi değildi asla, bu, düzene, karşı sınıfa duyduğum kindi, nefretti. Asıl atmak istediğim sloganları atamamıştım. Son olarak beni de arabaya bindiriyorlar ve arabayı tekmelemeye, slogan atmaya devam ediyorduk. Zafer işaretlerimiz ve yumruklarımız düşmanın suratında patlıyordu. Bu arada aracın camını da bir arkadaş aşağıya indirdi. "Katil polis, katil devlet!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Devrimci sanat engellenemez!" sloganlarını atarken araç önündeki polislerin korku dolu gözlerini gördüm, korku saldıığımız çok açıktı. Arabada yol güzergahı üzerinde kararlaştırdığımız sloganları gür bir şekilde haykırmayı sürdürdük; "Devrimci sanat engellenemez!", "Baskılar bizi yıldıramaz!". Yarı yol sonrasında

marşlarımızı söylüyoruz, hiçbir müdahale yapılmıyor ve Eminönü Emniyeti'ne getiriliyor. Üst araması için ayrılıyor. 8 bayan 4 erkek, hepimizin tavrı net, hiçbir şekilde istediklerini yapmıyor, imza da atmıyoruz. Düşmanın canı iyice sıkılıyor ve çaresiz kalıyorlar. Bir süre sonra tekrar minibüse bindirilip Adliye'deki Adli Tıp'a götürülmek üzere yola koyuluyoruz ve Adliye'ye girer girmez toplu olarak slogan atmaya başlıyoruz. Kameralar, fotoğrafçılar, insanların ilgi odağı oluyoruz. Sağlık kontrolü yapılacak yere iniyoruz, bir kapı ve ardında uzunca bir koridor. O sırada çevik geliyor. Kapıdan girerken saldırıyorlar. Biz de karşılık veriyoruz, hep atmak isteyip de bir türlü atamadığımız sloganı patlatıyoruz; "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" hep beraber bu sloganı da gür bir şekilde atıyoruz. Bizler sınıfsız sınırsız bir dünyanın sosyalizmle geleceğine inanan devrimciler olduğumuz için değil mi bize bu saldırıları? Bu arada bir arkadaş Adliye camını indiriyor, sinmek yok, zayıflık yok, sınıfa karşı sınıf, en sonunda onlar bırakmak zorunda kalıyorlar. Bu kararlılık sonucunda düşmana bir kez daha diz çöktürüyoruz.

Biraz bekledikten sonra doktora çıkıyoruz. "Görünürde bir şey var mı?" diye soruyor doktor formalite icabı.

Barodan iki avukat gelip üst arama ve salıverme tutanağına imza atmamızı istiyorlar. İmzalamayacağımızı söylüyoruz. Avukat kendinin imzalayabileceğini söylüyor, bir sivil ısrarla karşı çıkıyor. Avukat ona bu hakkının olduğunu söylüyor ve diğer siviller de "tamam tamam imzalasın" diyerek onu ikna edip bizlerden kurtulmaya çalışıyorlar. İki arkadaşın polis aracı ve Adliye'nin camını kırmaktan savcılığa çıkarılması isteniyor. Bir avukatı onlarla gönderiyoruz. Savcı bizlerin ikişer kişi ve iki dakika arayla bırakılmamızı istemesi üzerine biz de çıkışta buluşmak üzere bir yer belirliyoruz. Belirlediğimiz yerde buluştuktan sonra, hep birlikte savcılığa çıkan arkadaşları bekliyoruz. Onların da gelmesiyle birlikte kısa bir değerlendirme yapıp, mücadele alanlarında buluşma dileğiyle siper yoldaşlarından ayrılıyor.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!

Sermaye devleti, vahşilikte sınır tanımıyor. Gözaltı, kaçırma, işkencede cinsel taciz ve tecavüz olaylarını sermayenin sözcüsü medya bile gizleyemiyor artık. Bugünlerde "demokrasi"ye sarılan, AB'ye girmek için kendine demokrasi maskesi arayan devlet, her gün duyduğumuz işkence haberleri ile faşist, insanlık dışı yanını ele veriyor. Bu vahşice saldırıya 14 Aralık'da bu kez de Grup Kutup Yıldızı elemanı, sanatçı Şeyda Gergin maruz kaldı.

Çalıştığı kurumdan 14 Aralık gecesi evine gitmek üzere ayrılırken üç-dört kişinin saldırısına uğrayan Şeyda Gergin kaçırılarak ıssız bir yere götürüldü. Burada işkenceye, cinsel tacize ve tecavüze maruz kaldı. Şeyda Gergin'in olaydan sonra "bana bunlara yapanlar polistir" sözü, sermaye devletinin bir kez daha işkenceci, tecavüzcü, faşist, aşağılık yüzünü açığa sermiştir.

Bu saldırıyı kınamak amaçlı 17 Aralık '99 tarihinde, İHD Mersin Şubesi'nde, Alinterimiz, P. Atılım, B.Y. Kurtuluş gazeteleri Mersin temsilcilikleri bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamada devlet politikası haline getirilen ilerici-demokrat, devrimci ve yurtseverleri kaçırıp tehdit ve tecavüz etme girişimleri kınandı ve tüm kamuoyu duyarlı olmaya çağrıldı.

Şeyda Gergin olayı ne ilk vahşilikti, ne de son vahşilik olacak. Ta ki kapitalizm tarihin çöplüğüne gömülene kadar. İskenderun'da liseli kızlara işkence yaparken de gördük bu kanlı yüzü biz. Yine Manisa'da liselilere işkence yaparken de gördük, Ulucanlar'da 10 yiğit insanı katlederken de... Onlar egemenliklerini kaybetmemek için azgınca saldıracak ve işkence yapacak; bizse direnerek onurumuza sahip çıkacağız. Ve tarih şahit olmuştur ve olacaktır ki **"İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!"**

Bir Kızıl Bayrak okuru/Mersin

Faşist sermaye iktidarının katliamlarından biri: Maraş Katliamı

Unutmadık!.. Unutturmayacağız!..

1978 yılının 19 Aralık gecesi saat 21:00'de Çiçek sinemasında "Güneş ne zaman doğacak" adlı anti-komünist filmin oynatıldığı sırada bir faşist tarafından yerleştirilen tahrip gücü düşük bir bombayla başlayan olaylar zinciri 24 Aralık günü, resmi rakamlara göre 111 kişinin öldüğü, yüzlerce insanın yaralandığı, 210 ev ve 70 işyerinin yakılıp yıkıldığı katliamla son buldu. (Dönemin sol basını ölü sayısının 400'ü aşkın olduğunu yazmıştır.)

19 Aralık'ta başlayan olaylar silsilesi; 20 Aralık'ta Alevilerin oturduğu bir kiraathanenin bombalanması, 21 Aralık'ta iki TÖB-Der'li öğretmenin öldürülmesi, 22 Aralık günü ise öldürülen iki öğretmenin cenazesini taşıyan kalabalığa faşistlerin tahrikleri doğrultusunda bir grubun saldırmasıyla sürdü. Aynı günün gecesi faşistler Sünni mahallelerde anti-komünist ve Alevi karşıtı propagandalarla taraftarlarını silahlandırdı. 24 Aralık günü ise, faşistlerin çevreden topladıkları silahlı gruplarla kıyım insanlık dışı boyutlara vardı.

Tüm bu süreç içerisinde devlet, kılını bile kıpırdatmayarak kimden tarafa olduğunu gösterdi. Hatta, faşist katillerin elinden kurtularak güvenlik güçlerine sığınmaya kalkan insanlar, bu güçler tarafından gerisin geri katledilmeleri için faşistlere teslim edildi. Bu süreç içerisinde Maraş'ta sokağa çıkma yasağı ilan edilmesine rağmen bu yasağa sadece devletin kolluk kuvvetleri uydu. İl valisinin günler öncesinden askeri takviye istemesine rağmen tam da adlarına yakışır bir şekilde devletin güvenliğini

sağlamak amacıyla Maraş'a hiçbir devlet güvenlik gücü gelmedi.

'70'lerin sonuna doğru hızla yükselen devrimci kitle hareketini dizginlemenin bir aracı olarak planlanan Maraş katliamı, tersine, kitle hareketini alevlendiren bir etkene dönüştü. 1 yıl sonra, 24 Aralık '79'da gerçekleştirilen katliamı protesto eylemine onbinlerce işçi ve emekçi katılarak ülke çapında iş durdurdu.

Maraş'ta yaşanan vahşi katliamın sorumluları bugün devletin çeşitli kademeleriyle ödüllendirilmiş durumdadır. Bu katliamın birinci dereceden sorumlusu olan, kapitalist devletin "sivil" güvenlik gücü olarak çalışan ve faşist sermaye iktidarının tüm kirli işlerini yürüten MHP şu an iktidardaki koalisyonun ortaklarından biridir.

Bu olayları sadece izlemekle yetinerek katliamın en az MHP kadar suç ortağı olan dönemin "sosyal demokrat" iktidarı CHP'nin başındaki "Karaoğlu" şimdi de başbakandır. Ecevit'in taa o zaman açığa çıkan yüzü yine sergidedir. Şu an hükümet olan koalisyon başa geldikten itibaren bugüne kadar görülmemiş bir fazim ve kararlılık içerisinde sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik bütün saldırılarını uygulamıştır ve uygulamaya devam etmektedir. Bunlara en büyük örnek olarak yüzbinlerce işçi ve emekçinin yükselttiği tepkiler nedeniyle yasalaştıramadıkları, ancak 17 Ağustos depremiyle perişan olan emekçilerin bu durumlarından faydalanarak mecliste onaylayabildikleri uluslararası tahkim ve mezarda emeklilik yasası verilebilir.

Maraş katliamı faşist burjuva iktidarının ne ilk katliamıdır ne de son. Bu katliamlar dizisine en son olarak, başkentin göbeğinde gerçekleştirilen ve 10 yiğit devrimcinin şehit edildiği planlı faşist katliam eklendi.

Kapitalist sistem öylesine çürümüştür ki artık ancak bu şekilde katliamlarla işçi-emekçi ve tüm ezilenleri yıldırarak ayakta kalmaya çalışmaktadır. Ama hiçbir çabası partisi önderliğinde iktidar bilinciyle kuşanmış sınıfın devrimci şiddetinden kurtulmasını sağlayamayacak, tarihin çöplüğündeki layık olduğu yerine gömülecektir.

**Kahrolsun faşist sermaye iktidarı!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!**

Afiş çalışmasından...

Sabah 09:00'da yoldaşlarla buluşuyoruz. Akşamdan hazırlayıp ruloladığımız, İMF-TÜSİAD yıkım programını, hücre tipi uygulamasını teşhir eden ve partimizi tanıtan, işçileri ve emekçileri parti saflarında mücadeleye çağıran şiarlarımızın yazılı olduğu afişlerimizi alıyor ve çalışmaya Topkapı'dan başlıyoruz. Kitle hareketinin durgunluğu, bundan da cesaret alan faşist rejimin saldırılarını azgınlaştırdığı bir dönemde, en merkezi noktalara devrimci afişler asmamız çevrelerdeki insanları hayli şaşırtıyor. Her noktaya en az 20-25 afiş vuruyoruz.

Topkapı'da daha önce köprü altlarını yaptığımız afişlerimizin üzerini EMEP kendi afişleriyle kapatmıştı. Boş yer olmasına rağmen sadece bizim afişlerimizin üzerini kapatmaları bilinçli bir tutumun göstergesiydi. Yine de emeğe olan saygımızdan aynı davranışta bulunmuyor, onların seviyesine düşmüyoruz.

Burada birkaç noktayı afişledikten sonra, Rami yoluna geçiyoruz. Temel fabrikaların bulunduğu bu bölgeyi de afişlerimizle süslüyoruz. Ve yakınında bulunduğumuz direnişteki Kimya Teknik işçilerini ziyarete gidiyoruz. İşçilerin kendilerine has üsluplarıyla tatlı sohbetleri yorgunluğumuzu atıveriyor üzerimizden. Bir süre oturduktan sonra kalkıyoruz. En son noktayı afişlerken, tam işimizi bitirdiğimiz sırada, gözcü yoldaşın yanına bir kamyon yaklaşıyor ve

Ambarlar'a gideceğini, yolu tarif etmemizi istiyor. Biz de binerek yolu tarif ediyoruz. Böylece gideceğimiz yere gelmiş oluyoruz.

Cevizlibağ'da afişlediğimiz duvarın önünden geçerken, bir grup meslek lisesi öğrencisi, oyun oynar gibi bilinçsiz bir şekilde duvardaki afişleri yırtıyorlar. Ellerini afişlerimize uzatıp yırttıklarında, yanımdaki yoldaş sinirlerine hakim olamıyor ve bağırıp üstlerine yürüyor, sonra sakinleşiyor. Gençleri uygun bir dille uyarıyoruz, onlar da şaşkın bir şekilde özür diliyorlar.

Ardından defalarca afişlediğimiz, düşmanın saldırılarını birçok kez boşa çıkardığımız Topkapı-Sefaköy E-5 hattını donatıyoruz. Bu güzergahda birçok noktayı afişlerimizle donattıktan sonra Sefaköy fabrikalar yoluna giriyoruz. Burada da afişlerimizi çeşitli noktalara astıktan sonra, kalan 40 kadar afişimizle semt içine giriyor, bunları da tüketiyoruz.

Bölgeden çıkmak üzereyken düşman (muhtemelen ihbar üzerine) bölgeyi ablukaya alıyor. Biz kayıp vermeden faaliyeti bir kez daha başarıyla bitirmiş, 350 afişimizin tamamını tüketmiş, işçilere ve emekçilere partimizin politikalarını militan bir şekilde ulaştırmış olmanın gururuyla çekiliyoruz.

Partimizin kartalları Habip ve Ümit yoldaşların anısına layık olmak için!..

Herşey parti için! Parti devrim için!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://krtney.org>

Doğu Sanayi Sitesi'nde bildiri kavgası: Değerlerimize sahip çıktık, çıkacağız!

Doğu Sanayi Sitesi'nde çalışan bir enjeksiyon işçisiydim birkaç ay öncesine kadar.

Bir gün atölyemizde Kızıl Bayrak'ın Avrupa Birliği'ni teşhir eden bir bildirisi dağıtıldı.

Pazartesi günleri atölyede temizlik olduğu için çalışmaya öğleden sonra başlayacaktık. Kaçamak kaçamak, işçilerle bildiri üzerine konuşuyor, olumlu sonuçlar alıyordum. O sırada müdür geldi. Müdürün bir özelliği, işçileri boş otururken gördüğünde kudurmuş bir köpeğe dönmesiydi. Ne yaptığımızı sordu, biz de süpürge, sabun ve su bekliyoruz dedik. Yerleri yıkayacaktık. Müdür küfür etmeye başladı, bildiriyi de yırttı.

Ben müdürü terbiyeye davet ettim ve gözlerinin içine sert sert bakmaya başladım. O küfürlerine devam etti, ben de terbiyeye davete. Bu sırada sabrım da son sınırındaydı. Bir de bana vurmaya kalkınca müdürün suratının ortasına proleter bir yumruk patlattım. İşçi arkadaşlar ayırdılar ama aradan sıyrılıp bir daha vurdum.

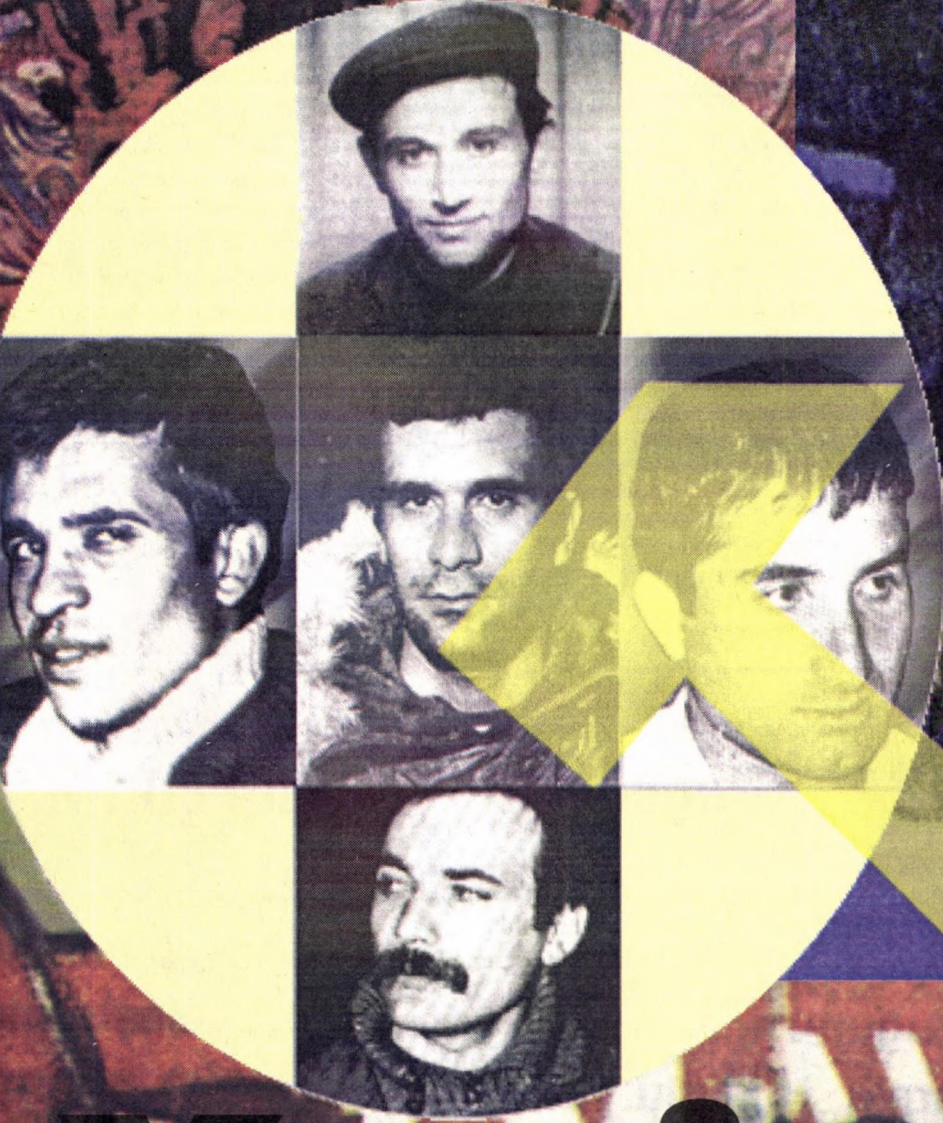
Alçak, polise haber vermek istedi, ellerini kırarlar dedim, telefonu yerine koydu. "Kimsin, kendini ne sanıyorsun?" gibisinden konuşmaya başladı. Devrimci bir işçi olduğumu ve bu faşist diktatörlüğü yıkmak istediğimi söyledim. Mafyavari konuşmasına karşı, ben devleti karşıma aldım seni mi almayacağım deyince sesini kesti. İşten çıkarıldığını söyledi. Zaten artık orada çalışmam da olanaksızdı.

Belki bundan sonra işçi arkadaşlarla daha sıkı bir ilişki kuracağım. Hepsi görüşmek istiyor. Çünkü hepsi bir nebze olsun etkilendiler.

Hiçbir sınıf haini cezasız kalmayacak, hesap soracağız.

**Kahrolsun sermaye iktidarı!
Sosyalizm kazanacak!**

15-16
HAZİRAN

**Yeni yüzyıl
sosyalizmin
olacak!**

Kızıl Bayrak